

Violència de gènere a Mèxic
**Molt més enllà
del feminicidi**

A FONS PÀGINES 1 a 3

Ignacio Castro Rey
**El llarg viatge de
la transgressió**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N179

14 d'abril de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La 'justícia' es condemna a si mateixa amb el 'cas Egunkaria'

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Després de l'absolució dels cinc dirigents del rotatiu basc, recollim les reaccions de periodistes com Vicent Partal, Mònica Terribas, Rita Marzoa i Humbert Roma

ALBERT GARCIA

**El condemnat
del 'cas kubotan'
ingressa a
la Model i
és traslladat
a Can Brians**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Dos activistes solidaris amb Alfonso Hermoso es van encadenar a un bidó de ciment enmig del carrer Pelai de Barcelona i van ser detinguts per desordres públics

**Els Mossos
apallissen
okupes a
Viladecans i
al Poble Sec**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

**Tres anys de
presó pel
'macrobotellón'
de 2006**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

**La Generalitat
preveu la
construcció de
més presons**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

**L'OTG es nega
a reclamar a
les aturades
les ajudes
atorgades**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

**Els nazis
europeus
adopten
l'estètica
pròpia
del 'black
block'**

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

**Un llibre demostra que Josep Pla i
Carles Sentís eren espies de Franco**

EXPRESSIONS · PÀGINA 19

, estirant del fil

PAÍS BASC · EL TRIBUNAL ESPANYOL TITLLA EL TANCAMENT DEL DIARI D'ANTICONSTITUCIONAL I ABONA LES DENÚNCIES PER TORTURES

L'Audiència espanyola es condemna a si mateixa amb l'absolució d'"Egunkaria"

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Dilluns 12 d'abril de 2010. 12:47 hores. L'hora exacta -set anys després- en què el malson del tancament d'*Egunkaria* va començar a acabar-se. L'hora on els primers tele-tips anunciaven l'absolució categòrica de Martxel Otamendi, Iñaki Uria, Joanmari Torrealdai, Xabier Oleaga i Txema Auzmendi, els cinc responsables del diari *Euskaldunon Egunkaria* acusats falsament de pertànyer a ETA en grau de direcció. La sentència, signada pels magistrats Javier Gómez Bermúdez, Ramón Sáez Valcárcel i Manuela Fernández Prado, arriba a qualificar el tancament d'il·legal, inconstitucional i inconsistent. Admet que el procés es va construir fregurant del "més mínim suport probatori", sobre "indícis falsos", "meres especulacions" i "hipòtesis artificioses". I certifica, alhora, la versemblança de les denúncies per tortura. La resolució judicial incorpora una crítica oberta a les acusacions populars exercides per l'AVT i Dignidad y Justicia -que han mantingut l'acusació fins al final, atès que la fiscalia va demanar l'arxiu el 2006-, a qui retreu amb contundència confondre deliberadament ETA i l'èuscar, amb una "visió estreta i errònia" que porta a acusacions caracteritzades per la "inconsistència" i els "prejudicis preconcebuts". Fet i fet, allò mateix que va dir la majoria social basca -i la majoria social catalana- ara fa set anys: que el tancament d'*Egunkaria* era un triple atemptat a la llibertat d'expressió, a la llibertat de premsa i al procés de plena normalització lingüística de l'èuscar des de la dictadura franquista.

Sentència demolidora

La duresa de la sentència no s'atura només en les acusacions. El jutge instructor i els agents de la Guàrdia Civil són severament qüestionats. Al jutge Juan Del Olmo -que en va ordenar el tancament-, li retreu que la clausura no tenia "cap habilitació constitucional",

Oleaga, Sorozabal, Otamendi i Uria, reunits a tocar de la redacció del 'Berria', celebren la sentència de l'"Egunkaria"

que es podien haver pres altres mesures menys lesives i que el tancament no té, ni ara ni aleshores, cap cobertura constitucional directa ni aixopluc jurídic legal possible, ja que té "un difícil encaix en l'ordenament jurídic".

Els ponents de la sentència critiquen obertament els testimonis de guàrdies civils implicats en l'operació que van testificar a la vista oral com a suposats perits imparcials i qüestionen del tot els informes policials remesos. S'atreveixen a afirmar que els "informes d'intel·ligència no mereixen tal qualificatiu", ja que "només incorporen meres inferències o deduccions". Fins i tot retreu a la Guàrdia Civil que, durant la vista oral, haguessin reconegut que "ni tan sols havien investigat si la línia del diari era o no de suport a ETA, la qual cosa fa incomprensible la imputació". La sentència conclou, en un to de duresa permanent, que "les

acusacions no han provat pas que els processats tinguin la més mínima relació amb ETA, cosa que determina la seva absolució amb tots els pronunciaments favorables". També es posiciona davant la tortura patida pels detinguts i destaca "l'especial rellevància de les denúncies per maltractaments i tortures" -que van ser relatades amb detall a la vista oral i, abans, davant l'instructor i objecte de denúncia als tribunals- i "que són compatibles amb els informes mèdics i forenses emesos", per acabar maldant pel fet que "no hi va haver un control judicial suficient i eficient de les condicions d'incomunicació".

No es pot menystenir que el ponent d'aquesta resolució taxativa sigui Javier Gómez Bermúdez, president de la Sala del Penal de l'Audiència Nacional i número dos en la jerarquia del tribunal especial, ni que la sentència és un esmena a la totalitat al tancament

de l'únic diari íntegrament escrit en èuscar i a les línies mestres de la política antiterrorista. Són els mateixos baixos que ja s'han produït amb el tancament d'*Egin*, el macrosumari 18/98, la peça Jarrai-Haika-Segi o la il·legalització de Gestoras Pro-Amnistia. I es continuaran produint en el futur judici a Udalbilitza -l'assemblea d'electes municipals bascos, que ha de començar aquesta primavera- o en el futur processament de dirigents de Batasuna. Mai fins ara, però, una sentència havia qüestionat tan a fons la deriva antiterrorista espanyola, denunciada reiteradament per Martin Scheinin, Relator Especial de l'ONU pels Drets Humans en la Lluita contra el Terrorisme.

En els budells del terrorisme d'Estat Respecte aquests set anys d'excepció penal, processal i penitenciària vers *Egunkaria*, cal recordar que, el juliol de

2002, només quatre mesos abans del tancament del diari, una editorial del *Financial Times* alertava d'un terrorisme d'Estat de nou encuny a l'Estat espanyol. El rotatiu britànic sospesava l'existència d'una mena de GAL judicial sofisticat d'impuls polític que jutjava sense proves, condemnava sense delictes i liquidava tota garantia processal. Només vuit mesos després d'aquella advertència, l'Estat va tancar i liquidar *Egunkaria*. El ministre d'Interior Ángel Acebes ho qualificava com una "operació en defensa de la cultura basca". El ministre de Justícia, Miguel Angel Michavila, deia que "*Egunkaria* era un instrument de l'acció terrorista". I el mateix Aznar afirmava que no s'arronsava davant "les banderes de conveniència d'ETA". El GAL judicial, sostenia *The Times*. A Martxel Otamendi ja li ho van etzibar en directe, durant la detenció i les tortures homòfobes que va patir: "Oblida't de la puta constitució, això és la Guàrdia Civil". Això mateix diu -set anys després- la sentència: que els qui van tancar impunement *Egunkaria* es van oblidar de la legalitat vigent i van vulnerar tots els drets. A partir d'ara, l'absolució haurà de determinar en el futur els graus d'impunitat efectiva en què queda el tancament del diari, la pèrdua de patrimoni de la indústria cultural basca i la condemna il·legal irreparable de set anys que han viscut els processats. Restitució, reparació, depuració i garantia de no repetició són les tasques pendents del mateix Estat que va tancar, torturar, jutjar i absoldre el diari *Egunkaria*.

L'estratègia que volia escampar la por En declaracions a la DIRECTA, l'exdirector del diari, Martxel Otamendi, ha valorat que l'absolució és "una notícia molt bona, de les millors notícies que ha rebut el País Basc els darrers anys, però cal no badar". Assegura també que el tancament "va rebre un vistiplau polític" en el marc d'una estratègia antiterrorista que volia "escampar la por". Otamendi ha manifestat que la sentència és "el primer pas del final del cas *Egunkaria* perquè encara queda camí per recórrer". En aquest sentit, cal recordar que les acusacions populars, que han xifrat en 60 milions d'euros una hipotètica indemnització favorable a *Egunkaria*, estan sospesant la possibilitat de presentar un recurs davant el Tribunal Suprem. Tanmateix, la segona peça judicial que es va derivar del tancament, l'anomenat *sumari financer*, encara sol·licita penes de presó elevades per vuit persones i fins a 33 milions d'euros per vuit processades més d'*Egunkaria*. I encara queden pendents de resoldre les denúncies per tortures presentades al Tribunal Europeu d'Estrasburg, després que hagin estat arxivades reiteradament a totes les instàncies judicials espanyoles.

OPINIÓ

Qui ens rescabalarà d'aquests anys de desinformació i desmemòria?

Mònica Terribas. Periodista

A *La Nit al Dia*, vaig tenir ocasió d'entrevistar Martxel Otamendi arran de les detencions i escorcolls del cas *Egunkaria*, en plena ofensiva policial i judicial contra l'entorn *abertzale* durant el govern de José M. Aznar. Acabaven d'alliberar-lo després d'hores d'interrogatori policial, on li van infringir -en paraules seves- tota mena de maltractaments i vexacions. Les

acusacions de tortura del director d'*Egunkaria* Martxel Otamendi eren tan explícites i contundents que agreujaven de manera tràgica la inconsistència de l'operació de tancament d'una publicació *euskalduna* per raons polítiques, acusant un mitjà de comunicació de suposada vinculació amb ETA i els seus responsables de donar-hi suport. Hem trigat molts anys, massa anys, a treure'n l'entrellat. La defensa ha provat

acusacions no era fonamentada i hi hagut absolució per tots els imputats en el cas *Egunkaria*.

Però la qüestió és -com diu Raimon- "qui ens rescabalarà d'aquests anys de desinformació i desmemòria?". Aquest temps no es recuperarà i tampoc serà fàcil pair el dolor físic i moral totalment inútil dels fets que van dur al tancament d'*Egunkaria* i al naixement, per mobilització popular, del diari *Berria*. Aquest és un de tants casos que ens

haurien de fer reflexionar sobre la poca o molta fiabilitat de l'aparell de l'Estat davant la gestió dels drets fonamentals, individuals i col·lectius. Benvinguda la sentència. Ara, però, el mal ja està fet.

Hauria de recomençar un procés per reclamar els danys morals sobre el col·lectiu afectat i sobre la ciutadania basca que, durant anys, ha conviscut amb l'ombra de la sospita sobre un dels actors culturals i socials més destacats del País Basc.

> Del 20 de febrer de 2003 al 12 d'abril de 2010, han passat 2.600 dies. Set anys de procés, set anys d'excepció, set anys de càstig irreversible. El dilluns 12 d'abril, però, la lògica embogida de l'antiterrorisme es va estavellar al mateix tribunal d'excepció que, durant anys, l'ha alenada: la mateixa Audiència Nacional espanyola que va tancar l'únic diari en èuscar ha decretat una absolució més que rotunda i demolidora. *Egunkaria*, el quart mitjà de comunicació clausurat al País Basc entre 1998 i 2003 –després d'*Egin*, *Egin Irratia* i *Ardi Beltza*–, queda com a crim impune ara per ara. El seu cadàver jau sobre la taula dels qui en van ordenar el tancament: els ministres Acebes i Michavila, el jutge Juan del Olmo i la fiscal Olga Sánchez i els agents d'intel·ligència de la Guàrdia Civil que delaten un *Estat dins de l'Estat* que opera amb total impunitat.

, estirant del fil

PAÏSOS CATALANS · DES DE DIFERENTS ÀMBITS ES DEMANA QUE EL DELICTE COMÈS PELS QUE VAN TANCAR 'EGUNKARIA' NO RESTI IMPUNE

Reaccions davant l'absolució

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El tancament del periòdic *Euskaldunon Egunkaria*, el 20 de febrer de 2003, va provocar -de

retruc- una onada de solidaritat i protesta enorme als Països Catalans. Més de 300 entitats, associacions i col·lectius populars, el Col·legi de Periodistes de Catalunya i tota la premsa escrita en català s'hi van posicionar en

contra. Fins i tot el Parlament de Catalunya, a excepció del PP. Set anys després, hem volgut copsar la valoració immediata davant la sentència absoluta d'alguna de la gent que va protagonitzar aquella solidaritat que,

ahora, era autodefensa col·lectiva. La Plataforma per *Egunkaria*, que es va autoorganitzar des del treball en xarxa i assembleari propi dels moviments socials, va encunyar com a lema de la campanya allò que havia deixat

dit Ovidi Montllor: "Hi ha gent a qui no agrada que es parli, es pensi o s'escriu en català; és la mateixa gent a qui no agrada que es parli, es pensi o s'escriu". La mateixa gent que va tancar *Egunkaria*.

EVA FERNÁNDEZ · PRESIDENTA DE LA FAVB

"Entre l'alegria i la insatisfacció"

"Si el tancament d'*Egunkaria* va representar un sotrac per moltes persones que creiem en la democràcia, en la llibertat d'expressió i d'opinió i en l'eradicació de la tortura, l'absolució dels imputats ens du a un sentiment agredolç. D'alleugeriment i d'immensa alegria per ells i perquè, de tant en tant, la justícia venç; però, al mateix temps, d'insatisfacció perquè els responsables de les tortures que van patir aquests companys, de la lesió a la seva dignitat i de sembrar la por entre el poble basc resten impunes. Esperem que per poc temps".

VICENT PARTAL · DIRECTOR DE VILAWEB

"Set anys ja, de condemna"

"Els d'*Egunkaria* han estat absolts, però això no compensa el tancament ni les tortures ni els anys passats. No parlo de diners: és més greu. Dins el sistema jurídic espanyol, tot funciona igual set anys després i ningú no pot assegurar que això no tornarà a passar. I no hauríem d'oblidar, a més, que les circumstàncies que van fer possible la monstruositat del cas *Egunkaria* perduren i que la sentència no les afecta de cap manera. Continuarem tenint una audiència nacional fora de control, una legislació antiterrorista que permet tota mena d'abusos i la complicitat engegada de la societat espanyola. Allò que ahir va passar als cinc d'*Egunkaria* demà li pot passar a qualsevol. És així de trist".

RITA MARZOA · PERIODISTA

"Falsedats i irregularitats"

"Set anys de procés, un diari tancat, centenars de milers d'euros perduts, desenes de treballadors penjant d'un fil, desenes de milers de ciutadans orfes d'un diari en la seva llengua, una cultura amenaçada per voler ser, cinc homes honestos processats i torturats ahir i una absolució total avui. Falsedats i irregularitats que una sentència absoluta deixa, de moment, en punt mort. Segur que els acusadors insistiran al Suprem en la mentida; i caldrà veure com les noves majories parlamentàries condicionen l'òrgan judicial. Com a periodista i demòcrata, no puc acceptar que aquesta alegria temporal tanqui set anys d'injustícia. Jo no en tinc prou".

IGNASI RIERA · ESCRIPTOR

"La condemna va comptar amb tota mena d'altaveus, la sentència no"

"La sentència sembla dictada amb la boca petita. I, en canvi, la condemna va comptar amb tota mena d'altaveus. La justícia, a més de formalment justa, ha de ser justa-justa, pedagògicament justa. I el nostre agraïment per les persones que van ser víctimes del terrorisme d'Estat ha de créixer com la llavor de la lluita a favor dels drets: individuals i col·lectius".

HUMBERT ROMA · PERIODISTA

"Felicitats a tots els que s'han compromès amb la llibertat d'expressió"

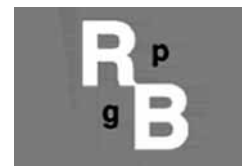
"Felicitats a tots els qui heu lluitat per la llibertat d'expressió i la dignitat i la igualtat de totes les llengües i les cultures enfront dels imperialistes que volen aniquilar i minoritzar les que no són la seva i ho heu concretat en la defensa dels companys d'*Egunkaria* que han estat absolts. Cal continuar vigilants perquè la lluita encara no ha acabat".

GRUP DE PERIODISTES RAMON BARNILS

"Egunkaria' mai no s'hauria d'haver clausurat"

"El tancament va ser una injustícia i un atac a la llibertat d'expressió i a l'euscar. *Egunkaria* mai no hauria d'haver estat clausurat ni els seus directius detinguts, torturats ni empresonats. Celebrem la sentència, però no estem plenament contents, ja que el mal que es va fer amb el tancament no es podrà reparar".

JORDI MARTÍ FONT · SINDICALISTA

"Els també ho sabien: només volien demostrar qui mana"

"Ja sabíem que eren innocents però ells també ho sabien. Tancar el diari, les tortures, els empresonaments... només són formes de demostrar qui mana i, facin el que facin, la impunitat total de què gaudeixen. I malgrat l'alegria per la sentència, en part, han aconseguit que la por continuï viva".

TONI STRUBELL · MEMBRE DE LA COMISSIÓ PER LA DIGNITAT

"Víctimes del terrorisme d'Estat"

"Un Estat que permet amb tota fredor que hi hagi víctimes innocents de les víctimes del terrorisme no és un Estat que fomenta el terrorisme?".

GABRIELA SERRA · MEMBRE DE LA PLATAFORMA PER EGUNKARIA

"Ara cal aconseguir la derrota de la impunitat"

"Ara ja consta en ac judicial qui es va equivocar. Sabíem i sabem qui l'ha feta grossa. Però qui la fa, la paga? Veurem: *Egunkaria* torna a ser lliure després de mort. Però, ara, cal saber el grau d'impunitat efectiva de què gaudiran els qui el van liquidar, els qui el van torturar, els qui el van emmordassar. És això el que està en joc: el triomf o la derrota de la impunitat. Ni vam desistir el 2003 ni desistirem ara. Ens hi juguem massa".

, impressions

Jorge del Cura i 27 firmes més · Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura
opinio@setmanaridirecta.info

La paradoxa de Garzón

Ens veiem en l'obligació de fer certes precisions davant de les iniciatives dutes a terme per associacions de drets humans i intel·lectuals de diversos àmbits geogràfics per donar suport al jutge de l'Audiència Nacional Baltasar Garzón, imputat per delictes de prevariació pels processos que instrueix per desaparició de persones durant la guerra civil i el franquisme.

Abans de res, hem de reconèixer que ens trobem en un terreny terriblement relliscós. Terreny en el que s'aboquen denúncies contra els seus acusadors que també es podrien atribuir a l'ara acusat, i solidaritats i paraules de suport envers aquest que, des del nostre humil punt de vista, haurien de ser matisades. En efecte, hem alçat la veu de forma rotunda contra la intromissió dels tribunals de justícia per bloquejar iniciatives que tenen un evident caire polític, la defunció de debats públics vius i necessaris per l'acció de les estrades. En aquest cas concret, la iniciativa en favor de les víctimes de l'alçament feixista, no la circumscriu a l'impuls del jutge Garzón, sinó que considerem que respon a l'acció anònima, decidida i conseqüent de centenars d'associacions i individus que han lluitat agosaradament pel coneixement i reconeixement de la veritat i la justícia. És a ells a qui es talla el camí davant els tribunals de justícia.

D'altra banda, no podem sinó remarcar que el retret a la intervenció inacceptable de la justícia en el lliure debat polític és imputable també al mateix sr. Garzón. Paradoxalment, és ara víctima d'una politització de la justícia que ell magistralment va dissenyar i impulsar. La seva apel·lació a l'ambigüitat de les acusacions que ara aboquen contra ell, la "patent desviació dels fets objecte d'aquesta causa" que denuncia en el

seu recurs, o la "instrucció" "esbiaixada" de la qual es considera víctima, "que només es pot explicar des d'una idea preconcebuda d'aquest assumpte, que l'impeix analitzar amb objectivitat els fets que contempla" no és sinó la seva pròpia medicina, aquella que es

veu obligat a tastar ell mateix. I que ara denuncia per amarga.

Però és que, a més, es regala solidaritat a Garzón per part de diverses organitzacions, amb l'apel·latiu de "defensor de Drets Humans" sense repassar el seu currículum al respecte.

No és en va que recordem que realitza la seva activitat jurisdiccional des de l'herència més enverinada rebuda de la Justícia franquista, l'Audiència Nacional, substituïda del Tribunal d'Ordre Públic. Encara més, sabem a la perfecció que les jurisdiccions especials són l'essència assenyada pel propi Relator per als Drets Humans en la Lluita Antiterrorista, Martin Scheinin.

No és fútil apuntar que en la seva actuació ha impulsat casos contra mitjans de comunicació, associacions populars, partits polítics i inclús defensors de drets humans, que s'han de qualificar com a agressió directa a la llibertat d'expressió i al dret de lliure associació pacífica. El propi Comitè de Drets Humans va fer patent recentment la seva preocupació al respecte.

No és gratuït dur a aquestes línies que Garzón, en la seva activitat diària al capdavant del jutjat especial que dirigeix, doni ordre de detenir persones acusades de terrorisme sota el règim d'incomunicació, veritable espai d'impunitat en el que es produeixen brutals tortures. Organismes com el Comitè per a la Prevenció de la Tortura del Consell d'Europa (CPT), el Comitè contra la Tortura o diferents Relators contra la Tortura del sistema de nacions Unides han reclamat reiteradament l'abolició d'aquesta modalitat de detenció, l'aplicació de la qual du la rúbrica d'aquest magistrat.

No és trivial recordar que el jutge, ara ascendit a la condició de defensor de Drets Humans per diverses associacions, s'ha mostrat impassible davant les denúncies de tortura que li naraven detinguts sota la seva responsabilitat. Entre d'altres, el ciutadà basc Josu Arkauz, el testimoni del qual va ser considerat pel CPT com a "detallat i coherent" i que retreia al Jutjat núm. 5 que no adoptés mesures "repetida-

ment recomanades pel CPT" per evitar-les. Aquesta és la línia argumental seguida també en el cas dels detinguts de l'anomenada "Operació Garzón" durant les Olimpíades de Barcelona, cas davant el qual el Tribunal Europeu de Drets Humans sentenciava el 2 de novembre de 2004 que les investigacions de tortura no havien estat "prou profundes i efectives per complir amb les exigències dels tractats internacionals".

Coneixem, doncs, l'actitud de Garzón en l'àmbit internacional, així com la coneixem en el domèstic. Sabem del seu interès per aparèixer com el jutge progressista, per poder així dur a terme una actitud represiva sense parangó, des dels despatxos del tribunal excepcional de l'Audiència Nacional. Hem vist de primera mà la seva passivitat amb la tortura en els seus quefers diaris, així com hem pogut constatar que la seva activitat en l'àmbit internacional dels drets humans només és un lleuger vernís, sense que les seves accions hagin passat de ser testimonials en cap cas.

Verifiquem, a la fi, els excessos del seu tribunal, que denunciem de la mateixa manera que denunciem els excessos que altres tribunals cometen ara amb el jutge Garzón. L'admissió a través de la querrela per voler investigar els crims contra la humanitat cometos durant el franquisme, és atemptatòria contra la declaració d'imprescriptibilitat dels delictes de lesa humanitat pel Comitè de drets Humans de l'ONU i contra el sentit comú.

Des d'aquesta legitimitat, no podem sinó oposar-nos a la designació d'aquest jutge com a defensor de Drets Humans, quan la seva actuació ha estat, mentre era favorable als seus interessos, idèntica a la que ara denuncia.

Alfonso Hermoso Castillo · Jardiner pres a Brians 2 *
opinio@setmanaridirecta.info

Fartes de mesures judicials

Una de tantes mesures que utilitza el poder per mantenir la població sota control i coaccionada, fent ús de la por subtil i normalitzada, és l'anomenada "ordre de cerca i captura"; les persones immerses en processos judicials per suposats delictes en són algunes de les afectades.

En qualsevol de les seves formes suposa per a l'individu una situació de desigualtat i de profunda incertesa, sobretot si s'és coneixedor de l'ordre que pesa en contra seu. Un simple paper amb l'objectiu de mantenir angoixada la persona a través d'una acció subtilment violenta.

Aquesta arma jurídica s'aplica a través dels cossos de seguretat de

l'Estat, encarregats de cercar i capturar la persona en qüestió. En qualsevol moment i lloc es pot patir una identificació al carrer, la poden esperar en els llocs habituals convertint-la macabrament en una peça de caça. La sorprenen, la violenten, la tracten malament i la segresten com a últim pas per a ser executada l'ordre de cerca i captura.

I cap persona que intervé en tot aquest procés es deté a pensar en la repercussió que aquesta ordre suposa. Tristament es limiten a executar a la perfecció la seva funció: a la jutgessa que l'ordena no li tremola la mà a l'hora de signar el paper on hi ha escrit l'auto de cerca i captura, sense pensar que és una

Amb la seva frivolitat deshumanitzen l'obscura veritat que suposa una ordre de cerca i captura

mesura que ofega la llibertat d'una persona de la que no coneix ni la seva realitat; i en el cas que es faci ús de qualsevol recurs vàlid i legal dins de les seves pròpies normes jurídiques, encara se'l prendrà com una ofensa personal que obstaculitza el correcte

desenvolupament judicial. La funció nària que li dóna sortida tampoc es qüestionarà la seva feina de comunicar tant aquesta com d'altres ordres, ni si cal tenir un mínim de sensibilitat per dur-la a terme, ni tan sols se n'adonarà que tracta amb persones humanes i no només amb uns números d'expedient que ni senten ni pateixen. I, finalment, la policia que l'executa no té la més mínima cura de la repercussió que suposa ser assaltada en qualsevol moment i prestar-se a ser tractada i sacsejada per uns desconeguts uniformats.

Amb la seva frivolitat deshumanitzen l'obscura veritat que suposa aquesta acció violenta contra totes i tots.

En una societat com la que vivim, si pretenen que l'objectiu d'aquesta i altres ordres sigui fer creure i donar validesa a aquesta justícia, s'equivoquen i van en direcció contrària, doncs el que provoca és un sentiment d'inferioritat, impotència i desempament que, de cap de les maneres, deixa la sensació de justícia. Amb tota la seva violència, mai ens faran creure.

* Pots escriure a:

Alfonso Hermoso Castillo.
CP Brians 2.
AC 3.000.
08760 Martorell.

Pere Ortega · Investigador del Centre Delàs d'Estudis per la Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Espanya i Israel signen un conveni militar

La ministra de Defensa, Carme Chacón, acaba de signar amb el seu homòleg israelià Ehud Barak, a Madrid, un conveni per impulsar la cooperació i el intercanvi tecnològic en matèria de defensa entre els dos països. El conveni ha estat molt elogiat pel ministre israelià Barak, doncs servirà de "marc jurídic" per a les relacions bilaterals en matèria de col·laboració en defensa i principalment per possibilitar els intercanvis en R+D militar.

És el primer cop que un ministre de Defensa d'Israel visita oficialment l'Estat espanyol per evidenciar quelcom que l'opinió pública no sabia: que existeixen fructíferes relacions comercials entre les indústries militars espanyoles i les israelianes. Aquest intercanvi està basat, sobretot,

L'aliança amb Israel és un entrebanc per afavorir les bones relacions amb la riba sud de la Mediterrània

en les transferències de tecnologies militars, i beneficia ambdues parts, malgrat que Israel hi surt beneficiada donat que aquest país és posseïdor de tecnologia militar molt més avançada que l'Estat espanyol. La majoria dels intercanvis entre els dos països es produeixen en el sentit d'enviar components d'armes espanyoles perquè les indústries de guerra israelianes les transformin i

després retornin a l'Estat espanyol per ser integrades en els grans projectes militars, com ara l'avió de combat Eurofighter, míssils, o els helicòpters Tigre, entre d'altres, mentre que el comerç d'armes entre els dos països és, en l'actualitat, poc significatiu.

La notícia no ens hauria d'estranyar, donat que l'Estat espanyol manté en tots els àmbits comercials excel·lents relacions amb Israel. Però ens dol. Perquè, en definitiva, constata la doble moral d'aquest govern, que, per una banda, censura l'excessiu ús de

la força que utilitza Israel en els territoris ocupats de Palestina, o els atacs a Gaza de desembre de 2008 i, per una altra, manté un fructífer intercanvi de tecnologia de guerra.

A més, durant la visita de Barak a Madrid, es va entrevistar amb el ministre d'Afers Exteriors, Miguel Moratinos, qui li va expressar el desig del govern espanyol que aviat pugui ser una realitat l'existència d'un Estat palestí que ajudi a pacificar la regió. Aleshores, cal preguntar-se, la transferència de tecnologia militar és la millor manera d'ajudar a

ONA TRABAL

pacificar la regió? És que potser en un futur l'Estat espanyol també establirà convenis militars amb l'estat palestí? Potser fins i tot se li vendran armes a Palestina?

La ministra Chacón també va fer saber a Barak que, aprofitant la presidència espanyola de la Unió Europea, José Luís Zapatero voldria que Israel establís relacions amb la recentment creada Unió per la Mediterrània (UpM), amb seu a Barcelona, i avançar en les relacions entre Israel i l'OTAN.

Respecte a la UpM, només dir que té un futur incert, doncs l'anterior procés euromediterrani va acabar en fracàs degut, precisament, al conflicte palestí que divideix i enfronta els països àrabs de la riba sud del Mediterrani amb Israel.

Molt més preocupant és la segona qüestió. La d'avançar en les relacions entre Israel i l'OTAN. Aquí cal recordar que l'expresident Aznar, des de la FAES, s'ha pronunciat en diverses ocasions sobre la necessitat d'integrar l'Estat d'Israel en l'Aliança Atlàntica. Si l'estretament de relacions ha d'anar en aquest sentit, vol dir que l'aliança militar de l'OTAN establirà compromisos de defensa amb Israel i, per tant, aquesta possible aliança es convertirà en un factor més de divisió entre les dues ribes de la Mediterrània, i provocarà un enfrontament més viu entre l'eix àrab/musulmà i l'eix euro/americà.

Es a dir, tot plegat un despropòsit. L'aliança entre l'Estat espanyol i Israel mitjançant convenis de col·laboració militar és afegir llenya al foc del conflicte araboisraelià i un entrebanc per afavorir unes bones relacions entre l'Estat espanyol i la riba sud de la Mediterrània.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La primera pedra de les vergonyes

Gerard Sala, Lleida

L'inici de les obres de construcció d'un hotel de luxe a l'edifici del Roser de Lleida no és una derrota (com alguns s'han afanyat a deixar entendre) pels qui ens hem implicat en la defensa d'aquest símbol de país. Tampoc ho és pels 2.500 lleidatans que van signar en contra del projecte. Ni pels centenars que han sortit al carrer des de fa més de cinc anys.

La fotografia de la primera pedra de Parador Nacional és una revolada de vent més que aixeca les falldilles dels polítics de la ciutat, deixant al descobert les seves vergonyes. Aquest dimarts tots eren a la presentació (preparada d'amagatotis) d'un projecte que tots han avalat. Esquerra i dreta de la ciutat posen la primera pedra del Parador de les vergonyes. De les seves.

O no els farà vergonya explicar als seus néts que de l'indret on recordem la dignitat i resistència dels catalans ells en van fer una seu dels Paradores "Nacionales" d'en Fraga Iribarne? Recordaran que allà on en la seva joventut hi van estudiar o gaudir de la cultura han decidit construir-hi un negoci per uns pocs? Seran valents per continuar defensant davant els seus amics de colla que els problemes del Casc Antic es solucionen amb habitacions de 180 euros la nit? Gosaran admetre que el seu projecte s'ha imposat sense debat ni consulta i a cops de porra?

I si no ho fan ells, els ho farem nosaltres. Aquesta ventada els durarà tota la vida i no tindran prou mans (ni Mossos) per tapar-se aquesta vergonya.

MAT i independència

Jordi Cruz Plaja, Palafrugell

Un país realment lliure, realment independent, és aquell capaç d'autoagostionar-se i de subsistir sense dependre dels demés, no només políticament i financerament, sinó tecnològica, cultural, alimentària i energèticament. Per si no fos prou greu i arriscat dependre d'altres països, sovint conflictius o dictatorials, pel subministrament de recursos energètics, com el petroli, el gas o l'urani, no hi ha res més estúpid i gens assenyat que voler dependre encara més d'un altre país pel subministrament de corrent elèctric que, a més, serà d'origen nuclear. Igual que hem d'intentar consumir al màxim productes locals, si fóssim prou intel·ligents, creïem un model descentralitzat, proper als punts de més consum, que aprofiti al màxim tots els recursos energètics de que disposem, tenim vent, sol, exportem biomassa i l'excés de purins ens ha enverinat l'aigua. Perquè no nacionalitzem serveis tant bàsics com l'energia o l'aigua? Qui està fent complot a la nostra independència energètica?

Ara, lluny de buscar solucions, com sol passar davant les desgràcies, com els incendis o atemptats terroristes, n'hi ha qui en vol treure el màxim rèdit: els polítics per aconseguir o mantenir la poltrona, els electòrics, les Cambres de Comerç i altres associacions empresarials, per seguir augmentant al màxim els seus beneficis econòmics, encara que sigui mantenint un model de desenvolupament clarament obsolet i insostenible. Són persones sense escrúpols que aprofiten la immediatesa de la desgràcia i del patiment, per intentar enganyar als desinformats i atordits ciutadans fent creure que amb la MAT l'apagada no hagués passat i tots seriem molt més feliços. Ja hem vist on han portat el país aquesta mena de gent i la seva esquizofrènica ambició. Ara és un bon moment per treballar per l'autèntica independència.

EL CIGALÓ

"Els seus pares treballen moltes hores i no tenen temps per estar per ells"

Anna Pujol treballa al Punt Òmnia de l'Associació de Veïns de Santa Eulàlia de Berga. El barri es va construir entre el 1962 i el 1983.

Xavi Martí

Quina és la funció del centre? El barri va acollir persones del sud de l'Estat espanyol i, després, cap els anys 90, marroquins i sud-americans. Aquest espai vol ser un punt de cohesió social a través de l'alfabetització digital i permet l'accés a ordinadors i a Internet. Una gran part dels usuaris són adolescents que utilitzen el punt per poder fer treballs per l'institut i connectar-se a Internet, ja que la majoria d'ells no disposen d'ordinador a casa seva. En què consisteix la teva feina a l'AVV de Santa Eulàlia? Amb els adolescents, es transforma en una tasca social. El fet que s'ajuntin adolescents de cultures i ètnies diferents, a vegades, fa que

hi hagi conflictes. Fins i tot entre els mateixos adolescents de diferents procedències es crea una jerarquia ètnica, que ve marcada pels anys que fa que viuen al barri. A més, es troben en un moment de rebel·lió personal que, a causa de l'entorn social i familiar que viuen alguns d'ells, es converteix en molt més complexa i acusada que en d'altres adolescents. Sovint, la feina deriva més a escoltar-los i fer-los veure que moltes de les seves actituds davant dels altres no són les adequades que no pas a fer-los classes d'informàtica. Es poden trobar al centre quan surten de l'institut i, si no fos per aquest espai, molts d'ells es passarien el dia al carrer sense fer res. Els seus pares treballen moltes hores i no tenen temps d'estar per ells.

. EDITORIAL

'Egunkaria' lliure

El cas *Egunkaria* és, des del dilluns passat, l'expressió més crua -fins que no es demostrí el contrari- de la terrible impunitat que defineix i arrossega la natura jurídica i política de l'Estat espanyol. Tanquen mitjans sense proves, torturen impunement els seus responsables i, set anys després, en decreten la més rotunda de les absolucions, com si no hagués passat res. La dràstica llei del silenci és així. La sentència, però, és la primera que condemna l'anomalia espanyola i l'estat d'excepció encobert sota el qual viu el País Basc des de fa massa anys. Amb una contundència inusitada, demolidora en termes jurídics, la sentència desploma i esfondra tota la construcció políticopolicial que hi ha rere el tancament, covat i ordenat des de les clavegueres de l'Estat. La sentència només fa justícia molt parcialment. La condemna il·legal i la persecució inquisitorial viscudes durant set anys ja són irreversibles. Però és cert que resitua la vida d'*Egunkaria*

al 19 de febrer de 2003: quan el tancament no s'hauria d'haver produït. Per això, amb la sentència a la mà, ara és l'hora de rendir comptes. De fer justícia i de fer memòria. Perquè continuarà havent-hi impunitat mentre no jutgin i processin -amb totes les garanties que els processats mai no van tenir- tots i cadascun dels responsables del crim que es va cometre contra *Egunkaria*, aleshores aplaudit per tanta gent. Hi haurà impunitat mentre no s'encausi Àngel Acebes (màxim responsable polític de l'operació), les desenes de joves guàrdies civils (que van torturar els responsables d'un diari) i la cadena de comandament militar i polític que va dur a un tancament il·legal, va donar cobertura a les tortures i va imposar un particular Guantánamo als processats, víctimes negades del terrorisme d'Estat. La lluita contra la impunitat que ha protagonitzat *Egunkaria* ha posat la primera pedra. No hi cap garantia de no repetició. Aquí rau el problema.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Manifestació o passejada?

David Bou
directa@setmanaridirecta.info

Ja fa temps que em plantejo l'efecte que ocasionen determinades maneres de fer sobre el desenvolupament de les protestes dels moviments socials. A hores d'ara, no crec que ningú obviï que en una acció col·lectiva, les actuacions individuals repercuteixen sobre el grup de tal manera que fins i tot poden arribar a modificar el seu resultat. Més enllà de l'etern debat sobre l'ús de la violència, crec que s'hauria de fer un reflexió profunda sobre el rol que desenvolupen les organitzacions polítiques i sindicals a l'hora de visibilitzar les seves reivindicacions al carrer.

És clar que el paper que duen a terme aquests col·lectius és imprescindible a l'hora d'engegar, enfortir i coordinar les mobilitzacions, però la seva actuació en determinats contextos em suscita

més escepticisme. Transformar una manifestació unitària, amb una causa comuna, en una passejada de banderes, xapes, adhesius i plamflets, és més propi d'una campanya propagandística que d'una mobilització popular.

Si lluitem colze a colze és perquè busquem unitat d'acció i crec que aquesta no es transmet a la societat dividint-nos en blocs, cridant consignes diferenciades i eixoplugant-nos sota la simbologia pròpia de cada organització, perquè la gent que no milita enlloc, en moltes ocasions, es manté al marge a l'hora d'adherir-se a les nostres demandes pel sol fet de no sentir-se participat a cap dels col·lectius que les impulsen.

Cal sortir al carrer per reclamar un per un tots els drets que ens pertanyen i ens han estat presos, per denunciar totes les injustícies que es cometem sota la complicitat del poder i per lluitar per allò en

què creiem. Però penso que ho hauríem de fer buscant la complicitat de tothom, d'una manera inclusiva i desacomplexada.

Es pot deixar de ser dogmàtic sense renunciar als principis que caracteritzen la nostra voluntat transformadora, només ens cal aixecar la vista i adonar-nos que fins i tot els individus amb una realitat quotidiana totalment diferent de la nostra comparteixen amb nosaltres molts problemes i crítiques cap al sistema que ens controla.

No ens atomitzem i construïm moviments que projectin la nostra veu més enllà de la nostra participació a un determinat grup d'individus, perquè només així aconseguirem sumar esforços en la lluita pels nostres objectius...i és que ens manifestem plegats per defensar una causa comuna o passejem junts per publicitar cadascú el seu ideari?

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem fet la primera assemblea general al nou local. Hi ha hagut alguns debats sobre qüestions polèmiques i s'han pres decisions que haurem d'aplicar a partir d'ara. Algunes de les decisions preses giren al voltant de no fer servir pseudònims si no és en cas d'estricta necessitat per seguretat personal i una altra al voltant de no fer servir el masculí com a genèric universal. Intentarem parlar sempre de persones i no d'homes o dones i, en els casos en què no puguem solucionar-ho d'una altra manera, farem servir el femení com a genèric universal. A veure què us sembla.

D'altra banda, aquest dissabte 17 d'abril farem jornades de feina al local de la DIRECTA per acabar de condicionar alguns espais. Les persones que vulguin venir a donar un cop de mà, hi són convidades.

Fins la setmana que ve, salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

SR. PLÁSTIKO

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesú Rodríguez
Quaderns d'Il·lacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Manuel Torres Mendoza Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra
Agenda directa | Alfonso López Rojo
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

illustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciat.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Vista judicial al Suprem pel cas Núria Pórtulas | PÀG. 8

El veïnat del Cabanyal exigeix la dimissió de Barberà | PÀG. 9

Cassolada en suport a l'Espai Social Magdalenes | PÀG. 11

Un ERO a Sils afectarà 250 treballadores | PÀG. 12

BARCELONA · EL MINISTERI FISCAL HA RECORREGUT LA SENTÈNCIA I TORNA A DEMANAR SET ANYS DE RECLUSIÓ

Dues persones condemnades a tres anys de presó pel 'macrobotellón' de 2006

El jutge ha considerat provat que van participar a les accions de lluita que van respondre a la repressió de la policia, que volia evitar que es fes un acte de protesta contra l'ordenança cívica

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

Dues persones nadiues del Berguedà, A. C. i A. P., van ser condemnades, el febrer d'enguany, pel jutjat penal 18 de Barcelona a tres anys de presó (que hauran de complir si es confirma la sentència) i a una pena de responsabilitat civil basada en dues multes, una de 1.800 euros (que haurien de pagar a l'Ajuntament de Barcelona) i una altra de 217 euros (que haurien d'abonar a Telefónica). El magistrat del cas ha considerat que van participar a les accions de lluita registrades entre el 17 i el 18 de març de 2006 al Raval, que es van convertir

La defensa manté que "les dues persones són innocents, ja que no s'ha demostrat en cap moment que llencessin pedres a la policia"

en una resposta a la repressió protagonitzada per la Guàrdia Urbana i els Mossos per impedir la celebració d'un macrobotellón a la rambla del Raval. A Barcelona, el macrobotellón pretenia ser una protesta contra l'ordenança de civisme de la ciutat, que va entrar en vigor el gener de 2006. Aquest acte també es va convocar simultàniament a diverses ciutats de l'Estat espanyol a través d'Internet i missatges SMS i, a Barcelona, va comptar amb l'oposició d'un dispositiu

Els Mossos, amb l'ajut de tanques, van prohibir la celebració del 'macrobotellón' a la rambla del Raval de Barcelona

tiu de 350 policies semblant al que s'organitza per Cap d'Any.

Inicialment, l'acusació particular (Ajuntament de Barcelona) i l'acusació pública (ministeri fiscal) van demanar una pena de set anys de presó per tres delictes: danys, desordres públics i atemptat a l'autoritat. El jutge ha decidit que condemna les persones acusades per un únic delictat d'atemptat a l'autoritat (penat entre un i tres anys de presó), però contempla un agreujant (utilització d'instrument perillós) que fixa la pena final en tres anys de presó: el magistrat creu que ha quedat provat que van llençar pedres contra la policia. La defensa ha recorregut la sentència i manté que "les dues persones són

innocents, ja que en cap moment s'ha demostrat que llencessin pedres a la policia". Per la seva part, el ministeri fiscal també ha recorregut la sentència i torna a demanar set anys de presó.

Muntatge policial i judicial

L'advocat defensor ha declarat que les dues persones van ser detingudes quan "sortien d'un bar". Durant el judici, les persones acusades han dit que van ser detingudes "a la confluència de la Rambla amb Bon Succés", però la policia afirma que les van capturar entre la Rambla i el carrer del Carme. La defensa diu que "se'ls volen imputar els contenidors cremats, les papereres arrencades i les cabines

malmeses a la zona del carrer del Carme" i que "la policia no ha pogut certificar en cap moment qui els va llençar les pedres i on eren les persones condemnades quan, suposadament, van efectuar l'acció ofensiva". La defensa argumenta que la policia "no ha aportat cap informe de danys físics als agents o de desperfectes als vehicles policials" i que "aquests documents són imprescindibles per aplicar l'atemptat a l'autoritat". L'advocat defensor també diu que "els desperfectes a la zona del carrer del Carme es van avaluar i verificar el matí del 18 de març" i que "qualsevol altra persona durant la matinada podia haver fet aquestes destrosses". Els fets posteriors al macrobotellón van

tenir un gran ressò mediàtic i el jutge instructor va demanar a les televisions i els diaris les imatges que van registrar. La defensa diu que "a cap d'aquestes imatges o fotografies, no hi apareixen les dues persones condemnades" i creu que l'únic objectiu de la sentència "és el de buscar persones perquè paguin les destrosses al mobiliari urbà i als vehicles policials". La defensa arribarà fins al final i no descarta sol·licitar un indult o interposar un recurs al Tribunal Constitucional espanyol.

2.000 euros retinguts

Després de la detenció, l'Ajuntament va obrir un expedient administratiu a les condemnades en aplicació de l'ordenança de civisme. Se'ls va imposar una mena de fiança en forma d'aval bancari, gràcies al qual el consistori s'assegurava que els danys al mobiliari urbà imputats a aquestes dues persones es poguessin cobrar. L'advocat defensor manifesta que "si finalment són condemnades, cadascuna haurà de pagar una multa de més de 2.000 euros".

Hereu, regidor de 'seguretat'

La matinada dels fets es va saldar amb amb 54 persones detingudes, 31 persones ferides i, segons fonts periodístiques, 38 agents ferits, 27 contenidors cremats, set de trencats, deu cabines telefòniques malmeses i destrosses a comerços i edificis.

L'Ajuntament de Barcelona, encapçalat per Joan Clos i amb Jordi Hereu com a regidor de Seguretat, va dir que les destrosses als contenidors i les papereres ascendien als 60.000 euros. Diverses persones detingudes durant aquella matinada ja han estat jutjades i la majoria s'han resolt amb sentències condemnatòries.

, així està el pati

POBLE SEC · DURANT L'ATAC POLICIAL A L'EDIFICI DEL CARRER CABANYES, ELS AGENTS VAN ACTUAR SENSE PLACA I SENSE ORDRE JUDICIAL

Dues persones ferides pels Mossos d'Esquadra durant un desallotjament

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La violència de l'actuació dels agents dels Mossos d'Esquadra va pujar un grau durant la seva intervenció en un desallotjament, el dia 12 d'abril, al barri del Poble Sec de Barcelona. Segons denuncien les persones afectades, la càrrega policial va ser "brutal i desproporcionada". Arran dels cops de puny, les puntades de peu i els cops de porra, dues persones van haver de ser traslladades en una ambulància fins a l'Hospital Clínic. Una d'elles va ser intervinguda per curar-li la fractura del septe nasal, l'altra va haver de ser revisada a fons mitjançant un tac per descartar que hi hagués cap lesió al crani després de rebre una forta puntada de peu al cap. A mitja tarda, els van donar l'alta mèdica.

Els fets es van desencadenar a mig matí, quan tres furgons policials de la Brigada Mòbil amb el distintiu BM-200, BM-201 i BM-202 van arribar davant l'edifici del carrer Poeta Cabanyes 19, okupat des de feia una setmana i inaugurat aquell mateix matí mitjançant un esmorzar i el repartiment de fulls volants.

Els efectius policials, que segons confirmen diversos testimonis "ana-

ALBERT GARCIA

Els mossos empenyen la gent concentrada, que volia evitar que s'endugessin les persones detingudes

ven amb la cara tapada" i "sense número de placa" (TIP), "van baixar dels furgons i, directament, van començar a donar cops de peu i de

puny, van estirar dels cabells i van retorçar braços i cames". A banda de nombroses persones contusionades, de tot plegat, en va resultar el trasllat de dues activistes a l'hospital. Els dos únics comandaments que anaven identificats duien els números de placa 7818 i 1755 i pertanyien a l'Àrea Bàsica Policial de Sants-Montjuïc i a la comissaria de la Regió Metropolitana de Barcelona, respectivament.

Les cinc persones que es trobaven a l'interior de l'edifici okupat van ser detingudes i traslladades a la comissaria de la Travessera de les Corts, d'on van sortir en llibertat poc després de les deu de la nit amb l'acusació d'haver comès un delictes d'usurpació d'immoble. Cal destacar que l'edifici duia diversos anys abandonat i tapiat i que el seu propietari, Jordi Martí Pidelaserra, un conegut professor de gestió financera de la Universitat de Barcelona, no va voler parlar amb cap mitjà de comunicació per donar la seva versió dels fets i es va limitar a enviar un grup de manobres per tapiar l'espai.

VILADECANS · TRES DETINGUDES ACUSADES D'ATEMPTAT A L'AUTORITAT

La policia catalana apallissa vuit persones que donaven suport a una okupació

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Un grup de persones va decidir, el 9 d'abril, okupar una casa al barri de Can Batllori de Viladecans (Baix Llobregat) com a resposta al desallotjament de La Kafeteria, ara fa dues setmanes. Des del moment en què es va fer pública l'okupació, va haver-hi una pressió constant dels Mossos i de la policia local cap a la nova okupació. També hi va fer acte de presència el propietari de l'habitatge, que va assegurar que no tenia "diners per rehabilitar la casa", aban-

donada des de fa quinze anys. Durant el vespre, mentre el grup okupat debatia la conveniència o no de romandre en aquell espai, va aparèixer un dispositiu de quatre furgonetes de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra per sorpresa. La policia catalana va utilitzar la violència indiscriminada contra el grup que donava suport a l'okupació i va apallissar les vuit persones que es trobaven a l'exterior. Gairebé totes presenten ferides a diferents parts del cos. A més, tres persones van ser detingudes amb càrrecs de desobediència, resistència i atemptat a l'autoritat.

Van ser alliberades a les sis de la matinada del dia següent. En la història del moviment llibertari de Viladecans, no hi ha precedents en què la policia hagi actuat amb tanta violència des de la mort de Franco, cosa que ha generat rebuig per part de la població local que dona suport a l'okupació. El matí següent, es van registrar desenes de pintades de denúncia per l'actuació policial a diverses parets de la vila, incloses les del mateix ajuntament. Actualment, l'Assemblea d'Okupes de Viladecans està valorant com respondre davant d'aquesta agressió.

> CiU vol endurir la penalització de l'okupació d'habitatges abandonats

La Comissió de Justícia del congrés dels diputats espanyol votarà, el dia 21 d'abril, una proposta de modificació de l'actual codi penal, vigent des del mes de maig de 1996. El grup parlamentari de Convergència i Unió ha inclòs una esmena específica referent a l'okupació d'immobles abandonats. Caldrà veure si el grup parlamentari del PSOE hi vota a favor o no. El partit liderat per Artur Mas vol que s'augmenti la penalització dels delictes 245.1 i 245.2 de l'actual redactat. En el primer cas, estem parlant de les okupacions d'immobles amb intimidació a les persones, un fet pel qual creuen que s'haurien de dictar penes d'un a dos anys de presó. En el segon supòsit, que afecta les okupacions d'immobles abandonats (la immensa majoria de les que es produeixen) i que, actualment, preveu penes multa d'entre tres i sis mesos, la pena s'augmentaria fins als sis mesos de presó.

GIRONA · DIVERSES ACCIONS DENUNCIEN L'INTENT DE RELACIONAR LA JOVE AMB "UN GRUP DETINGUT A ITÀLIA PER ACTIVITATS TERRORISTES"

El recurs contra la condemna de Núria Pórtulas és vist per sentència

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

El Tribunal Suprem dictarà sentència, els propers dies, sobre la condemna a dos anys i sis mesos de presó imposada per l'Audiència Nacional espanyola contra Núria Pórtulas per temptativa de col·laboració amb banda armada. Durant la vista pública que es va celebrar

el dia 13 d'abril, la defensa -representada per l'advocat Benet Salellas- va basar la petició d'absolució en el fet que "no s'ha provat l'existència de cap organització terrorista amb la qual es pugui vincular l'acusada". Per part de la fiscalia, s'ha insistit en "la relació de Pórtulas amb uns activistes detinguts a Itàlia sota l'acusació d'activitats terroristes", tot i que van ser absolts de les acusacions per part

Els activistes detinguts van ser absolts de les acusacions per part dels jutjats italians

dels tribunals italians. L'assemblea de suport denuncia el paper de la justícia com "una eina repressiva més de control social" i exigeix l'absolució i l'assumpció de "responsabilitats per part d'ICV pel seu paper en tot el cas". Per altra banda, durant aquesta setmana, diverses accions han denunciat la situació del cas a la ciutat de Girona. El 10 d'abril, dues persones es van penjar del Pont de Pedra i, el 12

d'abril, una concentració va recórrer els carrers del centre de la ciutat.

Un cop finalitzada la marxa, diverses persones van ocupar un arbre amb material d'escalada amb la intenció de mantenir-s'hi fins que el Suprem resolgui el cas. Durant els propers dies, es faran diverses xerrades, presentacions i altres actes sota l'arbre ocupat en suport a Núria Pórtulas.

, així està el pati

CATALUNYA · MÉS D'UN MILIÓ DE PERSONES ES PODRAN PRONUNCIAR SOBRE LA INDEPENDÈNCIA EL DIA 25 D'ABRIL

Les consultes es fan grans

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Gairebé 190 municipis, quinze capitals de comarca i més d'un milió de persones convocades a participar-hi. Aquestes són algunes de les dades de la nova onada de consultes sobre la independència que se celebrarà el proper 25 d'abril. Es tracta de la convocatòria més multitudinària de les que s'han organitzat fins ara, tenint en compte que hi participen dues grans capitals com Lleida i Girona. Aquest fet suposa un nou repte ja que, de moment, als municipis més poblats és on ha costat engrescar la gent a la participació. L'organització de les consultes en aquestes grans ciutats no s'ha volgut fixar en les xifres i ha apostat per buscar, amb més o menys èxit, la complicitat del màxim d'entitats, col·lectius i habitants. La manca de precedents fins aquest 25 d'abril l'ha obligada a obrir camí.

Dues ciutats, dos models

Lleida, amb un cens que gairebé arriba a les 120.000 persones (es tenen en compte les persones migrades i s'hi inclouen les majors de setze anys), té un voluntariat de 200 efectius. Pau Juvillà, de la Comissió Permanent de Lleida Decideix, destaca que han centrat els esforços a "treballar amb les entitats associatives i culturals de la ciutat per fer que el procés sigui el més obert i representatiu possible. Volíem implicar-hi el màxim de gent". Han assolit un dels objectius principals que s'havien fixat, que a tots els barris hi hagués un espai on poder votar. Hi haurà 24 locals, amb una taula com a mínim, vuit dels quals seran cedits per entitats de pes a la ciutat, però també s'instal·laran urnes a la universitat o a espais de la Diputació. Un esforç addicional que han fet després de veure que "la Paeria no ens massa". Juvillà explica que els ha costat força organitzar

Un jove diposita el seu vot en una mesa de Montblanc durant la jornada de consultes sobre la independència celebrada el 28F

una consulta amb aquest volum de població i que els diners aconseguits han arribat d'aportacions personals. "Una de les dificultats més grans amb què hem topat -confessa- ha estat trobar prou urnes".

Girona treballa amb gairebé 400 persones disposades a fer de voluntàries el 25 d'abril. A la ciutat, n'hi ha 80.000 amb la possibilitat de participar a la consulta. A aquestes, cal afegir-hi les de la resta de l'àrea urbana, formada per Salt i Sarrià de Ter, que eleven la xifra fins a les 120.000. Totes tres poblacions han decidit sumar esforços i han treballat conjuntament en l'organització de l'esdeveniment.

La difusió ha estat una de les claus de la seva campanya i per això han apostat per dues estratègies generalistes. D'una banda, bandero-

les als fanals i, de l'altra, un bustiatge per tots els racons perquè tothom tin-

gui les butlletes de participació i el llistat d'espais on pot anar a votar. El

> 300 municipis avalen una iniciativa popular per la independència

Les valoracions i la legitimitat atorgada a les consultes són força diferents en funció d'amb qui es parli.

El fet és que, el 12 d'abril, segons la Coordinadora Nacional per la Consulta sobre la Independència, 300 agrupacions locals van decidir sumar per recollir 220.000 signatures i presentar una iniciativa popular al Parlament per organitzar un referèndum sobre la independència de Catalunya. Ho van fer a la plenà-

ria de la plataforma celebrada a Girona, on la proposta va ser acceptada per unanimitat, però també amb l'absència de molts municipis -més de 170, si es treballa amb les dades de les poblacions que ja han anunciat que organitzaran una consulta.

Les agrupacions locals consultades per aquest setmanari que no van assistir a la plenària preferien no entrar a valorar la decisió que es va adoptar. Matisen que "només som a

portaveu de Girona Decideix, Biel de Montserrat, explica que, en el cas de Girona, "l'Ajuntament ens ha facilitat espais i les urnes, però, a més, hi ha 75 entitats adherides a la plataforma". De Montserrat diu que no es plantegen fixar-se uns mínims pel que fa als resultats, "ho hem fet tan bé com hem pogut i amb la voluntat que els partits polítics no hi fiquessin cullerada".

La rellevància numèrica

El nombre de persones cridades a participar a la consulta, però també el pes específic dels municipis que s'hi presenten, fan especial la propera tongada. Granollers (Vallès Oriental), Reus (Baix Camp), Valls (Alt Camp), Martorell (Baix Llobregat) o Manresa (Bages) en són alguns exemples. I segurament totes les mirades estaran posades en les grans poblacions de cara a com s'ha organitzat el referèndum i quina experiència se'n podrà treure de cara a properes onades.

Passat el 25 d'abril, quedaran quatre comarques de Catalunya que encara no s'hauran estrenat pel que fa a les consultes, entre elles, la que concentra més població: el Barcelonès.

la coordinadora per qüestions logístiques. Les plataformes locals som ultraautònomes". Alhora, no dubten que la proposta de la iniciativa popular tingui valor formal, però recelen de la seva representativitat. Hi ha qui, fins i tot, confessa que "s'intenta polititzar un moviment marcadament ciutadà que, malgrat alguns personatges nefastos i amb ànsies de figurar, ha de ser necessàriament apolític, independent i també nacional".

Bloqueig d'una benzinera BP a Sarrià

Una quinzena d'activistes van desplegar pancartes als accessos d'una benzinera de Sarrià (Barcelona) el 13 d'abril. L'acció s'emmarcava en una jornada internacional contra British Petroleum per les seves prospeccions a zones rurals de Colòmbia. També es farà una acció a Londres durant la junta d'accionistes de l'empresa, el 15 d'abril. J. R.

VALÈNCIA · LA POLICIA AGREDEIX LES MANIFESTANTS

El veïnat del Cabanyal exigeix la dimissió de Rita Barberà

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

La Policia espanyola i la policia local van tornar al barri del Cabanyal, el dijous 8 d'abril, per obrir el pas a les excavadores. La Plataforma Salvem el Cabanyal va convocar el veïnat per obstaculitzar pacíficament el pas de les màquines, però, un cop més, la brutalitat policial va dissoldre les protestes i va permetre que es produís l'enderroc de l'edifici situat al número 31 del carrer Francesc Eiximenis. L'actuació desproporcionada dels cossos policials va deixar un saldo de dues persones ferides i dues detingudes -acusades de desobediència a l'autoritat i danys- i, alhora, va fer que la Plataforma veïnal titllés el Partit Popular d'"antidemocràtic" i responsabilitzés dels successos el delegat i el subdelegat del go-

vern a València, als quals van exigir la dimissió.

L'endemà, el Consell d'Estat -òrgan consultiu del govern espanyol- va emetre un informe on apreciava "suficients fonaments jurídics" per interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra diversos articles de la Llei 2/2010 de 31 de març, aprovada pel Parlament Valencià -tan sols amb els vots favorables del Partit Popular- per tirar endavant les actuacions urbanístiques incloses dins del Pla Especial de Protecció i Reforma (PEPR) del barri de la capital del Túria. Aquest informe va empènyer el consell de ministres a aprovar la presentació, per part del govern central, d'un recurs d'inconstitucionalitat al Tribunal Constitucional per impugnar la llei autonòmica. Si el recurs és admès a tràmit, la destrucció del Cabanyal es paralarà fins que el tribunal dicti sentència.

, així està el pati

CATALUNYA · EL PAÍS REGISTRA UN DELS ÍNDEXS D'EMPRESONAMENT MÉS ALTS DEL CONTINENT EUROPEU

El Pla d'Execució Penal del departament de Justícia preveu la creació de més presons

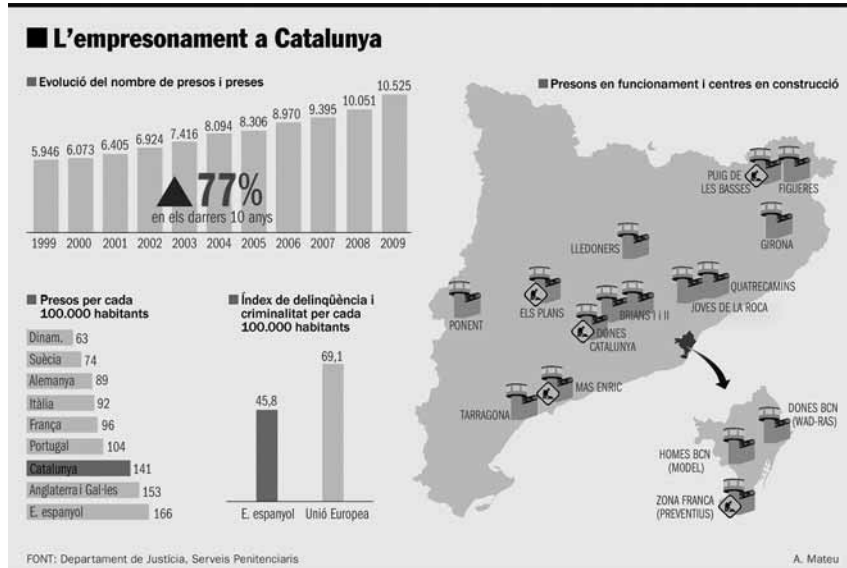
Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

La construcció de més presons per pal·liar l'augment de la població presa és una de les estratègies que, des de fa uns anys, ha seguit el Departament de Justícia de la Generalitat. El 22 de març, la consellera de Justícia Montserrat Tura va visitar els terrenys del pla de la Corbella, a Tàrrrega (Urgell), on es construirà una presó prevista al nou Pla d'Execució Penal de la Generalitat de Catalunya. Aquest pla fixa les línies d'actuació de la política d'execució penal a Catalunya fins l'any 2013. El nou pla és el resultat de l'actualització del Pla Director d'Equipaments Penitenciaris 2004-2010, que va quedar obsolet fa anys pel desbordament de les previsions fetes pel Departament de Justícia.

Al gener de 2010, la taxa d'ocupació a les presons catalanes se situava en 112,26%

El pronòstic del Pla Director de 2004 era d'arribar als 10.537 llocs a les presons catalanes al llarg de l'any 2010. A a finals de febrer d'aquest any, però, ja hi havia una total de 10.714 persones preses. Segons les dades dels Serveis Penitenciaris del Departament de Justícia, a finals de gener d'enguany, la taxa d'ocupació a les presons catalanes se situava en 112,26% -segurament ara és més alta. Les presons de Wad-Ras (176,34%), Girona (145,83%) i Joves (134,42%) eren les més massificades. De fet, la mateixa consellera va admetre que potser caldrà plantejar-se si calen noves presons abans de 2013, ja que, amb l'actual ritme de creixement de la població reclusa, no n'hi haurà prou amb les presons actuals ni amb les que hi ha previstes per d'aquí quatre anys.

2013: set presons noves
Segons el comunicat emès pel Departament de Justícia, el Pla d'Execució Penal preveu arribar a l'any 2013 amb 4.700 places noves i set presons noves: la presó de Lledoners (en funcionament); la presó de Joves (en funcionament); la presó Puig de

les Basses de Figueres (en construcció); la presó Mas Enric, a la província de Tarragona (en construcció); la presó Els Plans, a Tàrrrega; la presó de Preventius Zona Franca de Barcelona i la presó de Dones Catalunya, a Sant Llorenç d'Hortons. Aquestes noves presons suposaran el reemplaçament i el tancament de sis presons. De moment, aquest pla no contempla una de les reivindicacions en matèria d'infraestructures feta pel sindicat UGT-Presons. Segons el document *Nou Acord 2010-2012*, aquest sindicat proposa la construcció d'un centre únicament de règim

tancat, amb una capacitat d'entre 250 i 300 llocs i on, a més, s'habiliti una unitat d'alta seguretat en què les "mesures de seguretat siguin exhaustives".

Pel que fa a les presons en règim de semilibertat, el pla preveu un augment de fins a 1.680 llocs a les cinc presons noves, que suposaran el reemplaçament i el tancament de nou. També s'ampliaran les unitats dependents i les presons de menors amb 60 llocs de reclusió a Tarragona i 90 a Barcelona.

Aquest fort increment de les infraestructures penitenciàries també

preveu un augment del col·lectiu carceller -fins a 2.600 noves places- i de la seva especialització. En aquest sentit i pel que fa als anomenats *programmes de tractament -de rehabilitació i de reinserció-*, s'estableix ampliar les seves capacitats.

Per altra banda, el pla també inclou mesures de suport a les penes alternatives que pretenen incrementar les modalitats de compliment. Algunes d'aquestes mesures van encaminades a privatitzar aquesta execució a través de l'externalització mitjançant contractes de gestió amb empreses del tercer sector. Al-

tres aspectes del nou pla són l'ampliació dels serveis d'atenció a les víctimes del delictes, els programes de valoració dels riscos o el desplegament d'un marc normatiu propi. La inversió prevista pel Pla d'Execució Penal és de 1.000 milions d'euros.

141 persones preses per cada 100.000 habitants

Catalunya, igual que la resta de l'Estat espanyol, registra un dels índexs d'empresonament més alts de la Unió Europea (UE) i, paradoxalment, un índex de delinqüència i criminalitat més baix. Segons dades de Serveis Penitenciaris, l'any 2009, l'Estat espanyol ha marcat la taxa més alta d'encarcerament, amb 163 persones preses per cada 100.000 habitants. Catalunya resta al tercer lloc, rere Anglaterra i Gal·les, amb 141 preses. Els delictes causants de l'empresonament continuen essent, majoritàriament, contra el patrimoni (amb un 39,7% dels casos) i contra la seguretat col·lectiva i salut pública (amb un 27,2%). Per contra, l'índex de delinqüència i criminalitat de l'any 2009 a l'Estat espanyol és un dels més baixos de la Unió Europea, amb 45,8 infraccions per 1.000 habitants, davant el 69,1 de la mitjana europea.

L'increment de la població presa es deu a la llarga reclusió, arran de l'eliminació de beneficis penitenciaris

Davant d'aquesta incongruència aparent, cal fer menció de l'enduriment de les penes (mínims i màxims) i l'augment efectiu de durada del temps de reclusió. Segons l'Àrea de Privació de Llibertat i Drets Humans de l'Observatori del Sistema Penal i Drets Humans, l'increment de la població presa es deu a la llarga estança a la presó, arran de l'eliminació de determinats beneficis penitenciaris i les dificultats d'accés a d'altres que han estat introduïdes amb les darreres modificacions legislatives efectuades.

> Crítiques al model penitenciar

Davant la política de construir més presons, sorgeixen algunes crítiques vers aquesta estratègia. Algunes opinions, com les extretes del número 33 de la publicació *E-kintza Zuzena*, passen per plantejar-se la falsa solució que representa la presó i es proposen desenvolupar models de resolució de conflictes que no passin pel càstig a través del tancament i la violència sota custòdia de l'Estat. Per altra banda, alguns col·lectius anticarceraris as-

senyalen que la política penitenciar actual és altament lucrativa. Segons l'article titulat *La Prisió como negocio* de la publicació *Punto de Fuga*: "Les presons són un gran negoci. Es mouen molts diners amb la seva construcció, amb les reformes, amb el manteniment i amb la gestió". Pel que fa a les presons previstes al Pla d'Execució Penal, les empreses adjudicatàries de la construcció i el manteniment han estat Ferrovial Agroman SA. -amb la presó

de Lledoners (109 milions d'euros) i la presó de Puig de les Basses a Figueres (109 milions d'euros)- i les empreses Comsa Concesiones SL i Emte SAU a la presó de Mas Enric (més de 106 milions d'euros). A banda d'això, a la publicació esmentada, s'afirma que "milers de persones preses serveixen com a mà d'obra baratíssima a moltes empreses, on cobren salaris que van dels 120 als 150 euros mensuals i sense drets laborals".

BarriSantk.org

La Burxa

comunicació popular des de 1998

+Suma-t'hi

+ actualitat + anàlisi
+ pàgines + continguts

<http://sumadirecta.com>

DIRECTA

Tens una idea de negoci?

Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors: serveis a les persones, autoocupació, consum ecològic, solucions per a l'habitatge, ...

assessorament, constitució, ajuts i subvencions, formació

info@aracoop.coop | www.aracoop.coop
C. Premis, 15, 1a planta - Bcn 93 318 81 62

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans

subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

, així està el pati

CATALUNYA · ALFONSO HERMOSO INGRESSA VOLUNTÀRIAMENT A LA PRESÓ MODEL I DESPRÉS ÉS TRASLLADAT A CAN BRIANS

Una acció de protesta pel 'cas kubotan' acaba amb dues persones detingudes

ALBERT GARCIA

Manifestació per la llibertat d'Alfonso Hermoso celebrada el 8 d'abril pel centre de Barcelona

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Alfonso Hermoso, condemnat a tres anys de presó arran del cas *kubotan*, va ingressar voluntàriament a la presó Model de Barcelona el 8 d'abril. Poc després d'entrar, els funcionaris van decidir traslladar-lo fins a la presó de Can Brians, al municipi de Sant Esteve Sesrovires. Aquesta actuació responia a una directriu clara del secretari general de Serveis Penitenciaris de la Generalitat, Albert Batlle, que des de fa anys ha ordenat la dispersió a presons llunyanes de Barcelona de totes aquelles persones preses vinculades als moviments socials.

Mentre això passava, l'advocat defensor de l'activista, Eduardo Cáliz, participava d'una roda de premsa a la seu de la FAVB, acompanyat d'un representant de la Secretaria Permanent de la CGT, (Ermen-

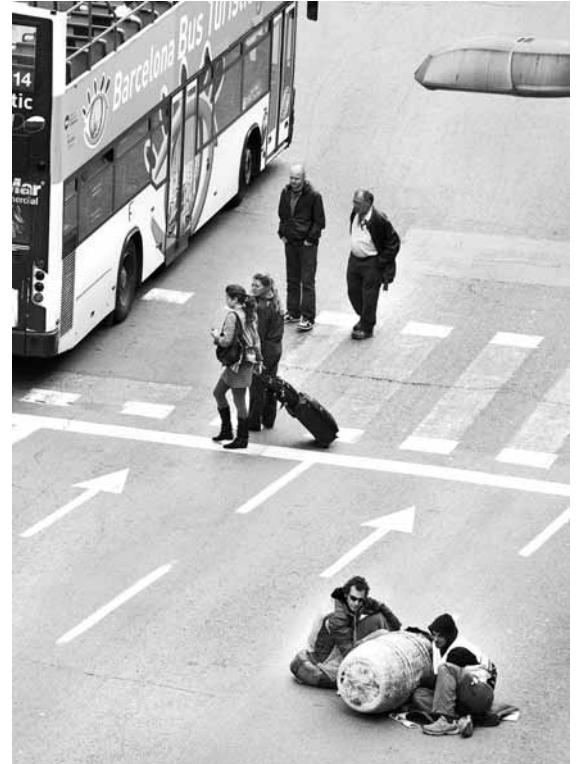
gol Gassiot) i un membre del Comitè d'Empresa de Parcs i Jardins. Els representants sindicals van mostrar el seu suport a Alfonso Hermoso, tant en l'àmbit de les lluites on estava implicat com en els aspectes més humans i més propers, com a company de feina que van qualificar "d'entrançable i compromès".

Eduardo Cáliz, per la seva part, va mostrar la seva sorpresa per l'actitud "intransigent" de la jutgessa del penal d'executories 12 de Barcelona, que no ha volgut suspendre l'ingrés a presó de l'activista, tot i saber que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i la consellera Montserrat Tura que dirigeix el Departament de Justícia s'han mostrat favorables a suspendre els ingressos a presó en cas que hi hagi peticions d'indult en curs, tal com ja ha passat en el cas de mossos d'esquadra condemnats per tortures. Va afegir que, ara, el procés judicial es troba a l'espera d'un nou recurs en

aquest sentit presentat a l'Audiència Provincial de Barcelona i d'un altre presentat al Tribunal Constitucional.

Bidó de ciment al carrer Pelai

La vigília de l'ingrés a presó, es va produir una acció de denúncia espectacular al carrer Pelai de Barcelona. Dos joves es van encadenar a un bidó de ciment enorme que bloquejava el trànsit de tres carrils. Una quarantena de persones els acompanyaven amb una pancarta i diverses banderoles. Sis furgons policials van arribar a l'indret una hora més tard i, amb una maquinària potent, van aconseguir deslligar-los, dues hores després. Les persones concentrades van ser encerclades per agents policials amb cops i empentes, però finalment van quedar en llibertat. Els encadenats van ser detinguts, traslladats a la comissaria de Les Corts i, finalment, alliberats l'endemà al migdia amb l'acusació d'un delictes de desordres públics.

Protesta per la condemna imposada a Hermoso al carrer Pelai de Barcelona

Pintades a la seu d'ICV

El 8 d'abril a la vespre, una manifestació sense convocatòria prèvia va aplegar 200 persones i va recórrer el centre de Barcelona fins arribar davant la seu d'Iniciativa -formació política que dirigeix el Departament d'Interior. Allà i durant la resta del recorregut, es van fer pintades al·lusives al cas. Després de la lectura d'un comunicat, les manifestants van tornar a la Rambla i van desconvocar la protesta.

Banderoles a Ripoll

La reivindicació s'estén pel territori. El 9 d'abril, tres activistes van desplegar banderoles davant el conseller Joan Saura i el secretari general d'Interior Joan Boada, mentre ambdós polítics passaven revista a 30 bombers nous a la caserna de Ripoll. Els Mossos van identificar els joves i van bloquejar l'accés a la caserna perquè no hi entressin.

BARCELONA · ELS MOSSOS D'ESQUADRA DESALLOTGEN LA FINCA, PERÒ EL PROJECTE SOCIAL NO DESAPAREIXERÀ

L'espai Magdalenes no es dóna per vençut

Laisa Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Han fet sentir la seva veu una vegada més. I aquest cop, han portat les cassoles fins a la seu del districte de Ciutat Vella. El 12 d'abril, quatre dies després que sis furgonetes d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra desallotgessin l'Espai Social Magdalenes de Barcelona, el missatge de les persones que participen del projecte era clar i contundent: "Les nostres lluites no es limitaven a les parets de l'ESM. Ens han desallotjat, però estem satisfetes, perquè Hotels Catalònia no podrà edificar un nou hotel de luxe". El comunicat on animaven el veïnat de Ciutat Vella a participar de la protesta

només tenia present la propietat de la finca, també recordava a les autoritats municipals de Ciutat Vella el compromís assolit fa quatre mesos i que encara no han complert de "cedir un local municipal que garantis la continuïtat de les activitats de l'Espai Social Magdalenes".

El dia 8 d'abril, Hotels Catalònia va aconseguir que els efectius dels Mossos fessin fora les persones que hi havia als immobles del carrer Magdalenes i el carrer Amargós, però no va assolir l'objectiu principal que s'havia fixat: enderrocar les finques i, a més, fer-ho sense el permís d'obres necessari. Des de l'ESM, van trucar al districte i la Guàrdia Urbana per protegir, sobretot, el llogater de renda antiga que encara

viu a un pis del carrer Amargós. Una patrulla de la policia municipal va confirmar que la propietat no disposava del permís d'obres i l'enderroc no va tirar endavant.

Un projecte necessari

La iniciativa de l'Espai Social Magdalenes no desapareix amb el desallotjament. Les diferents trobades, actes i activitats que han organitzat han tingut el suport d'entitats i associacions veïnals i han posat de manifest, com asseguren al comunicat, que calen "espais des dels quals generar drets, des dels quals recuperar el carrer, crear comunitat i teixir aliances rebels entre les habitant d'aquesta Ciutat Vella que es resisteix a ser un pac temàtic". El

projecte parteix de propostes concretes com la de fer una prova pilot de cooperativa d'habitatge en règim de cessió d'ús. Va ser precisament la pressió veïnal la que va aconseguir que el ple del districte del desembre de l'any passat assolís el compromís de "garantir la continuïtat de les activitats de l'Espai Social Magdalenes". L'acord va tenir el suport de tots els grups polítics amb representació a Ciutat Vella amb l'excepció del Partit Popular, però avui encara no s'ha complert.

'Deshotelats'

L'Espai Social Magdalenes ha guanyat la batalla a Hotels Catalònia. En fer-ho, ha creat un nou concepte que exemplifica un dels lemes que més ha

repetit: *Ells ens desallotgen, nosaltres ens deshotellem*. És que la propietat ja no podrà fer l'hotel de luxe que havia previst. La llicència d'activitat hotelera havia estat obtinguda de manera irregular -ocultant l'existència veïnal a l'edifici- i, després de mesos de lluitar, va ser derogada pel districte sense possibilitat de tornar-la a sol·licitar. Tot i això, el 15 de febrer, la propietat va intentar fer fora les persones que participen del projecte d'aquest espai. Aleshores, no ho va aconseguir. Gairebé dos mesos més tard, el desallotjament ha estat inevitable però, tot i les maniobres d'Hotels Catalònia, al carrer Magdalenes de Barcelona, no s'hi farà un hotel.

, així està el pati

BARCELONA · REPRESSIÓ

Els jutjats condemnen a dos anys de presó 23 de les 27 treballadores d'Ibèria acusades d'envair les pistes de l'Aeroport del Prat

M.R.
laboral@setmanaridirecta.info

Després de més de tres anys d'espera per la sentència, finalment, la secció número 21 de la Audiència de Barcelona ha condemnat 23 de les 27 acusades de la plantilla d'Ibèria a dos anys de presó. Durant el procés judicial, que va tenir lloc el mes de febrer d'enguany, se les va acusar d'haver envair les pistes de l'aeroport del Prat, el juliol de 2006, per defensar els seus llocs de treball i les seves condicions laborals.

Segons la sentència, les 23 persones han estat condemnades a dos anys de presó per un delicte de desordre públic arran de la invasió de les pistes. Les proves per condemnar-los han estat uns vídeos i les declaracions de diversos testimonis, entre ells, un capità de la Guàrdia Civil.

L'advocat de la defensa va posar en dubte la legalitat de les filmacions i el fet d'incloure-les com a prova, especialment la que va ser gravada per una televisió. El personal d'Ibèria condemnat no ingressarà a la presó si no té antecedents penals computables.

Ibèria, Aena i la patronal contra les treballadores

La sentència també ha absolt quatre persones imputades pels fets, entre les quals hi havia dos representants sindicals: Omar Minguiñón i José Luis Gallardo.

La fiscalia considerava que aquests dos representants sindicals havien estat "els líders de l'acció de protesta" i els demanava quatre anys de presó. Aquestes acusacions es basaven en la llei processal i penal de navegació aèria -que imputava els dos representants sindicals d'un delicte de tràfic aeri-, una llei que l'advocat de la defensa va titllar de "franquista, preconstitucional i feixista", ja que va ser promulgada l'any 1964, en plena dictadura.

Cal recordar que l'acusació contra les treballadores de l'aeroport ha estat encapçalada per la patronal catalana Foment del Treball, juntament amb Ibèria i Aena.

L'advocat de l'Estat va incidir en el fet que la llei aplicada no era inconstitucional i que, segons ell, el delicte contra el tràfic aeri encaixava "en la conducta de les 27 persones acusades". L'advocat de l'empresa Aena va arribar a afirmar que allò semblava més un "judici al franquisme que no pas als acusats".

Després de la sentència, els sindicats UGT i CCOO han anunciat que recorreran la decisió al Tribunal Suprem, ja que no consideren que sigui justa. Així, sol·licitaran l'absolució de les persones acusades i l'anul·lació del pagament dels costos del procés judicial.

CATALUNYA · EL GOVERN VEU INCOMPATIBLE COBRAR ALHORA ELS 420 EUROS D'ATUR I LA RENDA MÍNIMA

Les oficines de treball es neguen a reclamar a les aturades el retorn de les ajudes atorgades

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

L'ajuda de 420 euros que el govern de Zapatero concedeix a les persones que es troben a l'atur i han esgotat totes les seves prestacions podria arribar a ser, paradoxalment, perjudicial per les persones que les estaven cobrant fins ara. Abans que s'apliqués aquest reial decret, les persones aturades que esgotaven el subsidi d'atur tenien dret de percebre la Renda Mínima d'Inserció (RMI) durant dotze mesos. La RMI és una prestació econòmica de tipus assistencial destinada a les persones amb dificultats greus per cobrir les seves necessitats més bàsiques i que, amb els ajuts complementaris, era superior als 420 euros que concedeix actualment l'Estat espanyol. Així, la

Les persones aturades perceben dues ajudes complementàries

Generalitat de Catalunya, des del mes de setembre de l'any passat, estava concedint, a través dels serveis socials municipals, ajudes complementàries als 420 euros, d'acord amb el que estableix la RMI. D'aquesta manera, les persones aturades de Catalunya perceben dues ajudes complementàries, però que en cap cas excedien en la seva totalitat el que cobraven fins aquell moment les persones que tenien accés a la RMI. Això feia que la Generalitat s'estalviés durant sis mesos el pagament de 420 euros. Aquesta situació podria canviar d'aquí poc temps. Les persones aturades que reben la RMI podrien cobrar menys del

L'entrada de l'Oficina de Treball de la Generalitat del barri de Sants de Barcelona presentava cues com aquesta l'estiu del 2009

que cobraven fins ara a causa de l'ajuda de 420 euros, cosa que provoca una situació kafkiana. Mitjançant un correu electrònic, els serveis socials de Catalunya van ser informats que haurien de "deixar de tramitar les ajudes complementàries", ja que entenen que aquestes "són incompatibles amb l'ajuda de 420 euros del govern espanyol". El correu electrònic que van rebre tots els serveis socials de Catalunya està firmat per Francesc de Paula Coll Tubau, cap de l'Òrgan Tècnic Administratiu del Programa Interdepartamental de la Renda Mínima d'Inserció, que va informar el personal de l'administració de "la incompatibilitat entre les noves prestacions d'atur i la RMI" i va posar èmfasi en el fet que "aquesta incompatibilitat és a

tots els efectes", fins i tot amb els complements de RMI.

Però no només existia una incompatibilitat entre les dues ajudes, sinó que les persones que les havien cobrat fins ara estarien obligades a tornar les quantitats complementàries que havien percebut. Al mateix correu, es recorda als serveis socials que "les quanties que es puguin percebre de la RMI seran considerades com a percebudes indegudament i s'hauran de retornar de forma íntegra, inclòs el deute que vagin generant". La Generalitat també aprofitava per informar que l'ajuda a les persones autònomes catalanes, posada en pràctica el mes de febrer passat, també és feia incompatible amb la RMI. D'aquesta manera, moltes de les persones que ha-

vien cobrat aquest subsidi haurien de tornar entre 1.000 i 1.500 euros a l'administració.

Davant aquesta situació, el personal dels serveis socials s'ha negat a dur a terme la reclamació de les quantitats i ha fet rectificar la Generalitat de la seva intenció inicial de reclamar els diners. Així doncs, en aquests moments, el departament ha informat a les seves treballadores de forma oficiosa que no es reclamin els diners i que, en tot cas, si el Ministeri de Treball espanyol hi interfereix, ja veurà que és pot fer al respecte. Així mateix, els serveis socials continuen donant els complements de la RMI a les persones que cobren l'ajuda extraordinària de l'atur, davant les reclamacions de les treballadores dels serveis socials.

CATALUNYA · SIS SINDICATS ELABOREN UN PLA D'ACCIÓ PER FER FRONT A LA DIRECTIVA DE PRIVATITZACIÓ

Comencen les vagues i les mobilitzacions contra la liberalització del servei postal

M.R.
laboral@setmanaridirecta.info

Els sindicats de correus CGT, CCOO, CSIF, SL, ESK i STAS -que tenen més del 70% de la representació de la plantilla de Correus- van arribar a un acord d'unitat sindical per dur a terme diverses mobilitzacions durant els mesos de març, abril, maig i juny amb l'objectiu de fer front als intents del govern espanyol de "privatitzar i precaritzar més el sector", tal com afirmen els sindicats convocants. Concretament, les mobilitzacions i jornades de vaga que hi ha preparades aquests dies es queixen de la "falta de voluntat del govern espanyol de garantir un servei públic de cor-

reus" i, ahora, "garantir els 65.000 llocs de treball després de la liberalització postal que marca la directiva europea" i que es preveu que es posi en marxa l'1 de gener de 2011. Els sindicats, en una mostra d'unitat, han elaborat un document amb deu punts d'unitat d'acció sindical. Entre les reclamacions dels sindicats, destaquen la exigència al govern d'una moratòria de la tercera directiva postal europea, que el govern designi Correus com a prestador del servei postal universal i que la nova llei postal eviti l'entrada massiva d'operadors privats a través de "barreses d'accés", com per exemple el compliment mínim de certs requisits de qualitat, tal com es fa amb l'operador públic.

El 13 d'abril van començar les aturades i mobilitzacions a les diferents capitals catalanes. A Tarragona, es va fer vaga des de les 7:30 del matí fins a les 11:30. Segons les dades de la CGT, el seguiment de l'aturada a les comarques de Tarragona va ser del "35%". No obstant això, la vaga va ser gairebé total a la ciutat de Tarragona, amb un seguiment dels "95% del personal". La protesta va finalitzar amb una manifestació que va acabar davant la delegació d'Hisenda. Per la seva banda, a Lleida, el 85% de la plantilla de la província va secundar l'aturada i es van dur a terme més d'una desena de concentracions a diverses viles, a més de Lleida ciutat. A les comarques de Girona, el seguiment de la

vaga, segons dades de la CGT, va ser del "35%". L'aturada es va portar a terme entre les dotze i les dues del migdia. A Barcelona, l'aturada es fa el 14 d'abril de les deu del matí a les sis de la tarda. El mateix dia, a les onze del matí, es fa una manifestació que comença a la plaça Universitat i que arriba fins a la subdelegació del govern. També s'han convocat mobilitzacions a Manresa i a Vic.

Per altra banda, també s'ha convocat una jornada de protesta a València el dia 29 d'abril, coincidint amb la Conferència d'Alt Nivell Postal Europeu que es farà a la ciutat. A Barcelona, aquell mateix dia, es convocarà una vaga de 24 hores perquè les treballadores puguin anar a València a manifestar-se.

MIRALLS

Ignacio Castro Rey

El llarg viatge de la transgressió

pàg. 4 i 5

BON VIURE

Els beneficis de la cervesa artesana

pàg. 7

Quaderns d'Il·lacrua 13

DIRECTA 179

14 d'abril de 2010

A FONTS | RADIOGRAFIA DE LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE A MÈXIC

Molt més enllà del feminicidi

La violència estremeix, dol, afligeix i ho fa de tal manera que cap de nosaltres no volem veure-la. Genera tanta impotència que preferim mirar cap a un altre costat. En el millor dels casos, preferim pensar que és una cosa que no ens toca de prop i que no ens passa a nosaltres; en el pitjor dels casos, diem que la violència que sí que vam experimentar ja ha passat, que no va ser important i intentem enterrar-la. Més enllà de les morts per feminicidi a Mèxic que reben tanta atenció als mitjans de comunicació, l'article de la sociòloga i psicoterapeuta Susana García fa una dissecció de les modalitats de violència que colpegen les dones en aquest país centreamericà, una societat que, malgrat alguns avenços legislatius en aquesta matèria aprovats el 2007, continua molt endarrerida en la garantia dels drets de les dones. Per l'autora, la violència cap a les dones a Mèxic és un problema de seguretat nacional.

Susana García Medrano
afons@setmanaridirecta.info

Com si es tractés d'una història de terror de fa 500 anys, dels temps en què les dones eren condemnades a la foguera quan no entraven dins del cànon establert per la jerarquia catòlica, avui, a molts països i específicament a Mèxic, les dones continuen essent torturades, assassinades, oblidades, ignorades o discriminades perquè segons l'imaginari social encara són ciutadanes de segona.

A Mèxic, cap partit polític no s'ha pres seriosament el combat contra la violència que pateix el país i encara menys la que viuen les dones només pel fet de ser-ho. En aquests contextos de tanta ginopia (miopia o ceguera cap a allò femení), és on la violència contra les dones esdevé possible. L'abordatge d'aquesta problemàtica demana enfocar la mirada amb unes noves ulleres que permetin veure per sempre que les dones són éssers humans.

A Mèxic, cap partit polític no s'ha pres seriosament el combat contra la violència que pateix el país i encara menys la que viuen les dones només pel fet de ser-ho

La violència feminicida es pot definir com la forma extrema de violència de gènere contra les dones producte de la violació dels seus Drets Humans als àmbits públics i privats, una forma extrema de violència conformada pel conjunt de conductes misògines que poden comportar impunitat social i de l'Estat i que poden culminar en homicidi i altres formes de mort violenta de dones.

L'interès rau a poder definir en quins contextos es genera i es perpetua la violèn-

cia contra les dones. Per això és important entendre els factors de risc que té associats, tenir clara una definició de la mateixa violència i conèixer les dimensions del problema.

Els factors de risc de les violències

Lorie Heisse, una infermera nord-americana amb una àmplia experiència en el tractament de dones que han patit violència, ha elaborat un model que identifica quatre factors de risc de patir violència.

El primer factor de risc és la pròpia història personal. És a dir, hi influeix haver presenciat situacions de violència domèstica i/o haver patit abusos durant la infantesa, ja siguin físics o sexuals. El segon factor és el microsistema. En aquest cas, els factors de risc tenen relació amb l'estructura de la família tradicional patriarcal, en el domini masculí de la família i en el control de la riquesa familiar per part de l'home. El risc de violència es relaciona, doncs, amb un desequilibri en l'estructura de poder de la família. En tercer lloc, un altre factor de risc prové de l'exosistema: es compon de diversos elements com la desocupació o el nivell socioeconòmic baix, l'aïllament de la dona de les amistats, el veïnat i la família i, alhora la identificació de l'agressor amb altres homes als quals ha de demostrar la seva capacitat d'agressió perquè el tinguin ben considerat. Per últim, el quart factor es troba en el macrosistema. Es refereix a un conjunt de valors i creences que es fonamenten en rols de gènere estereotipats segons els quals els homes han de ser dominants, controladors i agressius, mentre que les dones s'han de mostrar passives i submissives. També hi intervien les idees per part dels homes que les dones són de la seva propietat, l'acceptació social del càstig físic cap a les dones i l'ètica cultural que accepta la violència com una forma de solucionar els desacords.

Si bé ja tenim situats els factors de risc que poden conduir a la violència contra les dones, caldria definir què entenem per violència i quines modalitats afecten les dones a Mèxic. En general, s'entén com a violència qualsevol acte o omisió intencional que té com a finalitat sotmetre una

altra persona. Mèxic va aprovar, el febrer de 2007, la *Ley General de Acceso de las Mujeres a una Vida Libre de Violencia*, un text legal que defineix la violència contra les dones com "qualsevol acció o ommissió, basada en el seu gènere, que els causi dany o patiment psicològic, físic, patrimonial, econòmic, sexual o la mort, tant en l'àmbit privat com en el públic".

La violència contra les dones no és un accident, no és un error o un acte fora de control. La violència cap a les dones és una cosa que es fa o que es deixa de fer i que té la finalitat de sotmetre-les i controlar-les. Qui fa actes de violència contra les dones ho fa sabent que és possible sotmetre l'altra persona. En aquest sentit, la llei aprovada a Mèxic va representar un pas important, ja que va definir no tan sols els tipus de violència, sinó també els àmbits en els quals té lloc.

Els tipus de violència definides a la llei són cinc. La violència física pot passar per empentes, bufetades, cops de puny, puntades de peu, llançament d'objectes, estrangulació, ferides d'arma, o per subjectar, retenir, paràlitzar, obligar a ingerir substàncies, abandonar a llocs perillosos o negar l'ajuda a la dona quan aquesta està malalta o ferida. Generalment, l'abús físic és recurrent, augmenta tant en freqüència com en severitat a mesura que passa el temps i pot causar la mort d'una persona. La violència psicològica o emocional és el segon tipus

descriu. Inclou crits, intimidació, amenaces de fer mal, aïllament social i físic, degradació, humiliació, insults i crítiques constants, prohibicions, xantatge i, també, la negació d'afecte. Acusar sense fonament, culpar algú de tot el que passa o va malament, ignorar l'altra, no donar importància o ridiculitzar les necessitats de la receptora de la violència, mentir i trencar promeses,

- ***La violència econòmica és fomentada per la creença que els diners són propietat de qui els guanya, ignorant el fet que les dones han estat relegades a l'àmbit privat, on el treball que es du a terme no és remunerat***

- dur a terme accions destructives i danyar persones properes o mascotes són d'altres accions incloses en aquesta modalitat. La violència psicològica o emocional es pot produir abans i després de l'abús físic, el pot acompanyar i també pot aparèixer en una relació encara que no hi hagi maltractament físic.

La violència econòmica consisteix a fer que la dona hagi de donar explicacions cada vegada que necessiti diners, ja sigui per ús de la família o pel seu propi ús; tam-

bé inclou donar menys diners dels que l'home sap que són necessaris per la família tot i comptar amb liquiditat o inventar que no hi ha diners per despeses que la dona considera importants. Entre els mecanismes violents, també hi ha el de gastar sense consultar-ho a la dona quan l'home vol alguna cosa.

La violència econòmica és fomentada per la creença que els diners són propietat de qui els guanya i ignora el fet que les dones han estat relegades a l'àmbit privat, on el treball que es du a terme no és remunerat, encara que aquest fet sigui el que permet que els homes surtin a treballar fora de casa.

En quart lloc, la violència sexual implica fer actes sexuals quan la dona no n'és totalment conscient o té por de negar-s'hi; danyar-la físicament durant l'acte sexual o atacar els seus òrgans sexuals, incloent la introducció per via vaginal, oral o anal, d'objectes o armes. Dins d'aquest apartat, s'inclou el fet de forçar la dona a tenir relacions sexuals que no li agradin, ja sigui sotmetent-la físicament o a través d'amenaces o xantatge. El fet d'obligar la dona a tenir relacions sexuals amb altres persones per complaure l'home és un altre tipus de violència, com també ho és forçar una dona a acceptar una relació sexual sense protecció contra l'embaràs o les malalties de transmissió sexual. En l'àmbit psicològic, també

s'inclou criticar-la i insultar-la en relació a algun factor de la seva sexualitat i acusar-la falsament d'activitats sexuals amb altres persones.

Per últim, també existeix la violència patrimonial, és a dir, totes les accions o ommissions que ocasionen danys en els béns mobles o immobles de les dones o en el seu patrimoni. Pot consistir en la sostracció, destrucció, desaparició, ocultació o retenció d'objectes o documents personals, béns, valors o recursos econòmics. Aquest tipus de violència es pot exercir per mitjà del robatori, l'abús de confiança o el frau.

Les estadístiques a Mèxic

Des de fa set anys, Mèxic compta amb informació oficial sobre la violència que viuen les dones. Segons l'enquesta nacional de l'Institut Nacional de Estadística Geografia e Informática i l'Institut Nacional de las Mujeres, el 2006, de gairebé la meitat de les dones enquestades, un 43% havien patit algun tipus de violència per part de la seva parella durant l'últim any. Concretament, un 37,5% van patir violència psicològica, un 23,4% violència econòmica, un 19,2% violència física i, finalment, un 9% violència sexual.

Situats els tipus de violències, caldria portar-los cap als àmbits on succeeixen. Tal com s'ha assenyalat, la violència feminicida o femicida és caracteritzada per pertànyer als àmbits públic i privat, per ser un tipus

IL·LUSTRACIONS:
Gisela Bombià

de violència extrema producte de la violació dels Drets Humans i també pel fet de produir-se en un context d'impunitat social i estatal.

Deixant el feminicidi de banda, la llista de violències en funció de l'àmbit on es produeixen és llarga. La violència familiar pot passar dins o fora del domicili familiar. La persona que agredeix té un parentiu per consanguinitat o per afinitat derivada del concubinat o del matrimoni amb la persona agredida. Pel que fa a la violència laboral, es produeix a l'espai de feina. S'exerceix per mitjà de la negativa de contractar una persona pel fet de tenir una condició específica (ser dona, estar embarassada, etc.), però també inclou els fets de desqualificar la feina exercida, amenaçar amb l'acomodament, intimidar, humiliar, explotar o qualsevol altre tipus de discriminació per gènere. La violència docent, d'altra banda, té lloc dins els àmbits escolars. Es produeix quan es danya l'autoestima amb

patir violència en qualsevol dels contextos següents: comunitària, familiar, patrimonial, escolar, laboral i de parella.

Pocs avenços

Mèxic ha avançat en el combat de la violència que pateixen les dones, tal com evidencia la *Ley General de Acceso de las Mujeres a una Vida Libre de Violencia*. Tot i els guanys en matèria legislativa, però, continua essent una realitat estesa el fet que les denúncies per actes de violència són mínimes, comparades amb el volum d'actes violents. Alhora, els procediments de denúncia d'abús sexual i violació solen ser llargs i perillosos per les dones, que opten per no denunciar. És un fet que els mecanismes previstos per les institucions per atendre les dones no s'ajusten a les seves necessitats. Fins ara, les societats pretenem que siguin les dones que s'adaptin a les formes de funcionar de les institucions, que encara s'organitzen amb criteris patriarcal.

Senyal de trànsit a Ciudad Juarez on es poden llegir lemes contra el feminicidi

- Arxiu Shuster

El 2006, a Mèxic, el 67% de les dones a partir de quinze anys van patir violència en qualsevol dels contextos següents: comunitària, familiar, patrimonial, escolar, laboral i de parella

actes discriminatoris i es pot exercir a través del xantatge, l'amenaça o la coerció exercida per docents o directius. En aquests casos, la persona agredida veu amenaçada la seva permanència a la institució o el seu aprofitament escolar. L'anomenada violència comunitària és aquella que atempta contra la seguretat i integritat de les dones i que es du a terme individualment o col·lectivament. Pot ocórrer al barri, als espais públics d'ús comú i trànsit lliure o en immobles públics. Aquest tipus de violència genera discriminació, marginació o exclusió social.

En darrer lloc, la violència institucional és aquella que exerceixen les persones amb càrrecs públics i que pretén discriminar, obstaculitzar o impedir el ple exercici dels Drets Humans i també l'accés al gaudi de polítiques públiques destinades a prevenir, atendre, investigar, sancionar o eradicar els diferents tipus de violència.

A Mèxic, l'enquesta nacional de 2006 també aportava dades en funció de les violències per àmbits. Així, independentment de les relacions de parella, gairebé el 40% de les dones van reportar que havien viscut violència comunitària i gairebé el 30% violència laboral.

En termes generals, l'any 2006, el 67% de les dones a partir de quinze anys van

A Mèxic, la violència cap a les dones és un problema de seguretat nacional; és estructural i, per tant, no s'ha d'abordar de manera fragmentada, sinó de manera integral i articulada. Per incidir sobre aquest problema, s'ha de tenir present que estem parlant de violència familiar, pederàstia, explotació sexual, tràfic de dones i nenes, feminicidi, violència als carrers, abús sexual i fustigació a la feina.

No només estem parlant de la violència que pateixen les dones a casa seva—que ja és prou dramàtica—sinó que, en molts casos, també parlem de crim organitzat.

El problema de la violència de gènere és tan greu que costa imaginar quines propostes poden arribar a *resoldre* per sempre aquesta problemàtica. La seva magnitud és tal que quan algú s'atreveix a fer alguna proposta és molt fàcil que topi amb somriures condescendents que el prenen per innocent o que es trobi amb una llista llarga d'obstacles financers, de recursos humans, materials o fins i tot de corrupció política.

Tanmateix, és necessari continuar reclamant una millora de les institucions, una atenció més bona a les persones i un respecte pels Drets Humans per possibilitar els passos necessaris que permetin assolir la construcció d'un país millor.

El difícil context polític i social de Mèxic

La violència cap a les dones és possible per diversos factors personals, socials i culturals. Mèxic passa una de les pitjors crisis dels últims 100 anys. La classe política del país viu un dels seus pitjors moments, després de les eleccions presidencials de 2006, públicament dubtoses i, per milions de persones, fraudulentes.

El juliol passat, van tenir lloc les eleccions internes per renovar el Congrés Nacional, alguns governs locals i també algunes *gubernaturas*. La participació va ser del 45% del padró, però gairebé el 6% va decidir anul·lar els seus vots.

Els mitjans de comunicació nacionals i internacionals parlen de la violència producte del narcotràfic en termes dels centenars d'assassinats que cada any ocorren al país des de fa dècades. Amb tot, hi ha poques persones que es preguntin què més passa, quines són les repercussions que té aquesta violència per la resta de la població i, particularment, quines conseqüències impliquen per les dones que, en situacions de conflicte (com la que viu avui Mèxic en la lluita contra el narcotràfic), veuen aguditzada la violència que ja reben normalment.

El sistema social jeràrquic facilita la reproducció de pràctiques discriminatòries i la desvaloració de les dones i tot allò femení

Enmig d'un clima social tan deteriorat, la violència es continua veient com una eina per resoldre conflictes. Segons el sistema jeràrquic i patriarcal, a Mèxic es promouen relacions verticals: el poder, les decisions i la política estan gestionades per molt poques persones, mentre que milions en pateixen les conseqüències.

El sistema social jeràrquic facilita la reproducció de pràctiques discriminatòries i la desvaloració de les dones i tot allò femení.

Seria injust dir que no s'han produït intents, accions concretes, polítiques i lleis per eradicar la violència contra les dones. De fet, Mèxic—juntament amb

l'Estat espanyol, l'Argentina i Àustria—és un dels països amb les lleis més avançades del món en aquesta matèria. Tot i així, els esforços continuen essent insuficients. És necessari fer un gir de 180 graus en les polítiques de prevenció o eradicació de la violència.

Fins ara, els programes que s'han implementat s'ubiquen dins d'un context patriarcal en el qual les dones no importen: les institucions, les lleis, les polítiques, les normes, la publicitat en general i les respostes cap a la violència que viuen les dones s'emmarquen dins una lògica segons la qual les dones són qui s'ha d'adaptar al sistema establert.

Mèxic ha tingut diverses experiències avançades. S'ha capacitat personal de les procuradories de justícia, específicament, el personal que treballa a les agències especialitzades en delictes sexuals. Aquestes capacitacions han estat portades a terme pel govern i també per part d'organitzacions civils com el Grupo Información en Reproducción Elegida i Equidad de Género Ciudadanía Trabajo y Familia, ambdues organitzacions feministes.

Els resultats d'aquestes experiències són bons, a curt i a mitjà termini, però calen polítiques públiques permanents d'actualització i professionalització i espais de descans per evitar l'anomenat *burn out*.

L'exèrcit mexicà també ha rebut programes de capacitat en prevenció de violència i perspectiva de gènere. L'any passat, la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic (la més important del país), a través del Programa Universitario de Estudios de Género, va fer formació sobre el tema i va obtenir uns resultats excel·lents. Equidad de Género Ciudadanía Trabajo y Familia també va participar en la formació de comandaments mitjans de l'exèrcit.

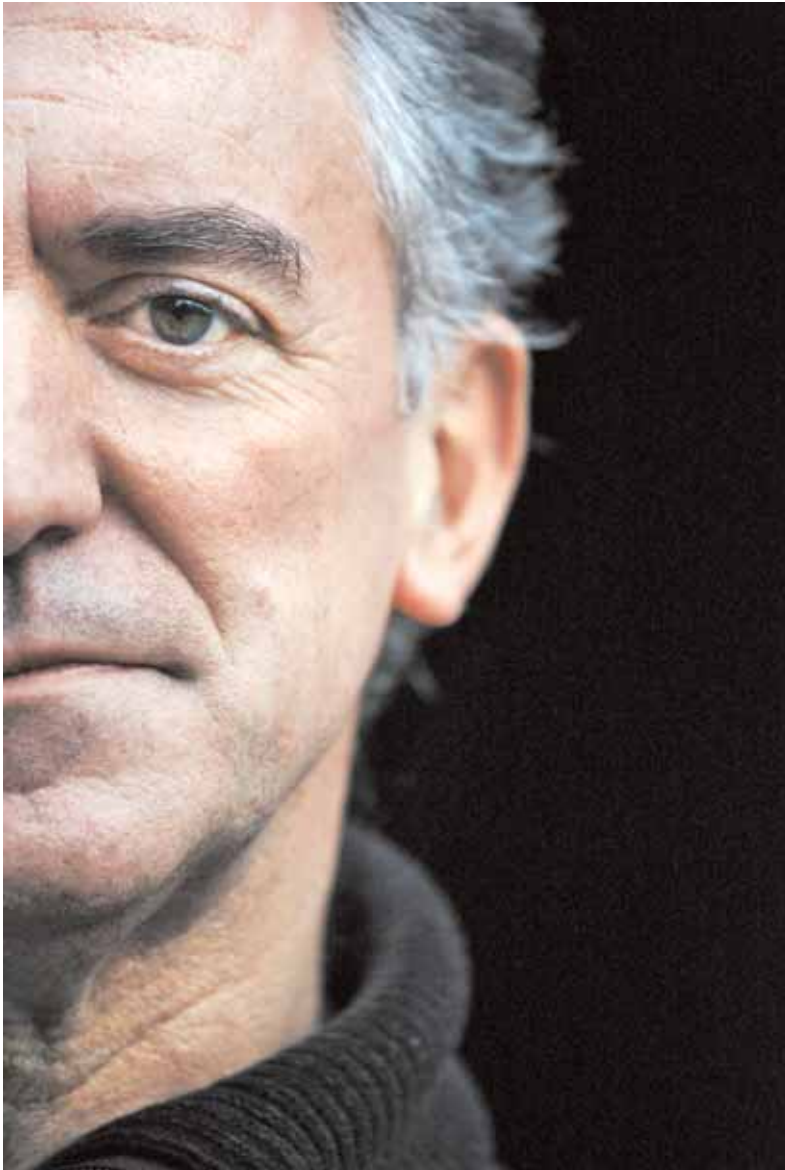
La *Ley General de Acceso de las Mujeres a una vida libre de Violencia* i la *Ley General de Igualdad*, ambdues aprovades durant els últims quatre anys, obliguen les institucions del poder executiu a transversalitzar la perspectiva de gènere en els seus programes i a aplicar les mesures necessàries per eradicar la violència cap a les dones.

Tanmateix, mentre els programes, les lleis i les polítiques no s'adaptin a les necessitats de les dones del país, estarem postergant mesures reals i efectives per eradicar la violència que viuen milions de dones, a Mèxic i arreu del món.

Un grup es manifesta pel Dia Internacional de la Dona, el 8 de març passat a Ciudad de México

- tupuedessalvartu vida.org

Xerrar amb un filòsof desperta curiositat, però també genera resistències. Trobar un punt de vista lúcid que ens doni claus de resposta als nostres interrogants profunds, sovint, xoca amb la dura barrera del llenguatge. Ignacio Castro Rey és un filòsof que intenta dirimir el seu discurs crític de la nostra societat entre la fidelitat a l'abstracció del llenguatge filosòfic i l'esforç didàctic de fer-lo entenedor a la gent que no hi està avesada. Viu a Madrid, on combina la docència amb la producció com a assagista i crític d'art. Últimament, ha participat a xerrades i debats sobre Tiquun, un col·lectiu d'activistes francesos amb un discurs transgressor força innovador.

Oriol Leira
entrevista@setmanaridirecta.info

Quina creus que és l'aportació que fa el col·lectiu Tiquun al debat polític del nostre moment històric, suposa alguna novetat?

Pel que fa a la nostra tradició esquerranosa, el conjunt de textos de Tiquun i el Comitè Invisible representa una ampliació del camp de batalla que es lliura de manera soterrada en el nostre present històric. Per dalt, *Teoria del Bloom*, *Crida*, *Introducció a la guerra civil* i *La insurrecció que ve* expressen, per primer cop en molts anys, la voluntat de discutir al capitalisme una explicació global del moment històric en què ens trobem. Agamben, Badiou i altres (també Baudrillard) han fet anàlisis crítiques del nostre ordre social precioses, però potser des de *La societat de l'espectacle* de Debord mai no ens havíem trobat amb uns textos que s'infiltrassin d'aquesta manera en les nostres vides, que donessin una visió tan al·lucinantment diferent de la que ofereix la normalitat capitalista de si mateixa. Tant és així que, al marge fins i tot dels acords o desacords concrets amb la lletra d'aquests textos, la seva primera virtut és llançar una estimulante incertesa sobre allò que sigui el present, cosa impensable només fa deu anys. Que *La insurrecció que ve* pugui ser escrit i publicat ja ens indica per si sol que som en una època completament diferent del que es pretén oficialment, fins i tot des de l'esquerra més o menys instruïda. Per baix, l'ampliació del camp de batalla que representen aquests llibres afecta una subversió política de la nostra existència quotidiana, del significat comú de la nostra forma de vida, que fins ahir deixàvem per una

Ignacio Castro Rey El llarg viatge

mitologia privada o, com a màxim, a una ontologia sense cap mena d'implicació pràctica. Lluny d'això, la imatge de l'Imperi biopolític amb què ens provoca el Comitè Invisible contraposa al liberalisme existencial que ens envolta un comunisme existencial corrosiu. La primera funció política de *La insurrecció que ve* és ensenyar-nos a percebre d'una altra manera, a existir d'una altra manera. Al marge del fet que es tracti d'un llibre lligat directament a una praxi política eficaçment anòmla, que neix d'ella i torna a ella per rearmar-la, la carn d'aquest text és tan violenta que, encara que després de llegir-lo es concloués que "no es pot fer res", després d'aquest escombrat de la mirada a través del que som, el món ja no és el mateix. Els intensos debats del mes de desembre passat a Barcelona, tot i el relatiu desconeixement que es notava d'aquests llibres, no van deixar de palesar el caràcter tremendament revulsiu que tenien per nosaltres. La commoció política i vital que produeixen comporta un efecte polític important per si mateixa, al marge del que siguin les propostes positives de Tiquun/Comitè Invisible. Si la primera tasca política davant d'un esdeveniment nou és deixar de dormir bé, perdre la bona consciència i el son, aquests llibres compleixen amb escreix aquesta tasca; per tant, han sacsejat la nostra inèrcia.

I pel que fa a l'àmbit de les propostes, trobem la mateixa

—
"Des de 'La societat de l'espectacle' de Debord, mai no ens havíem trobat amb uns textos com els de Tiquun, que donen una visió tan al·lucinantment diferent de la que ofereix la normalitat capitalista de si mateixa"

—
"No puc creure en cap sistema polític que no sigui abominable; cosa que no treu, és clar, que no consideri urgent un canvi històric i cultural en el nostre món"

novetat, profunditat i solidesa?

Pel que fa a aquesta qüestió, s'ha discutit molt... El normal és que l'alternativa, quan es cau en el parany de donar-la, no estigui a l'alçada del diagnòstic crític, si aquest ha estat realment audaç, nou. Com es pot estar a l'alçada de l'esfondrament general que ells pronostiquen? Com es pot fer una proposta general que, al seu torn, no entri en el problema general que denuncia, el del que ells anomenen la política clàssica? Tanmateix, després d'una primera impressió una mica superficial, la veritat és que l'última part positiva de *La insurrecció que ve* és extremadament interessant, plena d'idees difícils, algunes d'elles nascudes d'una praxi de la qual un gairebé no sap res. Amb tot, crec que la seva proposta rau en la implacable visió que mantenen, en aquella potència insòlita de fer el buit, de deixar-nos en suspens, en blanc. Després d'assistir a aquest escombrat pel nostre món, congelant moments visionaris del nostre poder còtonos i de la nostra opressió a càmera lenta i congelant-nos per armar-nos amb una percepció diferent, tot el que vingui després esdevindrà nou i efectiu, fins i tot en el pla de les reformes. Com he dit en algun lloc, encara que després d'aquest travellament conclouem (en part per la seva mateixa radicalitat) que no sabem què fer, fins i tot que no es pot fer res, el món ja no és el mateix i nosaltres no som els mateixos. Per tant, crec que la primera tasca política, si volem canviar quelcom de les coses, és prendre'ns seriosament aquesta incursió. És aquí on, justament, falla l'esquerra, contenta amb la seva escolàstica administrativa, amb el seu petit indret sota el sol de l'Imperi. Demanar respostes sense, abans, aguantar la intempèrie de la pregunta és jugar el joc de sempre. El que falten són preguntes i ells les fan.

Joey Rey: L'acte de la transgressió

Fa tot just dos anys, vas publicar el teu assaig *Votos de riqueza. La multitud del consumo y el silencio de la existencia*. Tu mateix el situes en la línia de textos emblemàtics del passat –com *La rebelión de las masas* d'Ortega y Gasset o *La sociedad del espectáculo* de Guy Debord– en què s'ha articular una crítica social i política d'un model democràtic que tendeix a trencar els vincles entre les persones i a aïllar-les. Quina hipòtesi hi defenses i quina novetat representa respecte dels autors citats?

El llibre, del qual s'està preparant l'edició francesa, analitza la nostra normalitat quotidiana com un sistema monstruós de separació, d'aversion, d'odi. Separació, alienació, discriminació: em sento a anys llum d'una mentalitat postmoderna, per la qual s'ha perdut el referent i tot val. Separació tant dels homes entre si com respecte del *sentit* de la terra, aquesta constel·lació d'éssers callats que ens envolta, per molt que ens declarem *ecologistes*. I això, *Votos de riqueza* ho fa, modèstia a part, amb tot luxe de detalls, més encara en aquesta nova versió. Aquest caràcter minuciós de l'anàlisi no deixa d'indicar, en un altre punt de contacte amb Tiquun, el grau d'*implicació* que aquest text manté amb la corrupció estructural present, amb el nostre integritisme violent, amb el nostre nihilisme de la indiferència. Crec que no es critica *des de fora*; des d'aquí, es fa una guerra, que és una altra cosa. Tal com insisteixo al pròleg i al llarg del llibre, solament tenint un peu a dins es pot treure el cap a fora. Tenim dues mans i dos hemisferis cerebrals i és necessari usar ambdós costats. Diguem que l'optimisme vital, que ens permet un *entrisme* en el majoritari, és la condició d'un pessimisme històric que faci efecte en els perfils del present, que permeti la seva mutació, la seva transformació. Sí i no simultanis al *regne de la tècnica*, diria Heidegger. *Còlera i serenor*, diria Deleuze, que pel meu gust és més actual, més útil per aquest present tèrbol.

–
“La meua idea és que, davant de la Xina, Rússia o l'enorme món de l'Islam –i també davant l'enèrgica vitalitat de Colòmbia o el Brasil–, ens hem quedat patèticament antiquats”

Aquí, hi podem trobar un nexa amb Tiquun?

En aquest aspecte virulent, *Votos de riqueza* manté una forta empatia amb la perspectiva *apocalíptica* de Tiquun. No en va, els cito bastant. Però també es diferencia d'ella seriosament. El meu llibre, precisament, critica de manera implacable l'ordre

FOTOGRAFIES:
Albert Garcia

polític i mental d'Occident des d'una relació metafísica amb l'existència, des d'una afirmació de la comunitat de la terra i de la finitud, aquest entorn de misteriosos éssers sense llenguatge. Em temo que tal relació, a aquests joves radicals francesos, els semblaria incomprensible, conservadora o potser excessivament *mística*. Ambdues posicions –la meua i la d'ells– són, diguem-ho així, filles d'Agamben. Però la meua manté una *escolta* del repòs i de la *contemplació*, una fidelitat a la *subversió* que és en si mateixa la singularitat de viure, aquí i ara, que a ells els resultaria massa *metafísica*. És com si ambdues actituds fossin descendents de Nietzsche, però una del Nietzsche encarnat en la figura del Lleó –que ha de tenir enemics i no suporta una bona relació amb la invisibilitat i la calma– i una altra encarnada en la figura del Nen, que sap que tot és joc, que l'estupidesa és necessària i que és necessari jugar amb ella... *Votos de riqueza* critica de manera extremadament violenta i incòmoda –no me n'amago– gairebé tot el que considerem normal i intocable. Però ho fa des d'una perspectiva de la finitud que és radicalment *antihegeliàna*. Vull dir, que creu fermament en el sentit de l'existència i, per tant, no necessita cap *superació* ni creure en una perspectiva històrica o revolucionària que ens *salvi*. En realitat, la meua crítica no pot suportar la idea d'una *solució* política. La *solució* que s'ofereix al meu llibre arrenca d'*empunyar la perdició*, d'empassar-se-la. No puc creure en cap sistema polític que no sigui abominable; cosa que no

treu, és clar, que no consideri urgent un canvi històric i cultural en el nostre món.

Més enllà d'Occident, manifestes una oberta simpatia per les que anomenes “cultures exteriors”. Ho pots explicar?

Les cultures exteriors són aquelles que titllem fàcilment d'endarrerides, no democràtiques, no respectuoses amb els *Drets Humans*... En definitiva, no individualistes, comunitàries. La meua idea és que, davant de la Xina, Rússia o l'enorme món de l'Islam –i també davant l'enèrgica vitalitat de Colòmbia o el Brasil–, ens hem quedat patèticament antiquats. En contra del que pensava Fukuyama, la caiguda del mur de Berlín aviat ens va abocar a un món on la nostra *globalitat*, tot seguit, es va mostrar patèticament provinciana. No fa falta més que un viatge una mica lliure a Sant Petersburg o a Casablanca per comprendre que, malgrat el nostre poder militar, som ridículs. *Votos de riqueza*, a través d'aquesta visió atrog del nostre camp de concentració, també és el convidat a un viatge latent, que espera rere la caiguda dels vels *universalistes* que ens aïllen.

–
“O tornem a recuperar una bona relació amb la finitud de la condició humana i un ‘subdesenvolupament’ que envolti el capitalisme i la democràcia, o estem empesos a una infelicitat creixent”

Així doncs, i per tancar, quina és la naturalesa de la teua proposta?

El fet que *Votos de riqueza* citi tant Deleuze, Foucault, Agamben o Nietzsche com Cioran, Jünger, Ortega o Baudrillard ja indica que, al capdavall, el meu llibre no creu tant en una revolució precisament política o ideològica sinó més aviat en una de *cultural*. Defenso un canvi radical de perspectiva, millor, de manera d'existir i de percebre. Un canvi que potser compatible amb els orígens espirituals d'Occident i fins i tot amb el capitalisme i la democràcia com a *instruments*. Per descomptat, no és compatible amb l'individualisme capitalista democràtic com a religió. O tornem a recuperar una bona relació amb l'*endarreriment* de l'existència, amb la finitud de la condició humana, un *subdesenvolupament* (analògic de la finitud) que envolti el capitalisme i la democràcia, o estem empesos a una infelicitat creixent, enmig d'aquest desert digitalitzat... i a guerres continuades amb l'exterior. No crec que aquesta sigui exactament una perspectiva d'extrema esquerra en estat pur, per bé que hi mantingui moltes concomitancies.

Terra Alta, vents de revolta per un país sostenible

Les necessitats energètiques del país estan sobredimensionades. I aquesta dinàmica imperant, a la qual s'ha abonat l'esquerra gestionària, provoca una predació del territori a través de noves infraestructures com els parcs eòlics. La Terra Alta és el destí preferent d'unes centrals aparentment innòcues, però que causen greus impactes socials i paisatgístics.

Alex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

La Terra Alta és una de les comarques claus de la Catalunya septentrional. La seva orografia escarpada atrau gent aficionada a l'escalada i excursionistes que, a banda de resseguir els enclavaments històrics, aprecien una gastronomia de la qual destaquen els fruits secs i els productes extrets dels camps d'oliveres.

Però, de la mateixa manera que és reconeguda per les vies verdes i les descobertes arqueològiques, també ho és per aprofitar les vendetes que suren per la superfície, cosa que ha arrossegat les institucions i les empreses a desenvolupar-hi projectes d'extracció energètica.

Durant els darrers anys, aquest interès ha suposat que la Terra Alta estigui infestada d'estacions eòliques, la majoria d'elles ubicades a massissos on l'activitat agrària, ramadera i turística garanteix el desenvolupament de la comarca.

A hores d'ara, entre els municipis de la Fatarella i el Prat del Compte, es compten 700 molinets que desfiguren el paisatge, alteren la vida de les poblacions i comprometen les pastures i el turisme de qualitat. Una circumstància que, aquests darrers anys, ha desfermat un ampli moviment de resposta al llarg de la Terra Alta i de les comarques adjacents.

Impactes en cadena

La primera mobilització va tenir lloc l'any 2004 arran del projecte de construcció d'un parc d'aerogeneradors sobre el turó comprès entre els municipis d'Arnes i Alfara de Carles, que les entitats sempre havien defensat pel seu valor biològic. Fruit de les protestes, la zona va ser blindada a les excavadores després de ser declarada Parc Natural, però al cap d'uns mesos es van inaugurar dues estacions a les Sarreres de Pàndols i a Cavalls amb el vist i plau dels consistoris, que van escudar-se en els suposats beneficis que generarien aquests equipaments.

El controvertit episodi va donar peu a la creació de la Plataforma per la Defensa de la Terra Alta, que des d'aleshores agrupa persones i moviments contraris a l'arbitrarietat i a la manca de rigor amb què es projecten les centrals eòliques.

Segons la gent experta consultada pel GEPEC, "la proliferació d'anemòmetres a través dels quals s'obté l'energia està causant un estrall important en el paisatge", a més de "perjudicar la connectivitat dels espais naturals" i "el desplaçament d'un bon nombre d'aus i d'altres espècies que hi habiten".

En aquesta comarca, la més nodrida d'estacions eòliques de Catalunya, desenes d'ocells es veuen forçats a buscar altres punts on nidificar i reproduir-se, quan no moren pel xoc amb els aerogeneradors. És el cas de l'àliga cuabarrada, la daurada o el falcó peregrí, espècies declarades d'especial protecció.

Pedagogia en marxa

A tot plegat, la Plataforma hi afegeix els greuges mediambientals que "causen alguns parcs amb l'anivellament de terrenys integrats en itineraris històrics", uns espais dels quals el veïnat sovint ha reclamat la conservació i valorització. No podem oblidar, tampoc, l'impacte sonor que han provocat els polígons a les cases de la zona, amb els consegüents problemes per la salut de les persones que hi resideixen.

La proliferació d'anemòmetres a través dels quals s'obté l'energia està causant un estrall en el paisatge

Les entitats denuncien la folia espoliadora i exigeixen consensuar el model energètic que necessita Catalunya

Però aquests estudis no han impedit que el nombre de parcs eòlics ubicats a la Terra Alta, inclosos al Pla Director de Parcs Eòlics de la Generalitat pel període 1997-2010, continuï augmentant, tal com demostra la recent tramitació perquè Gandesa, la Pobla de Massalua, Vilalba dels Arcs, Batea i altres municipis acullin més molins. Una decisió que, en el cas d'Horta de Sant Joan, va ser rebutjada pel 80% de la seva població mitjançant una consulta que la Plataforma vol traslladar als nuclis afectats avui.

A través d'aquest mecanisme i d'una campanya intensa per explicar els greuges de les estacions, les entitats denuncien la folia espoliadora i exigeixen consensuar amb les institucions i el conjunt de la ciutadania el model territorial i energètic que necessita Catalunya.

A dalt, ocupació de les oficines de Medi

Ambient en protesta pel pla eòlic de la Generalitat.

Al centre, marxa a favor de les Terres de l'Ebre a Barcelona, el 2006.

A sota, tot i l'oposició dels veïns, el projecte eòlic a l'Horta de Sant Joan es va aprovar.

Plataforma per la Defensa de la Terra Alta

L'eclosió de la cervesa artesana

El sector de la cervesa artesana, la que s'elabora sense conservants ni additius químics, creix any rere any a Catalunya. La cervesa artesana, també anomenada cervesa d'autor, té grans qualitats: afavoreix la digestió, és diürètica i conté vitamines, sals minerals, proteïnes i fibres.

Marta Salinas
bonviure@setmanaridirecta.info

A Catalunya, cada persona consumeix aproximadament 60 litres de cervesa l'any. Al contrari del vi, més associat a acompanyar àpats, la cervesa té prou entitat per consumir-se sola i s'ha convertit en tot un referent en les relacions humanes. Per aquest motiu, tots els bars, absolutament tots, ofereixen cervesa. El que costa, però, és que ens en serveixin d'artesana, perquè normalment l'oferta es limita a les marques comercials.

Però què ofereixen les cerveses artesanes que no ofereixen les industrials? Sobretot qualitat. En no estar sotmeses a la lògica de la demanda industrial, les cerveses artesanes són millors en dos aspectes: en els ingredients i en el procés.

La puresa de 1516

Totes les cerveses artesanes segueixen la llei de puresa redactada pel duc Guillem IV de Baviera l'any 1516, una llei que estipula que els únics ingredients de la cervesa han de ser l'aigua, l'ordi i el llúpul –el llevat no s'esmenta, perquè no va ser descobert fins més tard. Tot i que des de fa uns quants anys moltes marques industrials mostren a l'etiqueta la xifra 1516 en tipografia gòtica –per donar un aspecte més germànic–, el respecte per aquesta llei és pur màrqueting. Les cerveses industrials acostumen a contenir saboritzants i conservants que alteren el gust dels ingredients. Les cerveses artesanes,

en canvi, a més de no tenir químics aprofiten per unes matèries primeres de qualitat. L'ordi és la matèria primera i l'ingredient principal de la cervesa. I el maltat és el procediment necessari perquè l'ordi produeixi cervesa. Durant el maltat, el procés de germinació del gra d'ordi s'interromp per tal que el gra transformi el midó que conté en sucre. D'aquesta manera, s'aconsegueix un nivell de sucre necessari perquè el llevat iniciï el procés de fermentació. L'altre ingredient de la cervesa, la flor del llúpul, serveix per aromatitzar i donar l'amargor desitjada a la beguda.

A més dels ingredients, el procés de fabricació d'una cervesa industrial no té res a veure amb una d'artesana. Les cerveses industrials fabriquen milions de litres de cervesa amb poca gent al darrere, i la majoria de les etapes de fabricació estan automatitzades. La cervesa artesana, en canvi, s'elabora a petita escala. En la producció artesanal, es respecta el ritme natural de maduració i fermentació de la cervesa, i cada fermentació és única i irrepètible.

Però encara podem parlar d'una altra diferència pel que fa al procés de fabricació: la cervesa artesanal s'elabora sense filtrar ni pasteuritzar. Per aquest motiu, sempre trobarem un petit sediment de llevat a la beguda. Es diu que la cervesa artesanal és viva, perquè dins de l'ampolla es genera la segona fermentació. Així, el gas que conté no és el CO2 artificial de les cerveses industrials.

Una darrera característica de les cerveses artesanes és la temperatura en què s'han de beure. Així, mentre la majoria de les cerveses industrials es prenen molt fredes, cosa que fa que a penes en percebem el sabor, les artesanes s'han de servir fresques –els qui hi entenen, recomanen que sigui entre 8 i 12 graus– perquè el fred no n'amagui el gust.

foto: Albert Garcia

Les cerveses industrials acostumen a contenir saboritzants i conservants que alteren el gust dels ingredients. Les cerveses artesanes, en canvi, aposten per unes matèries primeres de qualitat

Les cerveses artesanes s'han de prendre fresques però no fredes, perquè el fred no amagui el gust de la beguda

En conclusió: una cerveseria industrial no intenta fer la cervesa més bona, sinó la més rendible, perquè el seu objectiu és reduir els costos i augmentar les vendes. Una cerveseria artesana, en canvi, elabora cervesa per vendre-la, però també per gaudir-ne, i per això intenta fer la millor cervesa. També es pot destacar que les cerveses artesanes de casa nostra etiqueten en català.

Posa'm una Guineu!

Ja fa anys que a casa nostra existeixen iniciatives cerveseres molt interessants. Ens referim a Agullons (Mediona), Almogàver (Barcelona), Art Cervesers (Canovelles), Bleder (Rubí), Cap d'Ona (Rosselló), Companyia Cervesera del Montseny (Sant Miquel de Balenyà), DeDues (Garrotxa), Estraperlo (Torredembarra), Glops (L'Hospitalet de Llobregat), Guineu (Valls de Torroella), La Pubilla (Sant Guim de Freixenet), Les Clandestines (Montferri), Maquis (Barcelona), Montmirà (Castelló), Moska (Sarrià de Ter), Rosita (Alcover), Reptilian (El Vendrell), Sikaru (Moianès), Tyris (València), Zulogaarden (Molins de Rei) i segur que ens en deixem unes quantes...

Una cita cervesera

Dissabte 22 de maig, d'11 a 24 h, a Cotxeres de Sants (Sants, 79. Barcelona). Es farà una jornada perquè puguis elaborar la teva pròpia cervesa. També podràs tastar moltes de les cerveses artesanes que es fan ara mateix a tot Catalunya.

Etimologia de cervesa

Hi ha diverses versions sobre l'etimologia del mot cervesa. Una d'elles diu que cervesa, igual que cereal, ve de la deessa romana Ceres, que és la deessa de l'agricultura. Cervesa prové de ceres-vis (és a dir, la força de Ceres).

Kurdistan, mans tacades

FOTOGRAFIA: Guillem Valle

Fang fred i espès, ressec pel pas innegable de les hores; mortes elles, mortes totes, mortes en deixar de bategar sota la runa d'una ombra justa, just on les nenes corrien i empaitaven la lluna juganera, innocents com la flor que ja no es pansirà ni sobreviurà momificada entre els fins plec d'un llibre oblidat. Cantaven i picaven de mans i era la nit qui refrescava els genolls i acaritava les galtes. Reien i s'amagaven vergonyoses sota llit, rere una porta, desitjant que fossin elles, les estrelles, les qui truquessin. Ara, per contra, els cops esbotzen parets i, després, les mans són brutes, tacades i tatuades per un instant agònic etern, marcat i contradictori. Jovenut perduda en el temps i el traspàs inequí- voc del dia que succeeix la nit abans no torna una alba fresca, saó per un poble fuetejat en la foscor gèlida del saqueig. Ombra allargassada de pors i rancúnies que rimen la sang i el fang en un joc de sonoritats traïdores, esfereïdores. I en la mirada respectada fora de càmera, perquè només compten els dits esfondrats que senten el batec de la terra, les retines són ple-

nes i vessen llàgrimes de licor amarg, seques. La nit no deixa fugir les ànimes i encara ploren quan ningú no les pot sentir, només aquells que retenen la culpa s'enduen l'últim alè per mesclar-lo amb jornals que no paguen les rondes. Petges que marquen el ritme de l'odi i s'enduen l'enyorança i el somni i l'anhel d'una vida de cares dures i creus plàcides. Pare perdut i tocat. I des d'aquí, on les parets són blanques i em connecto al món per banda ampla i trucades locals gratuïtes, em rento les mans llordes de calçots i la fusta vella no és casa meva, només crema per fer brasa i panxa plena. Mai no he cregut que les paraules estripin sentiments. Aquí, buscant-les per entendre el dolor, només puc remenar per les butxaques dels pantalons penjats a l'armari i posar-me la camisa per dins. La meva mare encara pot somriure i obre la porta sense mirar perquè sap que no és pas la mort qui truca.

Jaume Barrull

- Els cops esbotzen parets i, després, les mans són brutes, tacades i tatuades per un instant agònic etern, marcat i contradictori -

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

TV3 decideix posposar l'emissió del documental 'Monarquia o República?'

Manuel Torres Mendoza

La direcció de TV3 va decidir que, de moment, no emetria un documental encarregat a l'equip de l'espai *Sense Ficció*. El diputat Joan Tardà, d'ERC, considera errònia la suspensió de l'emissió del documental *Monarquia o República?*, produït per Montserrat Armengou i Ricard Belis, autors d'obres com *Els nens perduts del franquisme*, *Les fosses del silenci* i *El comboi dels 927*.

El documental, que s'havia de difondre el 18 de febrer, va haver de ser editat fins a tres vegades, ja que la direcció de TV3 no ho veia clar. En última instància, es va decidir que no s'emetria. La justificació donada per la directora de TV3 durant la sessió de control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals al Parlament de Catalunya va ser que "la televisió pública ha de plantejar el

tema amb el convenciment que aquell documental dóna la llibertat al ciutadà de fer-se un criteri propi". Aquestes paraules volen dir que l'e-

Segons Montserrat Armengou, "la direcció de TV3 va al·legar que hi havia massa referències a Joan Carles de Borbó"

dició actual del documental no compleix aquest criteri. Insinua, per tant, que hi ha un biaix. Segons Montserrat Armengou, "la direcció de TV3 va al·legar que hi havia mas-

sa referències a la figura de Joan Carles de Borbó" i que calia "fer una aproximació més cap els tipus de sistema que representa cadascú".

És història escrita el fet que la Monarquia va ser imposada per la dictadura franquista i que no serien universalment comparables els sistemes sotmesos periòdicament a les urnes -com la República- i els que tenen una successió al voltant dels llaços familiars o sanguinis i des d'un vessant patriarcal, com la Monarquia.

Arguments a favor i en contra de la monarquia i la república farien que la gent triés, tot i que, sense aquest documental, de ben segur que la gent ja té la seva opinió, marcada per tres dècades de silenci mediàtic al voltant del tema. La pregunta que cal fer és què hauria de fer la direcció de TV3 en el cas que es fes un documental favorable a la monarquia. Qualsevol afirmació al voltant del tema seria fer ciència ficció perquè no hem pogut jutjar el documental, ja que la direcció de TV3 ha decidit per tothom.

> Contradiccions sobre el suport de la Xina a sancionar l'Iran

La reunió sobre desarmament nuclear que se celebra aquests dies als Estats Units, hi assisteixen 48 països, alguns dels quals tenen la bomba atòmica, com la Xina i el propi amfitrió. Durant les reunions que celebren aquest dos països s'han donat informacions diferents al voltant de possibles sancions contra l'Iran. Així, mentrestant, el diari *El País* i la televisió pública espanyola informen -els dies 12 i 13 d'abril respectivament- que la Xina i els EUA volen "treballar en noves sancions contra el règim de Teheran". Just el contrari del que van publicar -poc després- la BBC, l'ABC i altres mitjans com la cadena de televisió TeleSUR, que afirmava que el portaveu xinès va declarar: "La Xina sempre ha cregut en el diàleg i la negociació com la millor manera de resoldre aquest assumpte. La pressió i les sancions no poden resoldre-ho fonamentalment". Aquestes versions contradictòries sobre el tema de les sancions als països per part del consell de seguretat de l'ONU confirmen que la Casa Blanca dels EUA o els mitjans de masses no fan servir un bon traductor a l'hora d'informar sobre aquest afer o bé fan una exercici d'into-

xicació. Si es verifiquen a la web de les ambaixades xineses, a diversos països com l'Argentina o el Perú es pot comprovar que les declaracions sempre han tingut un trajectòria que va cap el diàleg i no pas cap a la imposició de sancions, llavors, per què els mitjans s'entossudeixen a donar per bona una informació sense contrastar i, en molts casos, fins i tot sense rectificar?

MTM

PREMSA

'Diario Uno': un model cooperatiu de setmanari crític a Xile

Manuel Torres Mendoza

Xile ha vist néixer un nou setmanari crític (diariouno.cl) amb un model de negoci que vol posar en pràctica un tret poc comú entre els mitjans de comunicació: la creació d'una cooperativa. Això implica que la ciutadania pot convertir-se en accionista-col·laboradora del diari i designar la seva direcció a través d'una assemblea. Fins ara, prop de 1.500 persones ja han comprat accions -que són intransferibles per evitar especulacions- a un preu d'uns

quinze euros cadascuna. Aquest model de gestió també ha estat adoptat per altres capçaleres, com *News Internacionalist*, que compta amb unes 60.000 subscripcions arreu del món i ha guanyat diversos premis internacionals pels seus reportatges de qualitat. El nou mitjà vol començar a sortir els diumenges, tindrà una tirada de 20.000 exemplars i costarà menys d'un euro.

Aquest nou mitjà es planteja donar veu a la gent que no se sent representada amb el model econòmic ni amb el duopoli que hi ha al país. *El*

Mercurio i la seva vintena de capçaleres de circulació nacional i regional i el Consorci Periodístic de Xile (Copesa) -que controla els diaris *La Tercera*, *La Cuarta*, *La Hora*, una cadena de ràdios i les revistes *Qué Pasa* i *Paula*- constitueixen l'anomenat duopoli de la premsa xilena.

El director de *Diario Uno* és Marcel Claude, que vol construir un consell editorial amb representants d'organitzacions ciutadanes, professorat i gent que treballa a diferents sectors. Claude afirma que no representen cap grup polític, ideològic o religiós, però

que es van decidir a llençar el mitjà just quan Piñeira -propietari del canal Xilevisión- va guanyar la presidència de Xile.

El director del mitjà ha afirmat que posaran publicitat, però que no en volen dependre. De fet, la seva intenció és sustentar-se en un model basat en el compromís de la ciutadania i, si s'arriba a les 30.000 accions, tindrien assegurada la supervivència.

El mitjà no es defineix com a dretà ni com a esquerrà, afirma Claude, que té com a referent d'informació al diari *Página 12* de l'Argentina.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canalgadajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Diagonal
El lobby transgènico en el Gobierno EP

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

CAMPS de voluntariat 2010
Fes un camp de voluntariat i participa a la formació!

APUNTA-T'HI!
Obert el període d'inscripció

Ens trobaràs a:
C/ de Camer 95,
08038, Sant Joan de Vilatorrada
Tel. 93 441 30 20 / Fax: 93 441 30 18

HORARI D'ATENCIÓ AL PÚBLIC
De dilluns a divendres de 10 a 13h.
Dilluns, dimecres i divendres de 15 a 23h.

SCI
SERVICI CIUTADANÀ DE CATALUNYA

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

Teteria Malea
cooperativa autogestionaria

Vine a comprar les nostres infusions

c/Riego 16
Barri de Santa Eulàlia
Obert de dimarts a divendres
Dimarts i caps de setmana
tancat el matí

QUESONI
sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Tobar
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

, espai directa

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

Des de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballen conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

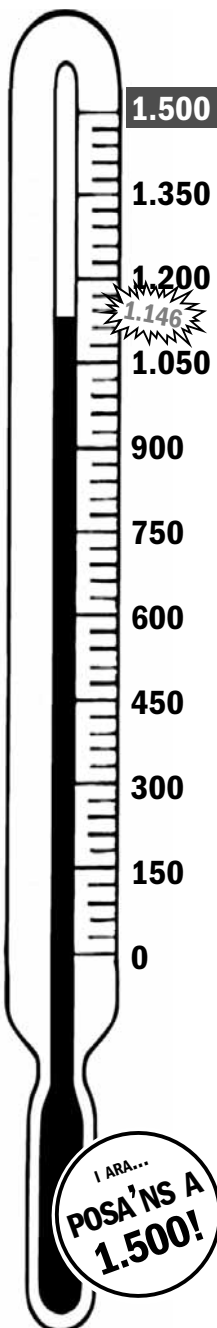
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aladarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torret de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Lluç, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Asprier, 11 1er | Ateneu Llibertari Paqueta · Pg Marimon Asprier, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana l'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesia · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discorn · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Amples, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petríll, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDES:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE

DIRECTAMENT PRESENTAN'S

ATENCIÓ

Si voleu organitzar una presentació de la Directa, escriu a:
directa@setmanaridirecta.info

EXPRESSIÓ DIRECTA

DEL 22 DE GENER AL 30 D'ABRIL DE 2010

2on CICLE
EXPRESSIÓ DIRECTA

30 D'ABRIL
A LES 21h.
A LA FARINERA
DEL CLOT
(GRAN VIA 837)

ENTREGANT AQUESTA BUTLLETA GAUDIREU D'UN 10% DE DESCOMpte SOBRE EL PREU DE L'ENTRADA EN TOTS ELS CONCERTS DINS DEL CICLE CONTEMPORÀNIUS, CICLE DE MÚSICA D'ARRELS QUE TINDRÀ LLOC AL C.A.T FINS AL PROPER 14 DE MAIG.

DEL 16 D'ABRIL AL 14 DE MAIG DE 2010

CONTEMPORÀNIUS

DESCOMPTIE 10%

ESTRAMP JAÇI// FOLKINGATS//KAULKAKU// DOMINI MÀGIC// TOTI SOLER

CENTRE ARTESÀ TRADICIONARIUS
Pl. Anna Frank s/n

www.tradicionarius.cat

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres ..... euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ARGENTINA · DURANT L'ANY 2009, VAN MORIR MÉS DE 70 PERSONES EMPRESONADES

Vaga de fam a les presons de Buenos Aires

Luisa Gatti
Buenos Aires, Argentina

Algunes de les persones que es troben preses a diversos pavellons de la Unidad Penal N°9 de La Plata, a la província de Buenos Aires, van iniciar una vaga de fam, el 18 de març, per protestar davant l'enduriment de les lleis penals i processals. Segons l'entitat Radio La Cantora, que participa en la vaga de fam com a mediatadora, la decisió es va prendre després que quatre persones que participaven en l'organització de la protesta fossin traslladades a altres centres penitenciaris amb l'excusa de l'aplicació de "mesures cautelars". Aquest fet va fer avançar uns dies l'inici del dejuni que, segons diverses fonts, va comptar amb la participació d'entre 1.000 i 5.000 persones privades de llibertat. A mesura que passaven els dies, s'hi van anar sumant altres persones preses: les dones dels penals de Los Hornos i de Magdalena i les presons d'Olmos, Melchor Romero, Rawson i La Campana. També s'hi van afegir alguns penals federals ubicats dins la província de Buenos Aires: les dones de la Unitat 3 de Ezeiza o els pavellons 5 i 3 de la Unitat N°2 Marcos Paz. El darrer centre que s'hi va incorporar va ser la Unitat N°1 de Villa Devoto, amb la totalitat de la població presa, tret de les persones malaltes i les majors de 50 anys.

Entre d'altres coses, les persones que fan vaga demanen que les penes de presó siguin d'un màxim de 25 anys

L'any 2006, 10.000 persones preses van protagonitzar una altra vaga de fam. En aquell moment, la província de Buenos Aires tenia un total de 25.000 persones empresonades a 52 presons. Actualment, són 30.000, el doble que a la resta de l'Estat federal argentí. També cal destacar que durant l'any 2009 un total de 70 persones van morir a l'interior de les presons argentines.

Les demandes

Amb la vaga de fam, els presos i les preses van presentar diversos documents amb les seves peticions, que eren molt similars, tot i que incorporaven algunes particularitats de cada presó.

Una de les demandes conjuntes és la derogació d'una llei que anul·lava l'anomenat 2x1, amb què, un cop finalitzat el període de presó preventiva de dos anys, cada dia de presó computava per dos. Segons Cruz Negra Anarquista de Buenos Aires, el 50% de les persones preses es troben en aquesta situació a l'Argentina i el 85% es trobarien sense una sentència ferma.

Trobada contra les presons celebrada a la ciutat argentina de Córdoba

Concentració anarquista a La Plata, on va començar la vaga

Un altra de les demandes és que el dret de la llibertat condicional també valgui per les persones reincidents, que segons l'article 14 del Codi Penal no hi tenen dret.

Les recluses també demanen que es retorni a un màxim de presó de 25 anys i, per tant, que es modifiquin les lleis de penes de perpetuïtat, "ja que una reclusió més gran produeix un deteriorament en la persona que fa impossible la seva reinserció social".

Altres punts són la unificació de criteris de la política criminal de la província de Buenos Aires i de l'Estat, ja que actualment les persones detingudes en l'àmbit federal compleixen més condemna: la reducció de l'edat per accedir a la detenció domiciliària de 70 a 60 anys i l'ampliació a dones embarassades i mares amb criatures menors de cinc anys; l'agilitació dels tràmits judicials per afavorir l'evolució en el règim penitenciari; que prevalgui el dret d'excarceració o que s'agilitzin els tràmits per l'expulsió de les persones estrangeres i que aquestes, en el moment de l'expulsió, cobrin els salaris del treball penitenciari.

Mesures repressives

Una de les mesures més utilitzades per reprimir les vaguistes han estat els trasllats. Segons va relatar l'entitat La Cantora a l'Agència Rodolfo Walsh, el

mecanisme consisteix a treure dels pavellons la gent que participa a la protesta i portar-la a cel·les d'aïllament. Allà, la deixen un dia i, després, la tornen a traslladar a les cel·les d'aïllament d'una altra presó. Bàsicament, el circuit inclou les presons de Magdalena, Junín, Dolores i Olmos, però les preses mai no entren als seus pavellons, sinó directament a les cel·les d'aïllament. Periòdicament, són arrencats de les seves cel·les per personatges encaputxats en uns simulacres que, segons les pròpies preses, estan trastocant la seva estabilitat psíquica.

Les vaguistes han denunciat que han patit cops i tortures dels carcellers i no reben atenció

Davant d'aquesta situació, es volia presentar un *habeas corpus* col·lectiu per intentar aturar els trasllats. A més, segons el diari *Hoy*, un jutge hauria acceptat aquesta mesura per alguna de la gent presa al penal de La Plata. Les vaguistes també han denunciat que han sofert cops i tortures per part del

L'any 2006, 20.000 presos ja van fer una vaga de fam general

personal carceller. A més, moltes d'elles han hagut de romandre tancades sota cadena de manera permanent o no han rebut cap tipus d'atenció mèdica. Altres mesures repressives han estat l'obligació de firmar un document on diuen que no estan fent la vaga o la transmissió d'informacions falses sobre el fracàs de la vaga. En alguns penals, se'ls ha prohibit l'accés als telèfons o no s'ha permès l'ingrés del professorat a les escoles.

Segons denuncia La Cantora, "tots els casos de violació dels Drets Humans van ser derivats al Comitè contra la Tortura i presentats davant els tribunals corresponents que, a pesar d'estar informats, encara no han intervingut".

Negociacions i suspensió de la vaga

El dia 5 d'abril, la població reclusa de la presó de Devoto va decidir, a través d'una assemblea, suspendre la vaga de fam fins el dilluns 12 d'abril després "d'haver rebut per part de les autoritats la informació que sota pressions no hi hauria diàleg possible". Al comunicar emès, afegixen que "amb la clara intenció de dialogar, els detinguts suspensem la mesura instant les autoritats legislatives, judicials i executives a conformar una taula de diàleg per debatre els projectes presentats i arribar a un acord". Durant aquest temps, diferents funcionaris del Ministeri de Justí-

cia han assistit a les reunions amb vaguistes de la Unidad N°9.

La primera reunió es va fer el 23 de març i no es va permetre que hi participessin altres organitzacions. A les reunions celebrades el 26 de març i el 6 d'abril, ja hi van poder participar algunes entitats i ONG relacionades amb els Drets Humans. Durant les trobades, alguns diputats s'haurien compromès a presentar un projecte de llei que incorporés algunes de les demandes de les persones preses. Finalment, el 12 d'abril, el ministre de Justícia, Ricardo Casal, hauria demanat una reunió amb el grup de vaguistes de la Unidad N°9 La Plata que havia decidit continuar amb la protesta.

Solidaritat amb les vaguistes

La vaga de fam es va fer pública als grans mitjans de comunicació després de la mort, el 28 de març, de Rubén Terzagui, un pres estudiant i malalt del VIH que feia temps que lluitava per denunciar la seva situació i que va decidir afegir-se a la vaga de fam, cosa que li va costar la vida. Familiars de les persones en vaga de fam han convocat diverses concentracions per denunciar la situació en què es troben. També hi ha hagut altres mostres de solidaritat al carrer per part de grups anarquistes, que també van fer una concentració a La Plata.

, roda el món

EUROPA • S'HA DETECTAT UN AUGMENT DE GRUPS FEIXISTES QUE ADOPTEN L'ESTÈTICA I EL DISCURS DELS MOVIMENTS SOCIALS

Autònoms nacionalistes: quan els neonazis es disfressen de 'black block'

Alex Romaguera
Barcelona

Mocadors palestins, dessuadores negres, ulleres fosques i pírncings. La indumentària de l'extrema esquerra prolifera als actes neonazis que tenen lloc a Europa. Així es va comprovar durant la marxa amb què l'NPD va commemorar el bombardeig aliat a Dresden -el 13 de març passat- i aviat tornarà a produir-se durant les protestes que ha convocat el partit d'Udo Voigt a Berlín i a d'altres ciutats alemanyes amb motiu del Primer de Maig.

El nazisme més crític amb els valors capitalistes s'ha apoderat de l'estètica dels grups llibertaris i alternatius d'esquerres, com una resposta al *way of live* nord-americà i al rebuig que provoca en determinats ambients la vestimenta dels caps rapats. Una combinació entre ideologia i estratègia per atraure el jovent sense la qual no s'explica la propagació d'un corrent ideològic que té el seu origen el 1990. Aquell any, entre els ambients neonazis d'Alemanya, la facció més alternativa va decidir ocupar una casa al municipi de Lichtenberg i assumir l'acció de desobediència més popular entre els col·lectius antagonistes. Empesos per la prohibició de la propaganda nazi, els seus membres van optar per camuflar-se darrere els símbols dels moviments socials, van alterar les llegendes d'esquerres i van canviar el llenguatge multicultural pel patriòtic.

Aquest procés d'apoderament va cristal·litzar a mitjans dels anys 90, quan van aparèixer les primeres cèl·lules a les barriades obreres d'Alemanya i d'Àustria, on van començar a manipular la iconografia que sempre ha caracteritzat l'extrema esquerra. Substitueixen el símbol d'Acció Antifeixista pel d'Acció Feixista, canvien el lema *Good night, wide pride per Good night, life side i*, alhora, abandonen la música clàssica per ritmes subversius com el rap o el hip-hop.

Per acabar de completar la metamorfosi, aquests grups exhibeixen banderoles negres i, com l'antifeixisme europeu, es manifesten embolicats amb pancartes que bramen contra la usura bancària, el capitalisme i la repressió policial.

Propagant la involució

L'increment del nacionalisme autònom és paral·lel al càstig que infligeixen les polítiques capitalistes sobre les classes populars. Victimes del desencís, aquests grups fan culpable de la situació la vida consumista que arriba dels Estats Units a través de les multinacionals i dels jueus adinerats, fent-los responsables de la crisi i de la pèrdua dels valors socialistes en què, suposadament, s'ha de basar la pàtria alemanya i, per extensió, la comunitat europea.

A l'hora d'articular el discurs, defensen el treball per seduir el jovent que pot veure les empreses nord-americanes, els jueus i la nova immigració com a obstacles per conservar la feina

Un membre del JN, les joventuts del NPD alemany, vesteix amb una dessuadora amb caputxa que presenta un lema antisemita

i la seva identitat nacional. D'aquesta manera, l'anticapitalisme, l'antisemitisme i la identitat conformen la doctrina d'uns grups que, per reforçar els

seus principis, també enarboren la causa palestina i aplaudeixen Mahmud Ahmadineyad. Per ells, el president iranià representa l'odi als Estats

Units i a Israel, a banda d'encarnar el bressol del poble ari.

L'admiració cap a Ahmadineyad va aflorar al mundial de futbol celebrat a

Tercera Via: de Primo de Rivera a Ezra Pound

Els grups autònoms nacionalistes vesteixen el seu discurs de referències obreres i feixistes. Només cal observar el joc continu del roig socialista i el negre autònom que tant va identificar les *camises negres* a l'època de Mussolini. De fet, recullen la dimensió social de la nació que predicaven els fundadors de la Falange Española de las JONS, com José Antonio Primo de Rivera i Ramiro Ledesma. I també la dels estandards del naciona-

lisme ètnic, entre ells Rudolf Hess, a qui els *black block* neonazis tributen homenatge quan es commemora la seva mort. Però l'autèntic pare espiritual de l'autonomia nacionalista és Jean Thiriart, el desaparegut polític belga d'ideologia feixista que, durant els anys 70 i 80, va actualitzar aquestes tesis, qualificades de *Tercera Via* tant per part de l'NPD alemany com de l'MSR espanyol. Thiriart va aportar la visió moderna del que s'anomena

nacionalcomunitarisme, amb el qual pretén recuperar la idea dels *nietzscheanamente* (els bons europeus) i la defensa de la nació europea a partir de la crítica al mundialisme nord-americà i a l'antisemitisme. Una cosmovisió que els neonazis completen a través d'Ezra Pound, el músic i assagista italià que, a mitjan del segle xx, amb els seus poemes romàntics i orientals, va exaltar la mística del superhome i dels pobles europeus.

ARXIU

Alemanya el 2006, durant el qual l'NPD i les faccions autònomes van organitzar desfilades de suport a l'Iran, a qui van animar durant el torneig mentre atacaven la selecció germànica per haver-se convertit en un combinat dins el qual hi havia, per primer cop, jugadors d'origen turc i subsaharià. Així, el mocador palestí es convertia, sobtadament, en una arma antisemita més que no pas en l'estendard de la llibertat del poble àrab.

Forces de xoc

L'ideari d'aquests grups es resumeix en el concepte *Resistència nacional*, pel qual el sistema de partits és una creació burgesa on la defensa de la pàtria es confon amb els interessos de la dreta. D'aquí que apostin per l'autogestió i la disciplina individual com a valors per construir una Europa social i dels pobles. Això no impedeix, però, que els grups autònoms alemanys marxïn junts amb l'NPD d'Udo Voigt, que els italians convoquin marxes amb les formacions Fiamma Tricolore o Forza Nuova, que els portuguesos ho facin amb el Partit Nacional Renovador (PNR), els francesos amb el Front Nacional (FN) o que els espanyols mantinguin estretes relacions amb el Moviment Social Republicà (MSR) i amb Alianza Nacional (AN). Uns i altres volen acabar les democràcies liberals burgeses per imposar un govern "del poble i pel poble", basat en l'ordre i en l'entrega individual a la pàtria.

La diferència amb l'esquerra transformadora i anticapitalista rau, segons diuen, en el fet que ells insten a superar la lluita de classes per cohesionar el poble al voltant de la nació i front les agressions del capital i dels estrangers d'altres cultures. Una ideologia anomenada *socialisme positiu* o *socialisme per una nova vida*, en contraposició al socialisme econòmicista que -afirmen en diversos documents- practica l'esquerra marxista, progressista o multicultural. En definitiva, un socialisme identitari on la comunitat nacional és la garant de l'ordre social.

No ha estat fins el 2008, però, que aquest empelt autònom del nazisme s'ha fet més evident que mai, principalment arran dels incidents ocorreguts a la desfilada que va organitzar l'NPD aquell any amb motiu del Primer de Maig a Hamburg. Durant la marxa, grups de jovent abillat amb caputxes negres i mocadors palestins van abraonar-se contra un grup de periodistes, fet que va donar volada mediàtica al fenomen autònom. Des d'aleshores, aquests grups han guanyat popularitat de mica en mica i s'han fet atractius entre la joventut nacionalsocialista i les generacions fascinades per l'estètica anarquista i d'extrema esquerra.

A través de la denúncia a la globalització, avui ocupen els carrers i fan de les lluites emergents la munició per imposar el seu ordre de submissió i de control social que tant van assajar els antics règims totalitaris a l'Europa del segle xx.

TAILÀNDIA · BANGKOK ACULL LES REIVINDICACIONS DEL CAMPEROLAT DEL NORD I LA REPRESSIÓ SE SALDA AMB 20 MORTS I 834 FERITS

Camises roges, la revolta incansable de la gent pobre

Laià Gordi
Pequín

Bangkok s'ha tingut de vermell una altra vegada. *Democràcia, democràcia i democràcia*, crida -embogit- Jatuporn Prompan, un dels 27 líders de les masses vestides de vermell. La riuada li respon amb crits de guerra. Són les persones pobres, les republicanes, la pagesia, les camises roges que s'enfronten a les de groc, que representen les classes mitjanes, la gent de ciutat i la població monàrquica. El camperolat arriba del nord des de fa un mes, és una onada incansable formada per famílies que, com si fos un èxode i esquivant els *check points* del govern, se sumen a la manifestació incabable, a la reivindicació constant i a l'ocupació dels carrers de Bangkok des de fa un mes. Són 2.000, potser 3.000 o fins a deu vegades més. Hi ha fonts que parlen de 150.000 persones a la gran marxa del 14 de març que va despertar les

Les camises roges s'enfronten als soldats durant l'assalt a la principal estació de comunicacions del país

La pagesia vol la dissolució d'un govern que considera il·legítim i també la celebració d'eleccions

protestes, potser adormides des de 2008. Ningú no sap del cert el nombre de gent o ningú no s'atreveix a dir-ho en veu alta. Una vegada més, Tailàndia viu sota l'estat d'excepció des del 7 d'abril i sense Internet des d'abans. És el quart estat d'alerta que es decreta en els dos anys de govern d'Abhisit Vejjajiva, de l'Aliança Popular per la Democràcia (PPD), líder del grup de camises grogues i profundament monàrquic.

La pagesia vestida de vermell vol la dissolució d'un govern que considera il·legítim i la celebració d'eleccions anticipades. I no accepta condicions ni pactes ni diàlegs, després que el dissabte 10 d'abril l'exèrcit carregués contra la manifestació i creés una situació de guerra urbana a la zona més comercial i turística de la capital, on s'havien concentrat les camises roges. La batalla va acabar amb 20 persones mortes -setze civils i quatre militars- i almenys 834 ferides, segons els serveis mèdics d'urgències. Són els enfrontaments més greus que viu el país des de les protestes antimilitars de l'any 1992, durant les quals van morir 48 persones. L'exèrcit va acusar la gent que va participar a la manifestació de portar armes de foc i llençar còctels Molotov i algunes agències de notícies

també han reportat que, entre les manifestants, hi havia gent armada. No se sap, però, amb quines armes va respondre l'exèrcit del país.

Veera Musikapong, un dels líders de les camises roges, va dir: "Hem canviat les nostres demandes: de voler dissoldre el parlament en quinze dies a dissoldre'l immediatament. I volem Abhisit fora del país". Jatuporn Prompan, un altre líder roig, va declarar: "Les mans d'Abhisit estan tacades de sang. No hi ha més negociació".

El primer ministre, per la seva banda, ha dit que no pensa convocar eleccions fins el mes de desembre i, de fet, el govern confia que el *Songkran* -el cap d'any tailandès del 13 d'abril- mitigi les manifestacions i faci tornar l'activisme roig a casa. Dificil-

ment, però, unes vacances acabaran amb un cicle de confrontacions que ve de l'any 2006, quan Thaksin Shinawatra -aleshores primer ministre, escollit democràticament i líder de gran part de les camises roges- va ser destituït per un cop d'Estat de la monarquia. Després del cop, Thaksin es va exiliar i, el 2007, es van convocar eleccions a Tailàndia. El partit de Thaksin, el Partit del Poble del Poble (PPP), va guanyar els comicis per majoria simple. Somchai Wongsawat, gendre del primer ministre derrocat, va ocupar el càrrec fins el 2008, quan les manifestacions de camises grogues van omplir les pantalles de totes les televisions del món, arran del bloqueig dels aeroports internacionals de Bangkok i de la concentració multitudinària a l'exterior de la seu del

govern. L'oposició i els grups de camises grogues acusaven el primer ministre de corrupció, tal com havien fet abans amb Thaksin. Les camises roges van respondre i van baixar des del nord a la capital per visibilitzar el seu suport al govern del PPP. Però l'exèrcit, que no havia intervingut durant les mobilitzacions monàrquiques, sí que va dissoldre a cops el camperolat i Somchai Wongsawat va ser destituït, acusat de frau electoral pel tribunal constitucional. El desembre de 2008, Abhisit va prendre el poder a través d'una majoria parlamentària. Des de l'àmbit universitari tailandès, ho van anomenar un "cop popular". Durant tot el 2009 i fins avui dia, hi ha hagut manifestacions i accions dels camises roges i enfrontaments amb l'exèrcit.

Avui, Abhisit no vol tornar a les urnes perquè preveu una victòria de Thaksin i està treballant en una re-

Les confrontacions venen del 2006, quan el primer ministre va ser destituït per un cop d'Estat monàrquic

forma constitucional que, de fet, elimina o limita el valor del vot popular. La mà dura de Abhisit posa en dubte la qualitat democràtica del país -ja molt ressentida- i podria desencadenar una guerra civil, segons algunes veus del país. Abhisit ha tancat el canal de televisió que donava suport a les camises roges, cosa que encara ha escalfat més els ànims. També s'ha ordenat la cerca i captura de deu líders -de 27- de les camises roges, tot i que no se sap si l'ordre s'ha dut a terme.

Thaksin Shinawatra va ser primer ministre del país durant cinc anys

Qui és Thaksin... el 'Berlusconi tailandès'?

Thaksin Shinawatra va estar re- el govern de Tailàndia de l'any 2001 al 2006, amb un èxit popular que es traduí en una majoria parlamentària indiscutible (377 seients de 500) pel Partit del Poble, fundat per ell mateix el 1998. Thaksin és el *self-made man* asiàtic per excel·lència, d'origen humil i amb un passat de policia. Ha construït la seva fortuna apostant per la comunicació i la telefonia mòbil. Va aconseguir el suport popular basant-se en diversos punts claus: sanitat a baix cost, dures crítiques a les elits tradicionals, retòrica nacionalista, bones relacions amb els organismes econòmics internacionals i bona capacitat de gestió després del tsunami de 2005. El de Thaksin és un veritable imperi econòmic, potser

per això l'anomenen el *Berlusconi tailandès*. Un imperi basat en la comunicació, sense oblidar el futbol: el 2007, durant el seu primer any d'exili a la Gran Bretanya, Thaksin va comprar l'equip Manchester City per 120 milions d'euros, una aventura que va durar menys d'un any, després de la temptativa fallida d'emportar-se Ronaldinho a casa, que va ser comptat per Berlusconi autèntic.

Avui, el país viu en el caos i Thaksin -tot i que no ho admeti- segurament desitja un retorn triomfal. Abans de tirar endavant el seu projecte, però, haurà d'enfrontar el judici que té pendent des de 2006, quan va vendre les accions del gegant de les telecomunicacions Shin Corp de la seva família a canvi d'una empresa de Singapur i

va guanyar 1,9 milions d'euros sense cotitzar-los. Poc dies després, l'oposició es va llençar als carrers i el va acusar de fer passar una empresa tailandesa a mans estrangeres i d'evasió d'impostos. Després, el rei va intervenir en contra seva i es van celebrar unes eleccions anticipades, que va guanyar tot i que van ser boicotejades per l'oposició. Finalment, el mes de setembre, un cop d'Estat el va destituir definitivament. Thaksin nega les acusacions i defensa que el Tribunal Superior és un òrgan controlat pels grups militars que el van destruir. L'exprimer ministre i la seva dona podrien anar a la presó si torressin al país, tot i que l'escenari és tan complicat que és molt difícil imaginar què podria passar si realment ho fessin.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

La concreció de la memòria històrica a la ciutat

‘La ciutat i la memòria democràtica’, cartografia dels espais de lluita i repressió a Barcelona

Quan, fa dos anys, es van desplegar les lleis de la memòria històrica, va ser l'ocasió escollida pel col·lectiu d'història crítica Desafectos per debatre les polítiques memorialístiques (i les seves mancances) que s'estaven duent a terme a Barcelona. Les jornades s'han plasmat en un llibre que ajuda a bastir la història col·lectiva de la ciutat, tot explicant-la i resseguint la gestió o l'oblit del llegat patrimonial d'aquest període.

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

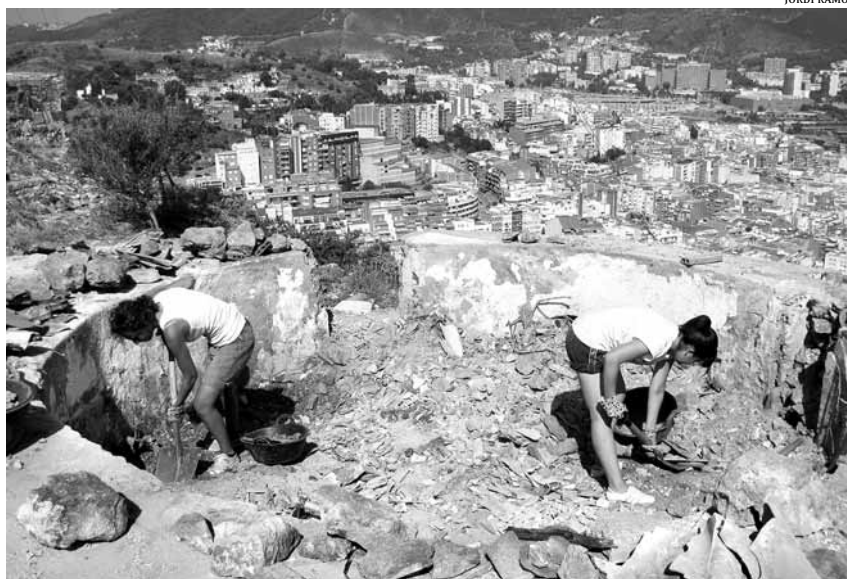
Sense caure en debats exclusivament tècnics o a presentar una història pretresament buida del punt de vista del present, a *La ciutat i la memòria democràtica*, hi trobem deu ponències que, des dels seus respectius enfocaments, analitzen una memòria col·lectiva doblement silenciada. Barcelona és el pretext per acotar el debat i, així, fer desembocar la investigació històrica a un present tangible.

El llibre s'estructura en tres apartats: el de la memòria de la guerra, el de la repressió franquista i el de la del desafiament a la dictadura i teixeix un fil continu de lluita que vol fer èmfasi en la capacitat organitzativa de la gent. Amb aquests principis inclusius, hi participen tant associacions de recuperació de la memòria com historiadors i historiadores.

La ciutat i la memòria democràtica

Col·lectiu Desafectos (edit.).
Editorial: Ecos, 2009.
192 pàgines.

Dues persones fan feines de recuperació de la bateria antiàeria del turó de la Rovira, situada al barri del Carmel de Barcelona

Els refugis: patrimoni silenciats
Els escrits de Judit Pujadó, Xavi Domènech i Carme Miró aborden l'ús que s'ha fet dels refugis antiaeris construïts per fer front als bombardeigs que es van produir a la ciutat des del febrer de 1937 fins l'any 1939, un patrimoni que va restar silenciats durant moltes dècades (veure requadre).

Una memòria de les presons

La segona part del llibre, titulada ‘La memòria de la repressió’, tracta de les presons de la Model, la desapareguda presó de dones de les Corts i la simbologia franquista que encara resta als carrers. La ponència sobre la Model l'escriu l'associació que reivindica l'obra i el nom de l'artista gràfic Helios Gomez (Sevilla, 1905-Barcelona, 1956), anarcocomunista pres del franquisme i mort a la Model.

Així doncs, a part de la lluita per restaurar la seva obra, podem conèixer la problemàtica que arrossega el debat de quin ús es donarà a la presó panòptica; una memòria que esdevé un símbol clar de la repressió i que no només topa amb el debat ideològic, sinó amb la pressió urbanística i l'especulació per no ser esborrat del mapa.

Potser, el millor exemple de la voluntat d'una associació per reconstruir la memòria el tenim en el projecte de presó de les Corts: un centre que ara no existeix, després que el solar es convertís en el Corte Inglés de Diagonal, un lloc de no-

memòria, per tant, que la voluntat i el testimoni de les antigues preses ha pogut convertir en un espai de memòria virtual. Mentre reivindicquen una placa que recordi l'emplaçament de la presó, a la seva pàgina web (www.presodelescorts.org), han sumat testimonis orals, fotos o arxius perquè no desaparegui la memòria d'un centre que va arribar a recloure 3.200 preses, principalment polítics.

Un capítol a part, es dedica al castell de Montjuïc, un indret que té una forta càrrega simbòlica

La dificultat per plasmar la memòria en un lloc

La tercera part de *La ciutat i la memòria democràtica* intenta cartografiar la lluita sindical a la SEAT, l'estudi de la vida en la clandestinitat per part de militants antifranquistes (treball que dirigeix el conegut antropòleg Manuel Delgado) i una reflexió sobre la reconquesta de l'espai públic, pensat com un espai eminentment democràtic que la dictadura va negar amb el seu urbanisme. Escrits que fan plasmar una memòria que -ara per

ara- difícilment es cristal·litzarà en un museu o un monument.

Un capítol a part, es dedica al castell de Montjuïc, un indret que té una forta càrrega simbòlica i on topen les lectures oposades que es poden donar al castell i a la seva significació per la ciutat.

Memorial Democràtic

Pel que fa a jutjar quines actuacions s'estan duent a terme a la ciutat respecte a la seva història, les conclusions a les quals arriben les autores se centren en la preocupació perquè les polítiques del Memorial Democràtic estan derivant cap a una reducció històrica, en què el relat que es desprèn només condueix a parlar de víctimes, desproveïdes del seu context i les seves organitzacions. També assenyalen que es va reactualitzant la narració que acaba considerant simètrics els dos bàndols.

En resum, aquest és un llibre que la maquetació endreçada i la brevetat dels capítols fan de lectura agradable, malgrat la quantitat de temes que s'hi tracten. El resultat és que aconseguix fer viva la història explicant-la i rastrejant les intervencions que s'han fet (o s'han oblidat) als espais públics. Un llibre que recorda que la memòria històrica sovint xoca amb els centres comercials. I el que és més important, aconseguix fer aflorar amb força la geografia democratitzadora invisible de la gent, més enllà de les institucions.

> La memòria d'una defensa gens passiva

L'estratègia militar de bombardejar població civil a la rereguarda es va començar a posar en pràctica a Barcelona durant la guerra civil. Els avions italians que arribaven de Mallorca van provocar la mort de 5.000 persones, la destrucció de centenars d'edificis i una marca psicològica enorme. El nou sistema de bombardeig *per saturació* consistia en seqüències aleatòries de bombardeigs que dificultaven restablir la normalitat un cop passava la primera onada destructora i que mantien el pànic davant un nou atac.

Però també és a Barcelona on s'inventen els primers refugis antiaeris; se n'arriben a construir fins a 1.400. La xifra és prou gran i la significació que van tenir aquests espais per molta gent és òbvia. Per l'historiador Xavi Domènech, aquesta és “una memòria traumàtica viva (...) que no ha estat reconeguda com una forma de superació del trauma i de reparació”.

Els casos de la plaça San Felip Neri, que es van convertir en un símbol internacional davant l'horror del nou tipus de guerra, o els del bombardeigs del Coliseum són un exemple d'aquest doble oblit: no s'assenyalen i, per tant, no es reconeixen fins l'any 2003. El no reconeixement del passat fa que es mantingui el relat històric anterior de mite cristià: una guerra fratricida és la culpa original del poble espanyol, la dictadura n'és la penitència, la transició és l'expiació i la democràcia representa el perdó. La referència que es fa sovint de *les víctimes*, en genèric, les cosifica.

Els 1.400 refugis antiaeris han deixat una rellevància museística quasi nul·la a la ciutat, ja que l'Ajuntament de Barcelona no els va veure com una resta arqueològica fins als anys 90.

Judit Pujadó, autora del llibre *Oblits de rereguarda: els refugis antiaeris a Barcelona, 1936-1939* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat) subratlla el perill que, ara, es converteixin només en un atractiu turístic descontextualitzat.

CINEMA

El rostre dels espies de Franco

Un documental treu a la llum la història dels espies feixistes durant la Guerra Civil i documenta definitivament la participació de Josep Pla i Carles Sentís

Aquesta documentació policial acredita que l'escriptor Josep Pla formava part dels serveis d'espionatge franquistes

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Quin paper va jugar la xarxa d'espionatge organitzada per Franco en la desestabilització del govern de la República i el sabotatge de la resistència contra el feixisme? Quina importància va tenir la participació de personatges com l'escriptor Josep Pla o el periodista Carles Sentís en tota aquesta trama? Totes aquestes preguntes obtenen resposta al documental *Espies de Franco*, dirigit pel periodista Xavier Montanyà amb l'assessorament de l'historiador Jordi Guixé i produït per Batabat. El film es presenta el proper 15 d'abril a l'Auditori de l'Espai Memorial Democràtic i s'emetrà el 10 de maig en el marc de l'espai *Segle xx* del Canal 33.

Espies de Franco investiga per primera vegada de forma extensa una història d'intriga i espionatge que ha estat oculta durant molts anys. Els protagonistes són els agents del SIFNE, un servei d'informació al servei de la rebel·lió feixista que, durant la Guerra Civil, va operar al sud de l'Estat francès facilitant informacions i duent a terme sabotatges contra la República. Xavier Montanyà explica que aquesta xarxa "va tenir una importància decisiva en el desenvolupament de la guerra, la victòria de Franco i les crues massacres de població civil que es van patir a la rereguarda republicana". Segons Montanyà, "els plànols, les fotos i la concreció de la informació que tenien els pilots italians i nazis per bombardejar eren subministrades per aquesta xarxa d'espionatge". Només a la ciutat de Barcelona i gràcies als informadors de la coneguda *Cinquena Columna*, l'organització va identificar 220 objectius per bombardejar. "I així va ser, amb un resultat de milers de morts innocents", diu Montanyà.

Per l'autor, un altre aspecte cabdal és que "el treball fet durant aquells anys fixarà les bases de la futura relació durant la Segona

'Espies de Franco' investiga l'espionatge feixista al sud de França durant la Guerra Civil

Guerra Mundial de la policia, la diplomàcia i el gran empresariat amb nazis i italians". A més, "la majoria dels integrants de la xarxa van ser destacats prohoms de la dictadura i van ser recompensats amb medalles, càrrecs, honors, negocis, poder i privilegis. Molts d'ells i les seves famílies encara són personatges destacats de la vida política, cultural i empresarial actual a Catalunya i a l'Estat espanyol".

El Fons de Moscou

A banda de comptar amb el testimoni de persones implicades o de la seva descendència i els testimonis directes dels fets del món del periodisme, la diplomàcia i la investigació especialitzada en espionatge, una de les grans aportacions d'*Espies de Franco* és que, per primera vegada, mostra públicament documents decisius del cas: els arxius on figuren les investigacions i els seguiments de la *Securité* francesa sobre aquesta xarxa d'espies, que s'han recuperat després d'estar dipositats a Rússia durant molts anys.

Aquest fons documental, conegut com el Fons de Moscou, va ser requisat pels nazis durant l'ocupació de l'Estat francès de la Segona Guerra Mundial i, després que l'Exèrcit Roig alliberés Berlín, van anar a raure als arxius de la Unió Soviètica. Al docu-

mental, també es revelen documents definitius del Cuartel General del Generalíssim en Burgos sobre aquest servei d'informació.

Montanyà explica que "analitzar el paper d'aquesta trama d'espionatge era un repte pendent, sobretot perquè durant molts anys s'ha intentat banalitzar la rellevància que va tenir i se li ha volgut treure importància". Segons l'autor, a més, la xarxa d'espionatge hauria mantingut contactes amb els serveis d'espionatge nazis i italians -l'Abwehr i l'OVRA- i mantenia connexions amb organitzacions de l'extrema dreta francesa com La Cagoule o La Croix de Feu. Marsella, Biarritz i París són les tres seus principals d'una organització que dirigia Jose Bertran i Musitu i on trobem noms tan destacats de la burgesia catalana com Francesc Cambó, Joan March, Jose Maria Quiñones de León, Eduard Aunós, Eugeni d'Ors, Pedro Salisachs Robiralta, Pedro Rivière o els ja citats Josep Pla i Carles Sentís.

Montanyà, però, creu que el paper que van jugar Sentís i Pla en la trama "és més aviat anecdòtic". "No són les figures cabdals, tot i que potser sí les més cridaneres. El documental confirma definitivament que eren espies de Franco i punt. No només amb informacions de premsa, sinó amb documents francesos i espanyols".

DVD

Anticristo

(Cameo, 2009)
Director i guionista:
Lars Von Trier.
Durada: 109 minuts.

Fa anys que l'obra de Lars Von Trier (*Dogville*) és rebuda amb passions enfrontades -en part, degudes al provocar autopropagandisme del danès- i aquest film, que inclou violència i sexe explícits, no ha estat una excepció. Von Trier ha ofert una obra concebuda des d'una profunda depressió, que germina en una perturbadora mirada al dol i també a la naturalesa femenina entesa com un enigma inquietant pels homes. El

punt de partida és la mort del fill d'un matrimoni, però després d'una dura introducció (més o menys naturalista) en les crisis d'angoixa de la mare, la narració s'orienta cap a uns paisatges tèrbols on són possibles les presències sobrenaturals. Algunes imatges -belles, tot i que malaltisses- justifiquen la dedicatòria -per alguns inexplicable- al mestre rus Andrei Tarkovski (*El espejo*, *Stalker*). IGNASI FRANCH

DVD

El placer

(Versus Entertainment, 1951)
Director: Max Ophüls.
Guionistes: Jacques Natanson i Max Ophüls, a partir de textos de Guy de Maupassant.
Durada: 93 minuts.

Després de la Segona Guerra Mundial, Max Ophüls va tornar a Europa per culminar la seva filmografia amb un seguit d'obres mestres. La segona d'elles va ser *El placer*, un curiós tríptic amb dues peces curtes que flanquegen una història més extensa. El cineasta empra textos de Maupassant per acostar-se a les contradiccions pròpies, com el gust pels luxes estètics i sensorials, en tensió amb un sentit moral que apel·la a la responsabi-

litat i a una certa austeritat sentimental. Especialment les dues històries breus, més fosques, adverteixen dels perills de les passions desfermades. Les solucions visuals assajades impressionen fonament. La conclusió (tot i que es deuen a una imposició dels productors) és meravellosa i els valuosos afegits inclosos al DVD encara potencien més la sensació de trobar-se davant una fita del cinema mundial. I.F.

DVD

Rogopag

(Tribanda, 1963)
Directors i guionistes: Roberto Rossellini, Jean-Luc Godard, Pier Paolo Pasolini i Ugo Gregoretti.
Durada: 117 minuts.

Durant els anys 60 i 70, els films d'episodis es van convertir en una manera de sumar diversos noms propis en un únic projecte. A *Rogopag*, Alfredo Bini va comptar amb tres dels cineastes més grans del moment (i amb el més discret Ugo Gregoretti) per oferir un retable d'històries de preocupació vers diferents realitats considerades com una amenaça a la societat, des de la proliferació d'armes nuclears a l'expansió del consue-

misme a Europa. Rossellini sembla regalar-se un *divertimento* just abans d'iniciar la seva etapa didàctica a la RAI; Gregoretti ofereix el segment més entretingut, i Pasolini construeix la peça més ambiciosa, agermanant la picaresca d'Accatone amb l'interès vers el cristianisme que germina immediatament a *El evangelio según San Mateo* i, de passada, anticipant l'humor de *Pajaritos y pajaracos*. I.F.

, expressions

ARTS ESCÈNIQUES

El Cabaret Coluche torna a les carpes del Montseny

El Circ Cric pren embranzida amb un festival de tres mesos

Claret Clown, l'altre germà Poltrona, és un dels conductors del festival

El Circ Cric ja fa temps que trepitja fort i ho demostra sovint. En aquesta ocasió, presenta el Festival Circ Cric, tres mesos de programació ininterrompuda cada divendres, dissabte i diumenge fins l'11 de juny a les carpes del Montseny. Una aposta del Cric amb força participació de les institucions culturals, en format trio i que combina la tercera edició del Cabaret Coluche, l'espectacle 'La Història del Circ' i el nou muntatge 'Post-Clàssic' a càrrec de l'amfitrió Tortell Poltrona.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La tercera temporada del Cabaret Coluche continua reivindicant l'espai de reflexió i debat sobre la figura del pallaso amb actuacions que situen pesos pesants del gènere a escena. Un dels exemples, la intervenció de la pallasa i rapsoda Pepa Plana amb el muntatge *De pe a pa*. I un altre, *Utopia*, del provocador i surrealista pallaso blanc, Leo Bassi. L'espectacle no s'atura aquí i també hi ha espai per companyies convidades que combinen més d'un gènere a escena, com les titelles de Nartxi Azkargorta, al marge de fer acrobàcies, també

tenen un instant per dedicar-se a la màgia i a la poesia. O el cas del Circ Petit, on una història simple de dos personatges que acaba en salts des d'altures de vertigen i equilibris no gaire vistos en el circuit de circs catalans.

Tot plegat, amb el duet dels Germans Poltrona com a mestres de cerimònies i l'al·licient del retrobament entre Tortell i Claret Papiol, aquesta vegada, sota el rol d'uns professionals que, malauradament, broten arreu: els opinòlegs.

El llegat de Joseph Colucci
El Cabaret Coluche és provocador i compromès i segueix la petja del pallaso francès Joseph Colucci,

Història del circ en format breu

Els dissabtes del Festival Circ Cric estan dedicats a fer un repàs en format breu i còmic de l'evolució del circ al llarg de la història: passa a passa i per sobre la corda fluixa. El més interessant no és pas aquest recorregut, sinó els personatges acompanyants de la trama amb un repartiment de

luxa. Claret Clown de conductor, el circ i la ironia de Los Galindos, la companyia Circo Los i els joves Pau Sarraute i Jordi Saban. Una barreja que pot explotar durant l'escena del circ romà o bé durant el primer campament acrobàtic estable. Simplement, és qüestió de no perdre's aquest instant.

Festival Circ Cric

Fins l'11 de juny: divendres, dissabtes i diumenges.
Sant Esteve de Palautordera - Montseny.
MÉS INFO: www.circcric.com.

defensor de drets socials i personatge emblemàtic. Entre les seves trifulgues, n'inclou una de grossa: l'artista va ser candidat, l'any 1981, a la presidència francesa amb un lema vital prou incòmode per l'ambient on es movia: *Toujours grossier, jamais vulgaire* (sempre groller, mai vulgar). Va morir l'any 1986 en un accident de moto en què va ser envestit per un camió. El succés va aixecar diverses sospites, ja que Joseph Colucci comptava amb rècords internacionals de velocitat sobre motos en circuits tancats i, aquell dia, justament, anava a 50 quilòmetres per hora.

ARTS ESCÈNIQUES

Quan ens regalaven la lluna

Et regalo la lluna

Cia Marduix.
Autor: Jordi Pujol.
Intèrprets: Joana Clusellas, Jordi Pujol, Valeria Frabetti i Fabio Galanti.
Gènere: Teatre d'objectes per tots els públics.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La veterana companyia Marduix, als escenaris des de 1976, repren un tema que ja havia tocat a diversos dels seus muntatges: la Lluna. Aquesta vegada, la converteix en antagonista de la Foscor, a través de la història d'un món on, de nit, tan sols existeix la Tenebra.

El Sol en sortirà escaldat i serà forçat a aparèixer de nit, però, com tot fa preveure, la solució de l'entrellat la tenim al títol de l'espectacle.

Marduix no decep i presenta una història d'aprenentatges amb una posada en escena molt cuidada i, sobretot, amb una escenografia original i poc carregada, un element que s'agraeix a les creacions dirigides a la canalla.

ARTS ESCÈNIQUES

Munts i munts de roba

Un munt de munts

Cia Hirondele Teatre.
Autor: Charlotte Fallon.
Fundació Teatre Clavé.
Gènere: Teatre per tots els públics.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Hirondele Teatre o la màgia de veure el mar en un simple cubell d'aigua. La companyia vinculada al Teatre Clavé de Tordera i dirigida per Charlotte Fallon continua pensant que la millor forma de veure el món és a través dels ulls de la imaginació, de vivències gairebé paranormals amb elements ben quotidians. Seguint aquesta lògica i amb l'ajuda de l'escenògraf Llorenç Corbella, han omplert tot l'escenari amb munts i munts de roba.

Concretament, 450 quilos de pantalons, camises i faldilles usades, triades a l'atzar i disposades en piles que ens poden semblar casuals, però que, en canvi, cobren vida per construir un univers surrealista. Un món que enfronta dos personatges pel domini, justament, d'aquestes peces de roba, d'aquest ordre rutinari que cada persona interpreta a la seva manera i que tant costa de compartir. Paral·lelament a la disputa, les teles van esdevenint éssers, formes, fronteres, entrebancs i recompenses que arrodoneixen aquesta faula de draps.

PUBLICITAT

FÒRUM MUNDIAL PELS DRETS COL·LECTIUS DELS POBLES
FÒRUM SOCIAL MUNDIAL 2010
23 a 26 abril 2010, Girona, Països Catalans
www.forumpelsdretsdelepobles.cat

23 d'abril, Jardí de la Infància
19h ACTE DE PRESENTACIÓ DEL FÒRUM
Parlaments de les delegacions internacionals
20h CONCERT "LA CARRAU"
Col·labora: **EL FORN**

24 d'abril, Facultat d'Econòmiques (Campus Montilivi, UdG)
FÒRUM MUNDIAL PELS DRETS COL·LECTIUS DELS POBLES
Jornada oberta de debats i conferències (de 10 a 20h)
Col·labora: **Universitat de Girona**

MÚSICA

La petjada de Raimon

El grup alcoià VerdCel actualitza l'obra del cantautor de Xàtiva en un llibre còmic amb CD i DVD

JUAN MIGUEL MORALES

El grup d'Alcoi VerdCel sorprèn amb la publicació d'un llibre-disc que presenta una adaptació de l'obra de Raimon

Entre la primera cançó de Raimon -"Al vent"- i el llibre còmic amb CD i DVD del grup alcoià VerdCel, 'Petjades' (Bromera / Temps Record, 2010), hi ha més de 50 anys de diferència. Tot i aquest mig segle de distància, una mateixa filosofia uneix el cantautor de Xàtiva -autor d'himnes de resistència i lluita contra el feixisme com "Diguem no", "Contra la por" o la mítica "Al vent"- amb el grup que encapçala el cantant i compositor Alfons Olmo. Així ho mostra VerdCel en un projecte on passa pel seu filtre artístic catorze cançons de Raimon i ho fa emprant no només la música, sinó eines com la il·lustració o el cinema.

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Quines petjades ha deixat Raimon en l'ànima creativa de VerdCel?

El concepte *petjades* circumscriu al voltant d'un mateix eix: l'ofici de fer cançons. Raimon té referents en la música clàssica, en la música negra de la seva època, en cantants com Pete Seeger, Bob Dylan o Joan Baez... Nosaltres estem en un altre moment i tenim els nostres propis referents però, com ell, som fidels a la idea que el compromís i l'estètica no han d'estar renyits. És la major petjada que ens ha deixat Raimon.

VerdCel ja havia treballat amb l'obra d'un altre cantautor valencià, en aquell cas del vostre Alcoi natal: Ovidi Montllor.

Entre Xàtiva i Alcoi hi ha 50 quilòmetres. Això vol dir, és clar, que hi ha un paisatge compartit, allà "on comença l'horta i acaba el secà", que diu la cançó "Jo vinc d'un silenci". Ovidi Montllor era un gran visionari per la manera que tenia de barrejar les diferents disciplines en què treballava, pels referents en els quals es va fixar... Raimon, en canvi, és un autor que fa de veu del poble i, fins a cert punt, de consciència del poble; per exemple, a cançons com "Indesinenter". També és un autor molt contem-

platiu, capaç de potenciar molt la realitat que veu i viu.

A la selecció de cançons que heu versionat, no hi ha les més conegudes com "Al vent" o "Diguem no". Es pot actualitzar l'obra de Raimon sense recórrer a aquests grans clàssics?

Hem volgut fugir de tòpics i, alhora, hem volgut abordar Raimon no només com a autor de cançons de lluita, sinó en tota la seva plenitud. Reivindiquem el Raimon que musica Ausiàs March o Salvador Espriu, el poeta que reflexiona sobre el pas del temps, la mort i la solitud o que fa cançons d'amor com "Com un puny" o "Treballaré el teu cos". És capaç de crear imatges molt poderoses en poques paraules -i concises- i això és el més difícil que hi ha a l'hora de fer cançons.

Quin paper ha jugat el propi Raimon en la producció de *Petjades*?

La tria de temes s'ha fet de forma coordinada amb ell, que ha seguit amb atenció tot el procés de producció, ha proposat peces i fins i tot ha incidit en el títol final de l'obra. Entre els títols inicials amb què vam treballar, hi havia *Cançons de la roda de l'espai*, en referència al disc *Cançons de la roda del temps* (Edigsa, 1966). *Petjades* ha estat, finalment, el títol que ha despertat el consens: les cançons són etèries, no

pesen, són intangibles, com petjades a la sorra, que poden desaparèixer, però romanen.

Seguiu amb la fórmula d'unir tecnologia i tradició i col·laboreu amb el cantautor Carles Dènia o el músic Efrén López (L'Ham de Foc). Temes com "Treballaré el teu cos" o "Si com lo taur", on hi ha les cordes orientals d'Efrén López, són acústics però, alhora, tenen molta força. També hi ha tocs de metal nu i triphop. Hi ha molta foscor i molta canya, en tot aquest treball. Sobretot, però, el que hi ha és un estudi profund de l'obra d'un autor que continua actiu. La seva vigència és un dels punts més importants que volem ressaltar.

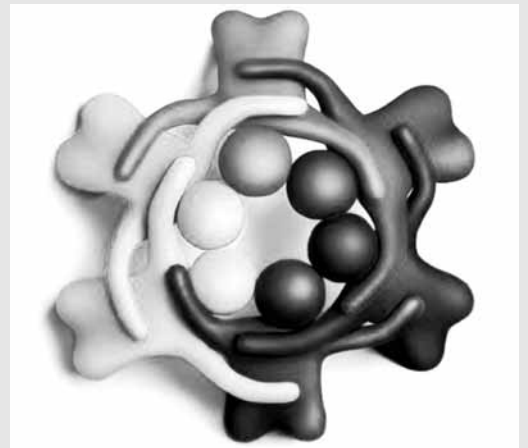

***Petjades* es completa amb un còmic il·lustrat per Daniel Olmo que desgrana la trajectòria de Raimon a partir de cançons, imatges i moments concrets de la seva vida artística i un curtmetratge realitzat a partir de la tècnica teatral del Viatge de Lecoq. "S'ha d'entendre com una unitat, perquè s'ha construït així. En el directe, és quan tot plegat pren més consistència", explica Alfons Olmo.**

A LA CANTONADA

LA XARXA

Socialització imparable

Jordi Salvia
expressions@setmanaridirecta.info

La involucionista indústria cultural es resisteix a morir. El 19 de març, el consell de ministres espanyol va aprovar el projecte de llei d'Economia Sostenible, més coneguda a la xarxa com la *Llei Sinde* (en referència a la ministra de Cultura espanyola, Ángeles González-Sinde), que inclou una disposició que regularà les descàrregues a Internet i que permetrà el tancament de webs per suposada vulneració dels drets d'autor.

Fins ara, la majoria de sentències dictades en tribunals ordinaris havien donat la raó als consumidors i havien fet prevaldre els drets fonamentals per damunt dels interessos de la indústria cultural. Però, amb la *Llei Sinde* i l'aval del Consell General del Poder Judicial, el tribunal d'excepció de l'Audiència Nacional espanyola serà l'encarregat d'executar la clausura d'una web en un temps rècord de quatre dies. Tothom que consideri que es vulneren els seus drets d'autor podrà interposar una denúncia davant una *comissió d'experts* del Ministeri de Cultura, que podrà ordenar al tribunal que tanqui la web en qüestió.

L'avantprojecte de llei va motivar que, el 2 de desembre de l'any passat, tot de blocs, webs i mitjans digitals fessin públic el manifest *En defensa dels drets fonamentals a Internet*, un text contrari a la disposició i que, en poques setmanes, va recollir més de 200.000 adhesions. Arran del debat que es va obrir, el mes de gener, els sectors afectats per la *Llei Sinde* van constituir la plataforma Red Sostenible amb l'objectiu d'impulsar una res-

posta conjunta i garantir "una regulació de l'entorn digital que permeti expressar tot el potencial de la xarxa i de la creació cultural respectant les llibertats fonamentals".

El govern espanyol ha fet cas omís i ha aprovat la disposició sense modificar-ne ni una coma. La indústria cultural involucionista guanya una nova batalla i ja s'hi troba, ordenant tancaments de webs des de les poltrones de la comissió d'experts.

La innovació, la cultura lliure i la socialització del coneixement es troben davant d'un nou *check point* amb uns murs cada cop més alts.

Però la xarxa està revoltada. Les mobilitzacions s'han traslladat a Barcelona a finals de març, durant la cimera de ministres de Cultura de la UE, i continuen a l'abril (del 18 al 20) a la cimera de ministres de Telecomunicacions a Granada. I és que la resistència de la indústria cultural és absurda. Aquesta guerra acabarà amb el derrocament de la propietat intel·lectual i el naixement d'una nova cultura lliure, col·lectiva i universal, que convertirà la xarxa en la nova biblioteca d'Alexandria. Com diu l'antropòleg Eudald Carbonell: "Quan el món sigui una àmplia xarxa, a imitació de les neurones del nostre cervell, s'obrirà una nova era en la socialització dels avenços i en la manera de relacionar-nos. Això ja ha començat a passar al segle XXI i, per tant, es tracta d'una realitat incontrovertible".

La lliure circulació del coneixement és imparable. Davant de cada nova llei restrictiva, sortiran noves maneres de socialització. Aquells que intenten evitar aquesta revolució escriuen les últimes línies de la seva història. Comparteix-ho!

, agenda directa

BARCELONA

XXVè Aniversari de la Ràdio Lliure RSK
Els dies 15, 16 i 17 d'abril continuen els actes de celebració dels 25 anys d'activitat de Ràdio RSK (107.1 FM), des que, el 1985, va emergir a Nou Barris. Tota la informació sobre les xerrades, els concerts i la maratón de ràdio que es farà per celebrar-ho es pot trobar a la web: www.rsk.cat/index.php

Dijous 15 d'abril
Tertúlia: Qui té por d'Itziar Ziga?
Conversa oberta sobre feminismes amb l'autora dels llibres *Devenir perra* i *Un zulo propio*.
19:30h. CSA Can Vies
C. Jocs Florals, 40-42.
Organitza: La Ciutat Invisible

Dijous 15 d'abril
Concert: Above the Tree + Frío Permanente + Nilson
23h. Bar Clandestino
Plaça Reial, 8. Gratuït
Organitza: Miranada

Divendres 16 d'abril
Presentació del llibre 'La movilizació global. Breve tratado para atacar la realidad' de Santiago López Petit
Acte en el marc de les jornades *Moure el pensament*, primera trobada de la Plataforma Canibal.
19h. La Poderosa. C. Riereta, 18, 2a planta.
Més info: plataformacanibal@gmail.com

Jornades: Alternatives al Capitalisme, l'Autogestió a debat
Divendres 16 d'abril
Col·lectivitzacions anarquistes durant la Guerra Civil espanyola 1936-1939 (I).
16h. *Antecedents històrics i aspectes socials de la Guerra Civil*, amb Paco Madrid.
17:15h. *De cara contra l'Estat: la revolució de 1936 i el col·lectivisme agrari a Catalunya*, amb Marciano Cárdena.
18:30h. *Les transformacions col·lectivistes en la indústria i els serveis de Catalunya (1936-1939)*, amb Toni Castells.
Pati Manning, auditori. C. Montalegre, 7.
Dissabte 17 d'abril, matí.
Col·lectivitzacions anarquistes durant la Guerra Civil espanyola 1936-1939 (II).
10h. *Les col·lectivitzacions agrícoles a Aragó (1936-1939) entre revolució i reacció*, amb Walther L. Bernecker.

Setmana per la Sobirania Alimentària

El dissabte 17 d'abril se celebra el dia internacional de la lluita camperola. La data d'aquesta jornada és un record actiu de la massacre ocorreguda el 17 d'abril de 1996 a Eldorado do Carajás (Brasil), durant la qual van assassinar dinou pagesos i pageses que defensaven el seu dret de produir aliments i exigien l'accés a la terra. Des de llavors, cada any s'organitzen mobilitzacions arreu del món per exigir la Sobirania Alimentària i el dret camperol de la producció i la gestió directa de la distribució d'aliments.

Enguany, a Catalunya, aquestes mobilitzacions estan emmarcades pel procés de coordinació de l'Aliança per la Sobirania Alimentària dels Pobles, amb una assemblea catalana que reuneix un bon nombre de col·lectius i persones actives disposades a continuar teixint una xarxa arreu del territori.

Fruit d'aquesta primera coordinació, s'organitzen una sèrie d'activitats locals que, del 12 al 18 d'abril, passaran per localitats com Abrera, Barcelona, Lleida, Manresa, Reus, Sabadell, Tarragona i Valls. Les activitats, organitzades de forma autònoma pels col·lectius, inclouen xerrades, videofòrums, sopars, calçotades agroecològiques i fins i tot una concentració agrària a Lleida.

Ahora, aquesta setmana de lluita està vinculada a la setmana d'accions contra els transgènics proposada per la Plataforma Rural i Greenpeace a escala estatal i que ha de culminar amb una manifestació contra els Organismes Modificats Genèticament el dissabte 17 d'abril a Madrid.

Per obtenir més informació, es pot consultar la web de l'Aliança per la Sobirania Alimentària dels Pobles de Catalunya, www.alianzasoberanialimentaria.org

11:15h. *Cop d'estat, guerra i transformacions socials a Andalusia i Castella (1936-1939)*, amb José Luis Gutiérrez Molina.
12:30h. *Col·lectivitats al País Valencià. Acabant amb els tòpics típics*, amb Manuel Vicent.
Centre Cívic Barceloneta. C. Conreria, 1-9.
Dissabte 17 d'abril, tarda
Iugoslàvia 1950-1990.
16h. *El desenvolupament desigual com a límit dels processos d'autogestió. El cas Iugoslau*, amb Ramon Franquesa.
17:15h. *L'autogestió iugoslava i les restric-*

cions imposades pel pla, el mercat i el partit únic: és la supressió de les institucions la solució?, amb Catherine Samary.
18:30h. *L'autogestió iugoslava. Una perspectiva anarquista*, amb Andrej Grubacic.
Centre Cívic Barceloneta. C. Conreria, 1-9.
Dimarts 20 d'abril
Models organitzatius com a alternativa al capitalisme: anarquisme i anarcosindicalisme.
16h. *CNT: sindicalisme per a la transformació social*, amb Genís Ferrero.

17:15h. Organitzacions llibertàries: Federació Anarquista Ibèrica (FAI), Federació Ibèrica de Joventuts Anarquistes (FIJA), Federació d'Estudiants Llibertaris (FEL).
18:45h. *Federació Anarquista Uruguia. Anarquisme especifista, acció directa anarquista: per la construcció del Poder Popular*, amb Mario Remedios.
Centre Cívic Drassanes.
C. Nou de la Rambla, 43.

Dimecres 21 d'abril
Models organitzatius com a alternativa al capitalisme: cooperativisme i municipalisme.
16h. *L'economia solidària, embrió d'una nova economia?*, amb Jordi García Jané.
17:15h. *Cooperatives: producció, finances i consum*, amb Mol-Matric, Coop57 i Germinal.
18:45h. *Municipi llibertari en el camí de l'autogestió*, amb Manel Aisa. *Assemblea del Barri de Sants*, amb Mireia Roselló.
Centre Cívic Drassanes
C. Nou de la Rambla, 43.
Més info: www.autogestion2010.info
Organitza: Comissió del centenari de la CNT

Dissabte 17 d'abril
Taula rodona: Contra la crisi, vaga general?
Intervindran: Jordi Juan (COS), Josep Bel (Co.Bas) i un/a sindicalista de la CGT.
11:30h. Plaça Pomerà
Organitza: Assemblea Social de Sant Andreu

Dissabte 17 d'abril
Kafeta pel Dia de la lluita Pagesa
Passi de vídeo: *Patagonia petrolera* + tapes, música i begudes.
18h. CSO La Gordíssima
C. Pons i Gallarza, 10.

Dissabte 17 d'abril
Jornada pel dret de l'habitatge, la ciutat i el territori
La Xarxa Social pel Dret de l'Habitatge neix de la trobada de diferents col·lectius, associacions i persones que treballen

> **CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR**

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Jornades Catalanes a Bilbao, 24 d'abril. Volem una persona que vingui a fer uns garrotins. A canvi, li oferim l'allotjament i el dinar que organitzem.
CONTACTE: deustukogazteasanblada@gmail.com

Escola de Clown de Barcelona: necessitem dues persones per treballar amb nosaltres d'abril a juny. A canvi, oferim el curs de clown gratuït.
CONTACTE: info@escoladec clown.eu
622 110 537

fer el teu pa casolà o ajudar-te a fer-lo.
CONTACTE: Àngel angel.correo@gmail.com

La Directa: necessitem una cuina de gas butà per la redacció del setmanari.
CONTACTE: Blai directa@setmanaridirecta.info

Tienda Gratix, estem al barri de la Florida de l'Hospitalet i volem potenciar el troc, la vida gratis i les iniciatives comunitàries. Informa't i participa.
CONTACTE: tiendagrati.blogspot.com

La Rosa Negra: busquem una fotocopiadora per la nostra llibreria.
CONTACTE: carla.larosanegra.poblesec@gmail.com

Desitjo poder utilitzar forn de coure pa, a canvi, puc

Busco persones amb ganes d'actuar, de contar coses i d'improvisar per a un documental de ficció sense un fil argumental determinat.
CONTACTE: Oliver o.besnier@opardized.com

> **EL TEMPS**

DIJOUS 15
Estabilitat i alguns núvols. Les temperatures pujaran de dia i es mantindran de nit. Els vents del mar seran suaus i temperats.

DIVENDRES 16
Encara veurem núvols mitgencs i baixos, però sense més complicacions. L'aigua del mar encara és freda, prop dels 15 graus.

DISSABTE 17
Cap novetat. L'anticicló continuarà situat a les Illes Britàniques i ens enviarà una falca força marcada sobre la Mediterrània.

DIUMENGE 18
Les temperatures a les hores centrals del dia voltaran els 20 graus. De nit, a la costa, se situaran entre els 12 i els 15 de mitjana.

DILLUNS 19
En general, dominarà el sol, com la resta de la setmana, tot i que hi haurà alguns núvols alts i mitgencs. L'anticicló predominarà a Europa.

DIMARTS 20
Algunes bandes de núvols arribaran pel nord, sembla que la setmana vinent podria arribar una baixa pressió. Ja veurem.

sobre diversos aspectes del greu problema de l'accés a l'habitatge. L'objectiu de la xarxa i d'aquesta primera jornada és organitzar, l'estiu de 2010, una assemblea general pel dret de l'habitatge a nivell de tota Catalunya.

11h. Universitat Lliure La Rimaia Gran Via, 550.

Més info: xarxahabitatge.blogspot.com

Diumenge 18 d'abril
9a Botifarrada Popular de Poblenou
Pl. Bernat Calvó: 12h. Activitats infantils, actuació bastonera i exposicions. 14h. Dinar popular, parlaments i actuació del cantautor Jordi Montañez.
Organitza: Ateneu Popular Octubre - Casal Independentista de Poblenou

Dimarts 20 d'abril
Taula rodona: 'El nou colonialisme d'Europa a l'Amèrica Llatina'
Intervindran: Carlos Humberto Reyes (Hondures), Johana Cáceres (Colòmbia) i Juan Carlos Contreras (Guatemala).
19h. Espai Jove La Fontana C. Gran de Gràcia, 190-192.
Organitza: Xarxa Enlazando Alternativas - Catalunya.
Més info: www.enlazandoalternativas.org

Dimecres 21 d'abril
Presentació del llibre 'Immigració i sobirania, anàlisi i propostes per la incorporació dels immigrants al procés d'Independència de Catalunya' de Xavier Elias i Diego Arcos.
19h. CIEMEN. C.Rocafort, 242 bis.
Organitza: Casal Argentí a Barcelona

FIGUERES

Divendres 16 d'abril
Aplec Glosador de Sant Fruituós de Braga
Trobada de cantaires improvisadors/es debutants i amateurs
21h. Cafè dels Tints. C. Tints, 10.

GIRONA

Divendres 16 d'abril
Xerrada-debat sobre les consultes per la independència amb representants de tots els territoris dels Països Catalans
Intervindran: Lluís Llach (Principat), Feliu Ventura (País Valencià), Marta Serra (Catalunya del Nord), Rosa Calafat (Illes), Berta Menén (Franja de Ponent).

Tattoo Circus 2010

CORNELLÀ
16, 17 I 18 D'ABRIL

Tattoo Circus és una experiència internacional consolidada a través de les celebracions anuals a ciutats d'arreu del món de convencions on es concentren tatuadores i artistes amb el propòsit comú d'oferir les seves activitats per recaptar fons en suport a les persones preses.

La tercera edició d'aquest festival a Catalunya se celebrarà els dies 16, 17 i 18 d'abril (de 12 a 22h.) al CSO Laforça de Cornellà de Llobregat (Av. de la Fama, 41).

Durant aquests dies, se succeiran actuacions, performances, graffitis, experiències extremes, punxa discos i concerts, en un ambient distès en què les protagonistes de fons són totes les persones encausades que com la Núria, la Tamara, l'Álex, el Rodrigo i l'Alfonso sofríxen directament la repressió.

Tattoo Circus també vol celebrar la consecució de la llibertat d'Amadeu Casellas. Tot un brindis per les persones preses!

Després de l'acte, actuació del cantautor valencià Pau Alabajas.
19:30h. Casa de Cultura Plaça de l'Hospital, 6.
Organitza: CUP de Girona

GRANOLLERS

Dijous 15 d'abril
Recital de poesia amb Carles Rebassa i David Caño
Acte final del cicle *Versos Lliures 2010*.
20:30h. Casal Popular l'Esquerda C. Enric Prat de la Riba, 31.

LLEIDA

Dijous 15 d'abril
VI Festa dels Països Catalans
18h. Obertura de barres
18:30h. Tallers i mostres de cultura popular d'arreu dels Països Catalans amb actuacions diverses
22h. Sopar Popular

23h. Concert amb S kalivada, El Belda, Badabadoc i el PD Uri Roots.
Els actes tindran lloc a l'edifici del Recto- rat de la Universitat de Lleida
Organitza: SEPC i AJLL

SANT PERE DE RIUDEBITLLES

Diumenge 18 d'abril
Fira d'intercanvi
De 9 a 14h. Plaça del Paper
Organitza: Ampa Escola Estel

SANT VICENT DEL RASPEIG

Dissabte 17 d'abril
Concert solidari amb Palestina
La Xarxa d'Enllaç amb Palestina organitza aquest concert amb els grups La Gossa Sorda, At-Versaris i Guillamino, emmarcat dins el projecte *Músics catalans per Palestina*, que conforma anualment brigades de músics que es desplacen a la

zona a conèixer de prop la realitat política i musical del país.
20:30h. Nave 8 (Zona Universitat d'Ala- cant). Més info: www.palestina.cat

TERRASSA

Divendres 16 d'abril
Activitats al Kasalet
18h. Kafeta amb la distribuïdora alternati- va La Bruixa
19:30h. Concentració per la llibertat dels pres@s davant l'ajuntament de Terrassa.
21h. Xerrada amb Amadeu Casellas
22h. Sopador Popular.
CSO Kasalet, carrer Societat, 4.

VALÈNCIA

Diumenge 18 d'abril
Acte en memòria i desgreuge de les víctimes del franquisme soterrades a les fosses comunes del cementeri general de València
12h. Porta principal del cementiri general de València
Per adhesions, envieu un correu a: forum- perlamemoria@nodos.org
Organitza: Fòrum per la Memòria del País Valencià

2a Fira d'Intercanvi de l'Ecoarxa del Montseny

GRANOLLERS,
DISSABTE 17 D'ABRIL

El dissabte 17 d'abril, a la plaça de les Hortes de Granollers, se celebrarà la segona fira organitzada per l'Ecoarxa del Montseny amb el propòsit de difondre la cultura de l'intercanvi i l'Ecoseny, la mone- da local de les terres del Montseny. La fira tindrà lloc entre les deu del matí i les vuit del vespre i, a més de les taules d'intercanvi de productes i serveis, comptarà amb espectacles, xerrades i una festa de música electrònica. Per menjar, hi haurà un Cuscús Popular (a les 14:30h.) al preu de 2 ecosenys. Porta el teu plat i coberts!

Més informació: www.ecoseny.net

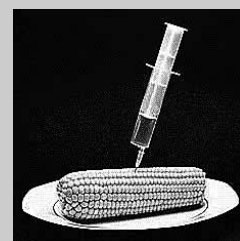
> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Dissabte 17 d'abril
MANIFESTACIÓ A MADRID
11:30h. Puerta de Alcalá
PER UNA AGRICULTURA I UNA ALIMENTACIÓ LLIURES DE TRANSGÈNICS !

En el marc de la setmana estatal de la lluita contra els transgènics i per la sobirania alimentària dels pobles, es convoca una manifestació unitària que començarà a la Puerta de Alcalá i acabarà a la seu del Ministeri de Medi Ambient, Medi Rural i Marí de Madrid per mostrar una protesta enèrgica contra el cultiu d'Organismes Modificats Genèticament (OMG).

CONVOCA: Alianza Por la Soberania Alimentaria de los Pueblos-Estat espanyol, Plataforma Rural i Greenpeace.

Més informació: www.noquierotransgenicos.wordpress.com

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Laila Karrouch ESCRITORA CATALANA D'ORÍGEN MARROQUÍ

“Sembla que el mocador hagi d'anul·lar els nostres pensaments, tot i que som iguals que la resta”

Des de la seva arribada a Vic, el 1985, Laila Karrouch ha viscut els tràngols que suposa tenir els orígens a l'altra riba del Mediterrani. Del seu periple personal, n'ha extret 'De Nador a Vic' (Premi Columna Jove 2004), un llibre fascinant amb què la jove autora –nascuda el 1977 en aquesta població del Marroc– es va estrenar en l'escriptura mitjançant una narrativa fresca i rica en matisos. Avui, amb 33 anys i dues filles per educar, Laila Karrouch ens apropa a la seva cultura amaziga des del compromís amb una Catalunya que vol justa, lliure i inclusiva.

Àlex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

ÀLEX ROMAGUERA

Què destacaries de *De Nador a Vic*?

Volia expulsar els sentiments i explicar que, tot i haver arribat fa anys, encara és fàcil que se't vegi de fora, a banda d'insistir en la riquesa de sentir-me marroquina i catalana al mateix temps, tot reivindicant que els nouvinguts també som persones. El català t'ha ajudat a interactuar amb la societat d'acollida? M'ha permès trencar el silenci, deixar de ser invisible i observar coses sobre les quals es té una mirada distorsionada, ja sigui el paper de la dona marroquina o el principi segons el qual tots els àrabs som musulmans. També m'ha permès conèixer Catalunya, gràcies al contacte amb els lectors. L'obertura mútua em confirma el valor del diàleg.

“Com l'amazic, el català és una llengua minoritzada i parlar-la és un factor d'arrelament fonamental”

Què et colpeix de Catalunya?

Veig coses a les quals no m'acostumo, com la manca de contacte entre els veïns. Avesada a conèixer qui m'envoltava, em sobta el silenci que predomina en un edifici i l'existència de residències per la gent gran, ja que, al Marroc, els avis sempre els hem tingut a casa.

De tot plegat, en parles quan tornes al Marroc?

Ho faig amb els familiars que volen

venir. Explico que tinc un cotxe justet i un pis diferent del que havia imaginat i que estaré pagant durant 30 anys. Crec que és un deure fer-ho. El fet de tenir l'amazic com a llengua materna t'ha servit per conèixer el català?

M'ha ajudat a l'arrelament perquè, com a persona d'origen immigrat, quan em dirigeixo a algú en català per demanar qualsevol cosa, la mirada que rebo no té res a veure amb la que tindria si ho fes en castellà. Sembla que et guanyis el respecte i et facin dels seus. Sense l'ús de la llengua, sempre hi hauria un mur per superar. L'amazic i el català són llengües minoritzades.

A Vic, això contrasta amb el recel cap a la gent nouvinguda. A què ho atribueixes?

Alguna gent pensa que, amb l'arribada de població nova, la cultura i la llengua catalanes desapareixeran. Això, que abans no amoïnava ningú, l'Anglada ha aconseguit inculcar-ho a base de repetir-ho i de generar un temor que la crisi econòmica ha aconseguit engrandir. Els immigrants ens hem convertit en el comodí per requerir-nos o per prescindir-ne segons les necessitats del mercat, en lloc de pensar que som persones amb els mateixos drets que la resta.

Quin ha estat el problema, doncs?

S'ha alimentat una imatge tergiversada de la dona musulmana que es passeja amb gel·laba. El propi Anglada ha publicat articles en aquest sentit i ha afirmat les suposades barbaritats que pateixen, o que a les

mesquites s'atia l'odi. Falsedats com aquestes costen d'aturar.

S'entra en el terreny de la intimitat per exacerbar els prejudicis?

Són difamacions de qui busca vots des de la incultura. I en determinada gent, això convenç, tot i que, si fem memòria, tothom sap que les àvies catalanes també duïen mocador al cap. L'Ajuntament de Vic ha fet un flac favor amb el rebuig d'empadronar els immigrants, perquè ha fet creïble una de les demandes d'Anglada contrària als drets fonamentals.

“Emigrar, per si mateix, no és dolent; ho és la situació econòmica que t'obliga a marxar per sobreviure”

Què s'hauria de fer?

Aplicar el sentit comú i evitar la distinció entre autòctons i immigrants perquè, sense voler-ho, estem definint dues classes de ciutadans. Les meves filles d'on són, aleshores? Cal coherència i, en particular, en els polítics, als quals no es pot consentir que facin afirmacions extreïtes d'oïda que són completament infundades.

Cal repensar la identitat i vincular-la a la identificació?

Sí, amb el benentès que no tenim perquè justificar-nos constantment. Hem de poder viure sense necessitat de reivindicar-nos. Emigrar, per si mateix, no és dolent; ho és la situació econòmica que t'obliga a marxar per sobreviure.

També has publicat *Un meravellós llibre de contes àrabs per a nens i nenes* (2006). Són un bon recurs per explicar d'on vénis?

Tenen un valor extraordinari perquè descriuen situacions especials i més explíquem el mateix a la mainada.

Els mitjans són corresponsables en aquesta pedagogia?

Poden acostar-nos al propi veí, perquè el cuscús i les pastes serveixen per compartir, però acaben baixant avall. El que hi ha després és més important que això. Només així trencarem els clics.

A tot això, què en penses de Catalunya com a poble?

En relació a la llengua, hauríem de trencar amb els debats estèrils que arrosseguem des de fa 25 anys. I ben segur que, amb més sobirania, s'esviaria el complex d'inferioritat i la discriminació en què es troba instal·lada.

Quin és el pròxim relat que penses escriure?

Vull explicar què fem les dones marroquines quan tanquem la porta i ens fem a casa. Sembla que el mocador hagi d'anul·lar els nostres pensaments, tot i que som iguals que la resta de persones.

. LA COLUMNA

Contra el masclisme, totes putes!

Montse Marien
opinio@setmanaridirecta.info

No conec l'edat dels meus lectors i lectores però, les que tenim una edat, recordem, unes millor que unes altres, l'època del franquisme en què les dones o érem santes o érem putes, i el sexe, uf, el sexe, estàvem condemnades directament a l'infern si gosàvem sentir plaer i... la que es va formar quan la minifaldilla i el bikini?

En aquell context, l'adulteri estava tipificat pel Codi Penal com a delictes i les dones anaven a presó mentre els homes tenien les seves amants i sortien impunes. Les dones es van rebel·lar contra aquesta tremenda injustícia sortint al carrer i dient “totes som adúlteres”. I a què ve tot això? Perquè una, que ha viscut tot el que ha viscut i ha observat tot el que ha observat i té una pila d'elements per contrastar, vaig viure un episodi (que feia temps que no vivia, les coses com són...).

Amb un grup d'amics vam fer tres copes a un local de moda de Barcelona d'allò més selecte. Al grup s'hi trobava un dels meus coneguts, diguem-li Pepe, en la quarantena, bona posició econòmica i divorciat que es va enamorar d'una brasilera que practica el sexe-afecte de pagament. Al local

Les putes som les que estem en millor posició per combatre més i millor el masclisme

ens vam trobar amb Nacho Cano, exmembre del grup Mecano, i altres components del musical *Hoy no me puedo levantar*; aquest, després d'una conversa distesa i *ji ji ja ja*, li deixa anar a Pepe: “Com és que amb aquesta puteta?”. Pepe, simplement, li va fotre un cop de puny. Si no ho hagués fet ell, ho hauria fet jo. No va passar res més perquè vam marxar.

La xicoteta de Pepe no anava vestida més provocativa que qualsevol de les integrants del musical ni del local i no sé si la coneixia del local on ella havia treballat, així que no faré conjetures. Tampoc duia escrit al front: “He estat puta”... És a dir, les putes som les que estem en millor posició per combatre més i millor el masclisme, no callem quan apareixen i ens volen doblegar.

Les feministes radicals que pretenen abolir la prostitució al·legant violència de gènere haurien de prendre nota.

Mentre hi hagi elements com Nacho Cano, cal que hi hagi dones que puguem demostrar que ens vestim i ens maquillem com volem, que jaïem i follem amb qui volem i, evidentment, cobrant. No els donarem l'alegria de deixar d'existir per a que ens puguin seguir controlant i sotmetent.